

Kitleleri bir araya getirecek hiçbir mücadele aracını göz ardı etmemeli, demokratik talepler doğrultusunda örgütlenmeyi kalıplara hapsedmeden planlamalı ve hayata geçirmeliyiz.



özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

26 MART - 9 NİSAN • SAYI: 183 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

DEVLET SALDIRDI! HALK BİRLEŞTİ



GÜNCEL

4



**HALKIN ÖFKESİ CHP'NİN
SANDIĞINA GÖMÜLMEYECEK!**

Mücadeleye duyulan ilgi ve heyecan cesaretlendirilmeli, kurtuluş çizgisine yönelik bilinçlendirme çalışmaları örgütlü bir şekilde yürütülmelidir. Tüm mücadele araçları ve biçimleri bu doğrultuda seferber edilmelidir. Özellikle üretim ve yaşam alanlarında, kampüslerde ve okullarda yerinde örgütlenmeye yönelmeli, buralarda ortaya çıkan çelişkileri politik bir hatta dönüştürmeliyiz.

GENÇLİK

11



**GENÇLİK BU ABLUKAYI
DAĞITACAK!**

Gençlik CHP'yi de kapsayan bir genel karşı koyuşla "bütün ablukayı dağıtmak" isteyen bir yönelime girdi. Geleceksiz dayatmasına karşı gençlik bu ablukayı dağıtma iradesi gösterdiği oranda başarı sağlayacaktır. Bu irade gençliğin direniş, bu direnişi yaygınlaştırma ve büyütme eğiliminde kendini ortaya koymaktadır.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Ulusal Ayrımcılığa Dayanan "Birlik ve Bütünlük" Zorbalıktır

POLİTİK GÜNDEM

FAŞİZME KARŞI HALK DEMOKRASİSİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

Dünya çapında yaşanan politik çalkantı ve ekonomik kriz hiç kuşku yok ki emperyalizmin ürünüdür. Kriz büyüdükçe sorun süreçleri, güç ilişkilerini ve çelişkileri yönetememe şeklinde karakterize oluyor. Emperyalist dünya kendi içindeki çelişkileri artık yönetemiyor. Siyasal rejimler sertleşiyor, halklara yönelik saldırıların dozu artıyor, iç çelişkiler yoğunlaşıyor, devletlerin siyasal sınırlarının değişimi sıklıkla gündem oluyor. Bu yüzden silahların sesi daha çok duyuluyor, barutun kokusu tüm atmosfere yayılıyor.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye de bu kaostan tam ortasında bulunuyor. Kurulduğundan bu yana TC, halka, ezilen milliyetlere, inançlara ve feodal yapısının da desteğiyle kadınlara karşı acımasız bir siyasal rejimle ayakta duruyor. Türk devleti halk kitlelerine acımasız sömürü ve baskı uygularken Kürt ulusal varlığını inkâr etmiş, katliamlarla ulusal kurtuluş hareketlerini bastırmış, farklı inançları yok saymış, tüm sosyal-siyasal hareketleri ağır baskı altında tutmuştur. Faşizmin tarihi aynı zamanda gerici kliklerin zorbalığa, şiddete dayanan mücadeleler tarihidir. Bu kliklerin hepsi devletin bekasına hanel getiremeyecek şekilde durmaksızın sert mücadeleler içine girmiştir. Uzlaştıkları tek nokta devletin sürekliliği, halka baskı-zorbalık, Kürt ulusunun inkârıdır.

AKP-MHP bloku ve CHP arasında olan şey de bu tarihsel sürekliliğin ve geleceğin devam ettirilmesidir. Kuşkusuz klikler arası mücadele dünyadaki konjonktüre, içinden geçilen sürecin özelliklerine, ekonomik parametrelere, halk hareketinin durumuna bağlı olarak seyreder. Ancak egemen sınıfların içindeki mücadele genel süreci belirleyen, yönlendiren esaslı çelişkilerden

biridir. Devrimin seyrini ve gelişimini de etkileyecek niteliğe sahiptir.

AKP-MHP bloku hem özel olarak bölgede hem de dünyada ABD emperyalizminin çıkarlarını sağlamak üzere elde ettiği role dayanarak, bu güce yaslanarak, bunun yarattığı imkânları kullanarak içerde belirlenmiş yasa, kural olmaksızın hareket etmektedir. AKP-MHP blokunun ABD emperyalizmi açısından işlevselliğini tam 12 yıl boyunca sabırla emperyalistler arası çelişkiye de yaslanarak Suriye’de oynadığı rolde görmek mümkündür. Böylesi işlevsel, dirayetli, sadık bir uşaktır AKP-MHP bloku. Yine son 10 yılda ağır ekonomik kriz, bunaltıcı siyasî baskı, sosyal çöküntü içinde tekellerli mali sermaye ve patron-ağalar için süreci ve kitleleri

emperyalist güçlerle ilişkilerini pekiştirmesine, kitle hareketinin zayıflığına ve kuşkusuz CHP’nin belirlenmiş kurallara dışına çıkmayacak niteliğine güvenerek uzun süredir hazırlığını yaptığı Ekrem İmamoğlu’na yönelik saldırı hamlesini büyüttü. Belediye yolsuzluğu ve DEM Parti ile gerçekleştirilen “Kent Uzlaşısı” gerekçesiyle içinde ilçe belediye başkanlarının da olduğu 106 kişi gözaltına alındı. Kararları önceden alındığı belli olacak şekilde 51 kişi tutuklandı. Tayyip Erdoğan önce Ekrem İmamoğlu’nun diplomasını iptal ettirdi ve sonra tutuklama yoluna gitti. Bu kuşkusuz “en güçlü rakibini yok etme” operasyonudur. Bunun dışındaki gerekçeler inandırıcılıktan yoksundur. Bu adım Tayyip Erdoğan’ın rakiplerine yönelik bugüne kadar yürüttüğü mücadele-

şısında elde ettiği başarı ve deneyim de atacağı adımlarda onu şekillendirmektedir. Toplumsal muhalefetin en örgütlü ve en mücadeleci gücü olan Kürt Ulusal Hareketi karşısında son 10 yılda görece başarısını da buna eklemek gerekmektedir.

NORMALLEŞME SAHTEKÂRLIĞINDAN BOĞAZLAŞMAYA

Tayyip Erdoğan ve ittifakı ister rakibi olan faşist kliklerle mücadelesinde isterse de geniş çaplı toplumsal muhalefetle ve Kürt Ulusal Hareketiyle mücadelesinde bütünlüklü ve uzun erimli planlar yapmaktadır. Saldırıların dozunu artırmadan önce oyalayan, manipüle eden, ortamı yumuşatan

bir savaş argümanı geliştirmektedir. Yerel seçimlerden hemen sonra CHP ve genel başkanı ile “normalleşme” adı altında bir süreç başlamıştır. Diyalog kanallarını açan, yumuşuma-normalleşmeye toplumun büyük ihtiyacı olduğunu salık veren bir çizgi benimsemiştir. Derin ekonomik kriz içinde pastanın küçüldüğü şartlarda faşist kliklerin normalleşmesi, ilişkileri yumuşatması eşyanın tabiatına uygun değildir. Yeni Demokrasi’nin 8



yönetmede bulunmaz bir “Hint kumaşı” olduklarını da tespit etmeliyiz. Politik zombi haline gelen Tayyip Erdoğan ve kokuşmuş siyasî yapısı bu haliyle gücünü koruyup kitleleri felç etmeyi başarmaktadır. İdeolojik hegemonya biçimi ve yolu ise onun alamet-i farikasıdır. Onu emperyalistler için ve yer yer aşağıladığı kimi komprador burjuvalar için “vazgeçilmez” kılan artık rölantide işleyen yetenekleridir.

Tayyip Erdoğan önderliğindeki faşist ittifak, emperyalistlerle üst düzeyde güven sağlamanın getirdiği imkânları her zaman azami ölçüde kullanmayı başarmıştır. İçinden geçilen süreçte hem Ortadoğu’da hem de Avrupa’da

nin en pervasız biçimi olduğu kadar, meşruiyet krizi yaşamasına yol açacak en riskli adımlardan biridir. Sandıkta rakip tanımama tutumu ve bu sayede sağladığı prestij ve “yenilmezlik” halesi bu operasyonla dağılmıştır. Bu onun ideolojik hegemonyada en riyakâr biçimde kullandığı argümandı. Şimdi bunu kendi eliyle olabildiğince zayıflatmış durumda.

Tayyip Erdoğan hem emperyalistlerden hem de egemen sınıflardan aldığı desteğin yanında, tüm devlet aygıtlarının kontrolünde olmasının verdiği güvenle hareket etmektedir. Yine SEKA, TEKEL direnişi, Gezi gibi büyük çaplı toplumsal hareketler kar-

Mayıs 2024 tarihli 161. sayısında bu ilişkinin niteliğine dair şu belirlemeler yapılmıştır: “Erdoğan’ın Özgür Özel ile görüşmesini ‘Türkiye siyasetini yumuşatma girişi’ olarak tanımlaması ve Özel’in de görüşmeyi ‘bir kilometre taşı’ olarak nitelemesi açıktır ki bu görüşmeye kitlelerin, yaşadıkları sorunlar ekseninde harekete geçmelerine ideolojik bir zincir işlevi yüklendiğini göstermektedir. Egemenler arası mücadelenin bir parçası da olan bu görüşmeler daha güçlü bir savaşıma yoğunlaşmaya da hizmet etmektedir... Faşist klikler arasındaki ilişkilerin yumuşama kategorisine çekilmesi kitlelerin ileriye doğru atılacak adımlarını mas etmeyi içermektedir. İkinci yön ise

oluşan yeni siyasal dengede birbirlerini yoklama, durumlarını anlama ve içine girilecek yeni mücadele zeminini örgütlemeye hizmet etmektedir. Halkın bağımsız eylemi ve hareketi için verili siyasal gelişmeler daha uygun koşulları oluşturmaktadır. Ekonomik ve siyasal krize egemen sınıfların bir çözüm üretmesi söz konusu değildir. Bu aralarındaki çatışmaları derinleştirecektir. Bu bağlamda kitleleri hem hareketsiz hem de kendilerine yedekleyecek yoğunlaşma söz konusudur. Halkı kendi faşist düzenleriyle uzlaştırmaya, barışa çekerken halka daha güçlü saldırma, hak arayışlarını pasifize etme, anayasalcılığa mahkûm kılma, esaslı sorunlarından uzaklaştırıp kayıkçı kavgasında konumlandırma arayışında olacaktırlar.” Nihayetinde Tayyip Erdoğan güç dengelerinin değişim imkânını engelleyecek savaşa daha güçlü hazırlanmış, şartların uygun olduğu anda da saldırısını başlatmıştır. Hiç kuşkusuz bununla sınırlı kalmayacaktır. Attığı adımın sonuçlarına ve CHP’nin alacağı konumlanışa göre saldırılarının dozunu belirleyecektir. 26 Mart tarihli açıklamasında “Turpların büyüklüğünden utanacaklar” diyerek hazırlanmış paketlerinin ve saldırı dalgasının da ipuçlarını vermiştir. Kuşkusuz bu saldırı bölgesel hesapların bir parçası olan Abdullah Öcalan ve Kürt Ulusal Hareketiyle yürüyen süreci etkileyecek yansımaları da sahiptir. Zira Tayyip Erdoğan liderliğindeki faşist TC’nin “demokratikleşme, legal siyaset alanını genişletme vaadiyle” Kürt Ulusal Hareketiyle silahları bırakma müzakeresi yaptığı bilinmektedir. Bu görüşme ve ilişkinin de Kürt ulusal kazanımlarının bölgesel karakter kazanmasını engellemeye ve bu açıdan daha güçlü bir savaş için politik-ideolojik-askerî-bölgesel bir hazırlığı içerdiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü yaşanan kriz sınıfsal, ulusal ve inanç temelindeki ayrışma ve çelişkileri sönmülendiren değil derinleştiren bir karaktere sahiptir. Bu koşullarda faşist TC’nin “varoluşsal” bir mesele olan Kürt sorununda kazanımlara tahammülü yoktur. Bunun geliştiği noktada savaş gücünü acımasız şekilde devreye koyacaktır. Bu tabloda Abdullah Öcalan’ın çağrısı ve işaret ettiği devletin demokratikleştirilmesi sadece ÜTOPIK BİR HAYAL OLABİLİR. Olan şey ise TC’nin geliştirdiği sürecin bir savaş argümanı olduğunu kavramaktır.

SALDIRI VE KİTLELERİN SAHNEYE ÇIKIŞI!

Ekrem İmamoğlu üzerinden hayata

geçen saldırının beklenmedik iki sonucu olmuştur. Birincisi ve en önemlisi üniversitelerden başlayan ve bir haftaya yayılan, CHP’nin de bir haftadır kendisi için bir güç olarak kullanmaya çalıştığı geniş kitle tepkisi ve hareketi. Bu durum Tayyip Erdoğan ve şürekâsı tarafından da CHP tarafından da beklenmeyen bir gelişmedir. CHP bu kitle hareketinin yaygınlaşıp kontrolü dışına çıkmasını engelleyecek hamleleri peş peşe yapmıştır. Bu gücü aynı zamanda Ekrem İmamoğlu’nun yerine kayyım atanmamasına çeviren bir pazarlık gücüne dönüştürmüştür. Üniversitelerde gelişen boykota mesafeli durmuş, tüketim boykotu gibi gücü ve sürdürebilirliği tartışılır bir politika benimsemiştir. Kitlelerdeki öfke ve tepki o kadar büyüktür ki bu riyakâr mücadele biçimi bile kitlenin güçlü sahiplenmesiyle karşılanmıştır. CHP, büyük bir öfke ve tepkiyle meydanları, kampüsleri eylem yasağına rağmen zapt eden hareketi Saraçhane ve belli miting alanlarıyla sınırlama yoluna gitmiştir. Oluşan hareketin çok çeşitli toplumsal kesimleri ve özellikle Kürtleri de içine katan yapısına karşı ise devlete bağlılıkta yeminli Zafer Partisi müdahil olmuştur. Pespaye ve rezil şovenist söylemleri elindeki kitle gücünü seferber ederek son üç günde eyleme dahil etmiştir. Yine Mansur Yavaş gibi yeminli faşistler kürsüde Kürtlere hakaret etmekten geri durmamıştır. Kitle hareketinin gücü ise riyakâr da olsa Özgür Özel’i Kürtlerden özür dilemeye mahkûm kılmıştır. Halkın bu kendiliğinden ve demokratik hareketini, içerden pasifleştirme, şovenizmle parçalama ve zehirleme yanında yöneldiği Erdoğan ve şürekâsı da başka şekilde ablukaya almaya çalışmıştır. Bir haftalık esasta barışçıl olan eylemin bilançosu biber gazı, plastik mermi, fişleme, binlerce gözaltı, yüzlerce tutuklama olmuştur. Sadece bu değil. Gezi sürecinde çokça kullanılan, “camide içtiler, ayakkabılarıyla girdiler, kutsallara saygısızlık yaptılar, seksist küfürler ettiler, polise saldırdılar, ekonomik kayba yol açtılar, toplumsal huzura fitne ve fesat karıştırdılar” gibi bilindik argümanlar eşlik etti. Tayyip Erdoğan genlerinde olan anti-komünist histeriyle “marjinal sol” “terör örgütleri” gibi argümanlarla hareketi ablukaya alma operasyonuna devam ediyor ve edecek.

Burada hemen belirtelim ki Gezi eylemlerinin gerçekleştiği süreçle bugünkü süreç açısından ciddi farklar var. Gezi döneminde bu düzeyde bir ekonomik

kriz ve daha geniş bir kesimin sisteme öfkesi yoktu. Bugün daha geniş bir kitlenin yaşamsal sorunları ve bunun yarattığı bir tepki vardır. Tayyip Erdoğan’ın toplumsal desteği o güne göre çok daha zayıftır. Gezi’de kitleleri harekete geçiren nedeni, egemenler bir kriz içine sokma becerisini göstermiştir. Bugün ise harekete geçiren nedenin meşruiyeti daha güçlü zemine sahiptir. Bu yönüyle Gezi eylemlerine sonradan yaşatılan bunalımın, oluşturulan ablukanın bugün başarılı olması daha zayıftır. Hareketin üniversitelerden başlayan yapısı ve oluşturduğu nite-lik, derin çelişkilerle boğuşan diğer toplumsal kesimlere mücadele gücü katma potansiyeli vardır. Yaygınlaşma hak talepli bir genişlemeye yol açan bir durum oluşmaktadır. Bu AKP-MHP için de CHP için de ciddi bir tehlikedir. Sandık, seçim, anayasalcılık derin bir kriz içindedir. Kitleler kendilerine yönelecek saldırıların bu yolla püskürtülemeyeceğine daha fazla inanmakta, sistemden kaynaklanan sorunlara daha fazla yoğunlaşmaktadır. Aynı zamanda mücadele araç ve biçimlerinde eylem ve sokağa, faşizmin anladığı dilden zor aygıtına daha yatkın durumdadır.

İkinci doğan sonuç ise Mayıs 2023 seçimleri sonrası dağılan altılı masa ve yerel seçimlerde sistem içi muhalefetin CHP’de merkezileşme durumu bu saldırıyla birlikte daha fazla güçlenmiştir. CHP içinde bir dağılma, ayrışma ve parçalanmaya odaklanan saldırı sistem içi muhalefetin CHP’de daha fazla merkezileşme eğilimini güçlendirmiştir. Hiç kuşkusuz bu CHP’nin kendi cephesinde izlediği siyasetin etkisi yanında, saldırılara karşı kitlelerin gösterdiği reaksiyonun zorlayıcı karakterinden kaynaklanmaktadır. CHP içindeki klik mücadelesinin, güç edinme kavgasının izleyeceği seyrin kuşkusuz CHP’nin direncini belirleyecek özelliği vardır. Ancak gelişmeler Özgür Özel’in daha da güçlenerek süreci domine edeceğini göstermektedir. CHP yaşanan saldırıyı yoğunlaşmış bir seçim tartışması, hukuki mücadele ve kitleleri kendisi için dolgu haline getirerek püskürtme çabasında olacaktır. Yaşanan gelişme öfkeli ve tepkili kitlelerin CHP etrafında kenetlenmesine yol açma potansiyeli taşımaktadır. Hareketin yaygınlaşması, örgütlü kimliğe bürünmesi, ekonomik-demokratik hak ve talepleri tüm üretim alanlarında, mahallelerde, kampüslerde, okullarda gerçekleşme yoluna girmesi CHP’nin siyasî yol haritasını etkileyecek, halkın manipüle edilmesine yoğunlaşacak bir sinsiliğe büründürecektir. Kitlelerin ba-

ğımsız eylemi ve mücadelesini sistem içine çekmek için rolünü oynamaya girişecektir. Ancak CHP ile AKP-MHP arasında büyüyecek mücadele işçi sınıfına ve halka yeni ve büyük olanaklar sağlayacaktır.

HALKIN BAĞIMSIZ EYLEMİ VE ÖRGÜTLENMESİ

Daha şimdiden Özgür Özel kitlelerin eylemlere kapalı, yasaklı alan olan Taksim isteğini 1 Mayıs’a bağlamıştır bile. Öğrenci eylemlerinin yönü, Saraçhane’de kitlenin oluşturduğu eğilim Taksim meydanını yasaklı alan olmaktan çıkarma, 1 Mayıs alanı haline getirme yönündür. CHP bir kez daha, daha önce DİSK başkanı Arzu Çerkezoğlu’nun yaptığı gibi kitlelerin yükselttiği sesi savsaklamanın yolu olarak 1 Mayıs’ı öne sürmüştür. Devrimciler ve komünistler için elbette Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs Meydanı olarak değerlendirilmesi bu senenin de konusudur. Bununla birlikte CHP ve benzerlerinin riyakâr ve tutarsız söylemleriyle yol belirlemek yerine sınıfın ve genel olarak halkın eğilimini açığa çıkararak hareket edeceklerdir. Her zamanki gibi Taksim bugün de komünistler için güçlü bir eğilimdir. Bu eğilimi gerçekliğe dönüştürecek çalışmalara bugünden başlamak gerekir. 19 Mart’ta başlayan ve bir hafta boyunca kampüslerde, sokaklarda, meydanlarda kesintisiz süren kitlesel mücadeleyi, ilişki düzeyinden çıkararak örgütlenme düzeyine taşımaya yönelmeliyiz. Bu süreçte kurulan bağları daha da güçlendirmeli, yalnızca mücadele biçimlerine odaklanmakla kalmayıp aynı zamanda bulundukları noktalarda örgütlenme araçlarını tartışarak inşa etmeye girişmeliyiz. Kitleleri bir araya getirecek hiçbir mücadele aracını göz ardı etmemeli, demokratik talepler doğrultusunda örgütlenmeyi kalıplara hapsedmeden planlamalı ve hayata geçirmeliyiz. Mücadeleye duyulan ilgi ve heyecan cesaretlendirilmeli, kurtuluş çizgisine yönelik bilinçlendirme çalışmaları örgütlü bir şekilde yürütülmelidir. Tüm mücadele araçları ve biçimleri bu doğrultuda seferber edilmelidir. Özellikle üretim ve yaşam alanlarında, kampüslerde ve okullarda yerinde örgütlenmeye yönelmeli, buralarda ortaya çıkan çelişkileri analiz ederek politik bir hatta dönüştürmeliyiz. Anti faşist, anti emperyalist ve anti feodal karaktere sahip bir politik hareketin inşası ancak bu çelişkileri doğru kavrayarak, sağlam bir rota belirleyerek ve canlı bir örgütsel çalışmayla mümkün olacaktır.

"EHLİNE DÜŞMEYEN HER ŞEY ZİYAN OLUR" HALKIN ÖFKESİ CHP'NİN SANDIĞINA GÖMÜLMEYECEK!

19 Mart'ta, Ekrem İmamoğlu ve 105 kişiye yönelik geniş çaplı bir devlet operasyonu gerçekleştirildiğinde, CHP Genel Başkanı Özgür Özel herkesi il ve ilçe başkanlıklarında toplanmaya çağırıyordu. Ancak İstanbul Üniversitesi öğrencileri başta olmak üzere birçok üniversitede öğrenciler çoktan sokağa çıkmıştı. 'Bu Daha Başlangıç, Mücadele-ye Devam', 'Kurtuluş Sokakta, Sandıkta Değil', 'Hükümet İstifa' ve 'Diplomasız Erdoğan' sloganlarıyla yürüyen öğrenciler, önlerine çıkan polis barikatlarını aşarak ilerliyordu. İnsanların sosyal paylaşım yaptığı, fikrini söylediği, röportaj verdiği için polis-yargı kışkacına alındığı ve "Silivri soğuktur" diyerek sürekli yutkunduğu, ağır bir faşist baskının hüküm sürdüğü koşullarda kıvılcım çakıldı. Kıvılcımın nedeni ile harekete dinamik katan gerçekler hem örtüyor hem de derin sınıfsal-sosyal-siyasal farklılıklar içeriyor. Kıvılcımın çakılmasına yol açan şey AKP-MHP bloğunun "35 yıllık diplomanın" iptal edilmesi ve yolsuzluk-terör suçu gerekçesiyle "en büyük rakip" Ekrem İmamoğlu'nun derdest edilmesidir. Son yerel seçimlerde ve tüm anketlerde sistemin birinci partisi konumundaki CHP'ye yönelik bu saldırı, bir parçalama ve sindirme operasyonu olarak kurgulanmış ve toplumsal tepkinin fitilini ateşlemiştir. CHP ile AKP-MHP bloğu arasındaki giderek sertleşen mücadelede başvurulan pervasız yöntemler, kitleler nezdinde daha geniş çaplı saldırıların kendilerine

de yöneleceği algısını güçlendirmiştir. Zira uzun zamandır kendi anayasa ve yasa düzenini dahi yok sayan, halkın cebinden durmaksızın çalan, tatlı vurgunlarla patronları palazlandıran, tüm ülkeyi emperyalist sermayeye peşkeş çeken, halkın tüketimine sürekli vergi koyup komprador-bürokrat burjuvaların vergilerini bir kalemde silen, belediyelere-üniversitelere kayyımlar atayan, diplomalı genç işsizler yığını oluşturan, akademik-bilimsel-parasız eğitimi mezara gömen, ekonomik krizi açlığı ve yoksulluğu artırarak çözmeye çalışan, halkı sistemleri gibi borç batağına sürükleyen, tedbir almayıp doğal afetleri, iş kazalarını bir kadere dönüştüren, devleti sadece şiddet-baskı-gözetim-yargı-savaş

makinesi haline getiren bir düzenin varlığı söz konusudur. Bugüne kadar yapılanın daha büyük ve kapsamlısının örgütlendiğine dair bir kavrayışa İmamoğlu operasyonu büyük bir yol açmıştır. Zira açık bir şekilde "seçilme" hakkının gasbedilmesi, siyasal farklılıklara sistem içinde dahi tahammülsüzlük en keskin şekilde açığa çıkmıştır. Faşist klikler arasındaki sertliğin düzeyi halkın başına ne geleceğini gösteren bir ayna gibidir. Siyasal ve temel demokratik haklardan, çalışma ve ifade özgürlüğünden yoksun kitleler, AKP-MHP ile CHP arasındaki iktidar mücadelesinde yaşananları, kendi varoluşlarına yönelik tahammül edilemez bir tehdit olarak görmüştür. Halkın ve gençliğin verdiği tepki, dayatılan köleleştirme sürecinin daha da derinleşeceği gerçeğine karşı bir reaksiyondur. İmamoğlu'na yönelik

krizini kullanan CHP bir süredir gücünü perçinlemekte, devletin direksiyonuna oturmak için rakibini zorlamaktaydı. CHP kendisine yönelen saldırının amacını bilmektedir. Hiç kuşkusuz bu saldırının amacı bizim açımızdan da çok nettir. Faşist diktatörlüğün krizi büyüdükçe egemen olan klikler arasında da mücadele kızışır. Hâkim olan klik diğer kliği dağıtmaya, zayıflatmaya, güçten düşürmeye, parçalamaya ve elindeki imkânları daraltmaya yönelir. Bu mücadelenin karakteri gericiştir. Temelde halkı kimin ezeceği, sömüreceği, devletin olanaklarına sahip olarak sistemden nemalanacağı kavgasıdır. CHP ve Ekrem İmamoğlu da bu mücadelenin öznelidir. Ancak hak, özgürlük, demokrasi ve halkın çıkarları, onların siyasetinde yalnızca gerici emelleri için kullanılan bir dolgu malzemesinden ibarettir. Onlar

ile egemenlerin sürekli bir çatışma olduğundan ikiyüzlülük ve aldatma temel karakterdir. CHP, 19 Mart'tan itibaren gelişen hareketi tek bir amaçla yönlendirmiştir: Kendi belirlediği çerçevede ve belirlenmiş noktalarda bir "miting" kitlesine dönüştürmek. Üniversitelerde başlayan boykotu sahiplenememiş, giderek yaygınlaşan hareketi merkezi bir eylemle sınırlamış ve kendine yakın sendikalara direnme çağrısı yapmamış, yaptırmamıştır. Tüm enerjisini, planlamasını ve yönlendirme imkânlarını "mitingler" çerçevesinde tutmaya odaklamıştır. Saraçhane onlar için bir mevzi olmuştur. Saraçhane dışına çıkılmamasına yoğunlaşmıştır. Zira Saraçhane'de bir hafta boyunca toplanacak kitlenin genişliği önemlidir. Çünkü yaşanan saldırı karşısında uyan

yan halkın enerjisinin uyanmasının derdest edileceği nokta burasıdır. CHP bu açıdan bir sınavla karşı karşıya kalmıştır. Birincisi, en geniş kitleyi belirlediği istediği noktada toplayarak AKP-MHP ile pazarlık gücünü artırmayı başarmak, ikincisi ise uyanan ve harekete geçen halkın öfke ve tepkisini bir politik disiplin altına almak. CHP gelen saldırının kapsamı ve büyüklüğü karşısında İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne kayyım atanmasını engelleme pazarlığına girişmiştir. Halkın demokrasi, özgürlük ve hak taleplerine yönelen mücadele



saldırı ise bu kavrayışın bir kaldırıcı haline gelmiştir. Devletin kurucu partisi ve sistemin sigortalarından biri olan CHP'ye böylesine kapsamlı bir yönelim, örgütsüz ve dağınık haldeki halk için "ne verilirse onunla yetinmek" zorunda bırakılan bir kölelik dayatması anlamına gelmektedir. Halk, siyasal, ekonomik ve sosyal açılardan geleceğin bugünden daha kötü olacağını kavramış durumdadır. Bu farkındalık, birikmiş öfkeyi ve bastırılmış enerjiyi harekete geçirmiştir. Bu enerjiyi uyandıran temel etken ise AKP-MHP ile CHP arasında kıyasıya süren iktidar mücadelesi ve gücü elinde tutanların başlattığı saldırı dalgası olmuştur. Yaşanan ekonomik krizi, siyasî saldırganlığı ve bunun yarattığı yönetme

için halk, güç elde etmek adına ihtiyaç duydukları bir nesne konumundadır.

Halkın özneleşmesi tüm gerici klikler için büyük bir tehlike ve tehdittir. Bu tehlikeyi bertaraf etmek için, halkı kendi istekleri ve çıkarları doğrultusunda hareket etmeye razı etmeye çalışıyorlar; kendilerini temsilci ve özne, halkı ise edilgen bir kitle olarak konumlandırıyorlar. Özgür Özel'in bir gençle Taksim tartışması sırasında sarf ettiği "Şimdi Saraçhane'yi koruma vakti, Taksim için zaman gelecek, ben biliyorum bu işleri" sözleri de bu anlayışın bir yansımasıdır. Verdiği mesaj açıktır: Kendileri özne, halk ise ancak yönlendirilen bir nesnedir. Bu konumlanmada, halk

isteği CHP eliyle saldırının kayyımla sonuçlanmaması, kayyımın engellenmesi eksenine kaydırılmıştır. Nitekim yoğun pazarlıklar ile mahkeme iki defa gerekçeli kararını değiştirmiş kayyım atanması engellenmiştir. 26 Mart'tan itibaren Saraçhane eylemlerini sonlandıracağını ifade eden Özgür Özel, 29 Mart'ta ise Maltepe'de bir seçim mitingi gerçekleştireceğini müjdelemiştir. CHP, izlediği bu yolla örgütsüz ve dağınık kitleyi, seçim çalışmalarına veya seçim baskısı oluşturan bir çizgiye yönlendirme peşindedir. Oysa halkın ve gençliğin gördüğü gerçeklik açıktır: DEM Parti'nin ve son dönemde CHP'nin seçilmiş vekilleri ile belediyeleri, yargı kararlarıyla kolayca gasbedilmektedir.

Seçilme hakkı fiilen ortadan kaldırılmakta, mücadele yerine sandık işaret edildikçe bu gasplar daha da pervasızca hayata geçirilmektedir. CHP, halkın ve gençliğin demokratik kazanımlar için ortaya koyduğu mücadele ve eylem iradesini sandığa gömmeye çalışmaktadır.

Özgür Özel 24 ve 25 Mart tarihli Saraçhane konuşmalarında “Sizin sayenizde kayyım atayamadılar” diyerek dört elle sarıldıkları armağanı halka da sunmuş ve halkın da bu armağanı kabul etmesini salık vermiştir. Aynı gün Özgür Özel’in dört elle sarılmasını umduğu armağanı üniversite gençliği reddetmiş, Saraçhane yerine Maçka’dan Şişli Belediyesinin önüne büyük bir yürüyüş gerçekleştirmiştir. Hiç kuşkusuz öğrencilerin, halkın öfkeyle zapt ettiği kampüsler, sokaklar CHP’nin “kayyım” ve kendilerine yönelecek saldırılar için etkili bir pazarlık aracı olmuştur. Oysa halkı ve öğrencileri harekete geçiren ve sloganlarla dile gelen sorunlar en temel hakların çiğnenmesine yöneliktir. Kayyımın engellenmesiyle ekonomik-akademik-demokratik-siyasal haklarına yönelen boyutlu saldırılarda bir kırılma yaratılmayacağı açıktır. İBB’ye kayyım atanmaması bu saldırı dalgasında CHP’nin asıl hedefiyken kitleler yasaklı alanların açılması, özgürce eylem yapma hakkının kazanılması, hak arayışının polis-yargı cenderesinden kurtarılması, örgütlenme özgürlüğünün sağlanması talebine yoğunlaşmıştır. Bu taleplere CHP ise gökkubbede hoş bir seda olarak bakmış ve halkı kandırmanın retoriğini yapmıştır. Otobüsün üstünde konuşmalar yapılırken Bozdoğan Kemer’inde polis saldırısı sadece seyredilmiştir. Binlerce insan işkenceyle gözaltına alınıp yüzlercesi tutuklanırken “mitingin güvenliği” için Valilikle pazarlık masaları kurulmuştur. Özgür Özel müdahale durumunda valiyi “alınını karışarım” diye tehdit ederken gaz, plastik mermiyle saldırılıyor ve gözaltılar yaşanıyor, elinde mikrofon otobüsün üstünde alanı terk etmeyenleri azarlamakla uğraşıyordu. Özgür Çelik’ten Ali Mahir Başarır’a, Kemal Kılıçdaroğlu’ndan Ekrem İmamoğlu’na kadar halka verilen öğüt eylemin “amacı” dışına taşmaması olmuştur. Tanımladıkları amaç ise halkın yaşadığı ekonomik, siyasî ve demokratik yokluk, yoksunluk, yasaklar değildir kuşkusuz. CHP, başından itibaren kendisine rağmen gelişen öfke ve tepkinin yaygınlaşmasını engellemeye, onu merkezileştirerek yalnızca bir seçim basıncı aracı haline getirmeye çalışmıştır. Bu tutumuyla egemen sınıfların, diğer gerici ittifak güçlerinin

ve hatta AKP-MHP blokunun takdirini kazanmıştır. Bunun ödülü ise şimdilik İBB’nin kendilerinde kalması olmuştur. Halkın öfkesi ve hareketine yol açan sorunun nedeninin Ekrem İmamoğlu olması CHP için bu öfkeyi dizginleme olanağı yaratmıştır. Halkın hareketi bu açıdan ona yabancı ve sınıfsal olarak düşman olan “ehil olmayan bir elin kontrolünde” şimdilik dizginlenme talihsizliği altındadır. Ancak hareketi dinamitleyen nedenler olduğu yerde durmaktadır, hatta daha da büyümüşdür. CHP’nin anlattığı, elleriyle beslediği polis ve doğal olarak devlet olgusuyla bu süreçte harekete geçen on binler tanışmıştır. Devleti CHP’nin sunumundan, sunmak istediğinden değil pratiğinde öğrenmiştir. Üniversitelerde ve sokaklarda, on yıldır baskıya, zorbalığa ve sindirme politikalarına maruz kalan gençlik ve halk, örgütsüz, dağınık ve moralsiz bir halde harekete geçmiştir. Kuşkusuz, faşizmin bu harekete yönelik tehdidi yalnızca polis copu, gözaltı ve zindanla sınırlı değildir. Elindeki tüm araçlarla saldırmakta; eğitim hakkı, çalışma hakkı, mülkiyet hakkı, sağlık hakkı, seçme-seçilme hakkı ve hatta yaşam hakkını gasp etmeyi de bu tehditlerin bir parçası haline getirmektedir. Böylesi bir ortamda, örgütlü mücadelenin en temel suç sayıldığı, hak aramanın ise kolaylıkla “terör” kapsamına alındığı, kasıp kavuran bir gericilik hüküm sürmektedir. Oluşan hareket, en geniş toplumsal kesimlerin hak ve özgürlük mücadelesine dönüşme potansiyeli barındırmaktadır; ancak henüz bu karakteri tam olarak kazanmamıştır. Zira hareketi tetikleyen İmamoğlu’na yönelik saldırının yarattığı toz duman henüz dağılmamıştır. Faşist saldırganlığa ve baskılara karşı ayağa kalkan kitleler hâlâ örgütsüz, dağınık ve programsızdır. Ancak yedi gün boyunca deneyim biriktirmiş, devletin gerçek yüzüyle yüzleşmiş ve hareketi sınırlayan CHP içindeki klik mücadelelerine tanık olmuştur. CHP’ye rağmen ortaya çıkan bu hareket, demokratik talepler için mücadele etme bilinci kazanmış ve sorunların kaynağına dair bir yoğunlaşma geliştirmiştir. Politik karakteri, demokratik hakları kazanma yönünde şekillenme eğilimindedir ve bu doğrultuda bir güç barındırmaktadır. Bu hareket, ekonomik sorunlarla boğuşan ve gasbedilen haklarını geri alma ihtiyacı duyan diğer toplumsal kesimlere cesaret verecektir; dahası, bu cesaret bilinçli bir şekilde taşınmalıdır. Hareket, kendi çıkarlarını merkeze alan, ehil ve kararlı bir yapıya, iradi bir müdahaleyle kavuşturulmalıdır.

Amasra Maden Katliamı davasında sanıklara ödül gibi ceza



Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Amasra Müessesesine ait maden ocağında 14 Ekim 2022’de 43 işçinin hayatını kaybettiği, 9 işçinin yaralandığı patlamaya ilişkin 4’ü tutuklu 23 sanığın yargılandığı davada karar açıklandı.

Bartın Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmaya, tutuklu ve tutuksuz sanıklar, müştekiler, patlamada hayatını kaybedenlerin yakınları ile taraf avukatları katıldı.

Duruşmada, önceki celsede iddia makamının sunduğu mütalaaya karşı sanıkların, sanık ve müşteki avukatlarının karşı savunma ve beyanları alındı. Beyanların ardından, mahkeme başkanı, kararın açıklanacağını belirterek, sanıklara son sözünü sordu.

Söz verilen sanıklar, üzerlerine atılı suçlamaları kabul etmediklerini ve mütalaaya katılmadıklarını belirterek, beraatlarını talep etti.

Mahkeme heyeti, savcının 42 kez "olası kastla öldürme" suçundan toplam 840 yıla kadar hapis cezası istediği sanıklar hakkında "bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olmak" suçundan hüküm kurdu.

Mahkeme tutuklu sanıklar TTK Amasra Müessese Müdürü Cihat Özdemir’e 16 yıl 12 ay, İşletme Müdürü Selçuk Ekmekci ve İşletme Başmühendisi Mehmet Tural’a 16 yıl 6’şar ay, iş güvenliği ve eğitim başmühendisi Volkan Soylu’ya "bilinçli taksirden" 15 yıl hapis cezası verdi.

Heyet, tutuksuz 16 sanığın, aynı suçtan 3 yıl 1 ay 15 gün ile 9 yıl arasında değişen oranlarda hapisle cezalandırılmasına

hükmetti. Ayrıca tüm sanıklar hakkın da yurt dışına çıkış yasağı adli kontrol tedbirinin uygulanması kararlaştırıldı.

Aralarında Müessese Müdür Yardımcısı Salih Atmaca’nın da olduğu 3 sanığın ise beraatine karar verildi.

AİLELER İSYAN ETTİ

Hayatını kaybedenlerin yakınları, karar okunurken sinir krizi geçirdi.

Maden katliamından ağır yaralı olarak kurtulan madenci İzzet Ak, “Bu kararı veriyorsunuz ya, rabbim aynı şeyi sizin çocuğunuza çocuğunuza göstersiz. Yazıklar olsun size.” ifadeleriyle karara tepki gösterdi.

Avukatlar, “Bu kararı sermaye ve devlet vermiştir” tepkisinde bulundu. Avukatlar, tepki olarak karar okunmadan duruşma salonundan ayrıldı.

Duruşma öncesi Bartın Adliyesi önünde açıklama yapan TBB Başkanı Eriñç Sağkan, "Yaklaşık 2,5 yıl önce 43 yurttaşımızı yitirdiğimiz ve 'bu bir kaza değil iş cinayeti' diye ifade ettiğimiz, 'tüm sorumlularının yargılanmadığı müddetçe, hiyerarşide en alttan en üste kadar bugüne kadar cezasızlık zırhına bürünen kamu görevlileri de dahil olmak üzere tüm sorumlular tespit edilip cezalandırılmadığı müddetçe, Türkiye’de bu iş cinayetleri son bulmayacak’ demiştik. 12’nci duruşmaya geldik ve bugün karar çıkması bekleniyor. Eğer vaktinde Soma’da yaşanan katliamda az önce ifade ettiğim şekliyle tüm sorumlular cezalandırılmış olsaydı belki bugün burada 43 yurttaşımızın yaşam ihlaline karşı savunma için bir arada bulunmayacaktık" diye konuştu.

TÜKETİM TOPLUMU VE İŞÇİ SINIFI: PROLETER KİMLİKTE DEĞİŞİM TARTIŞMALARI



Tüm dünyada bir bütün olarak feodal kalınlara dayanan emperyalist sistem işçi sınıfını, üretim ilişkileri içinde şekillenen ideolojik hegemonya ve dayattığı yaşam kültürüyle de kuşatır. İşçilerin modern dünyada küçük burjuva gibi yaşamak istemesi, son model telefon kullanması, kimi küçük mülkiyetler edinmesi, işçilerin tüketimi ve sahip oldukları mülk miktarı sınıfsal konumlarını değiştirir mi? Günümüzün emperyalist döneminde işçi sınıfının, tüketim kültürüyle bağlantılı burjuva olduğu sıklıkla iddia edilmekte ve bu, devrimci saflarda da kafa karışıklığı yaratmaktadır.

İşçilerin küçük burjuva yaşam tarzlarını benimsemeleri, onların proleter kimliğini zayıflatma potansiyeli taşır; ancak bu durum, onların sınıf aidiyetlerini ortadan kaldırmaz. İşçi sınıfı, kapitalist üretim ilişkileri içinde tanımlanır. Proletarya, üretim araçlarına sahip olmayan, emek gücünü satan bir sınıf olarak varlığını sürdürür. Küçük burjuva yaşam tarzı, bireylerin tüketim alışkanlıkları ve toplumsal normları üzerinden sınıf kimliğini

değiştirebilir. Ancak bu, sınıfın özünü değiştirmez. İşçiler, tüketim alışkanlıklarıyla burjuvalaşma eğiliminde olsalar da üretim süreçlerindeki konumları ve sınıf mücadeleleri açısından, proleter kimliklerini korumaktadır.

Marksist sınıf analizine göre, üretim sürecindeki konumlar esas belirler. Karl Marks ve Friedrich Engels, sınıfları üretim araçlarına sahip olmalarına ve ayrıca artı değeri kimin ürettiğine ve aldığına göre sınıf tarafını tanımlamışlardır. Buna göre, bir işçinin küçük burjuva gibi yaşama isteği ya da belirli tüketim birimini edinmesi onun sınıfsal bileşenlerini değiştirmez. Çünkü işçi, üretim sürecinde artı değer üretmeye ve kapitalist tarafından sömürülmeye devam etmektedir.

Ancak kapitalist sistem, tüketim kültürü işçi sınıfına dayayarak, onu ideolojik olarak kendisine bağlamayı amaçlar. İşçilerin, yeni teknolojik araçları (Instagram, X, TikTok kullanmaları, kripto para, borsa aktiviteleri, marka eşya ve kıyafetler, lüks akıllı telefonlar vb.)

kullanılması ya da daha iyi yaşam koşulları talep edilmesi, onların proleter karakterlerini yok eden unsurlar olarak görülmemelidir. Zira Marksist bakış açısına göre önemli olan üretim süreci, sınıfsal sömürde sömürülenin olması ve sömürü ilişkisidir, yaşanacak yaşam tarzı değildir.

Bununla birlikte, üretim araçlarına sahip olmaya başlayan ve işçi emeğinden artı değer elde eden parçalar, artık işçi sınıfından koparak burjuvazi ya da küçük burjuvazi içinde konumlanırlar. Örneğin, kendi işlerini kuran, başka işçileri çalıştıran ve onların emeklerinden gelir elde eden bir eski işçi, artık işçi sınıfından çıkmıştır. Ancak bir işçinin yalnızca otomobil sahibi olması, iyi bir telefon kullanması veya ev almasını sınıf konumunu etkilemez.

Sıkça lümpenleşme aracı olarak tartışılan işçilerin TikTok gibi platformları kullanması, iPhone gibi akıllı telefonlar edinmesi veya tüketim toplumunun bir parçası haline gelmesi, onların proleter kimliklerini kayb ettikleri yönünde yo-

rumlara yol açsa da Marksist-Leninist bakış açısı, bu tür yüzeysel gözlemlerin ötesine geçer ve sınıfın özünü üretim ilişkilerinde arar. Karl Marks, Kapital'de açıkça belirtir: "Toplumsal varlığın biçimi, insanların üretim sürecindeki ilişkilerinden doğar; bu ilişkiler, maddi yaşamın üretim tarzını oluşturur." İşçilerin proleter kimlikleri, üretim araçlarına sahip olmamaları ve artı-değerlerinin sermaye tarafından el konulması gerçeğiyle tanımlanır. Bu temel gerçek, işçilerin yaşam biçimlerinin kapitalist sistemin bir zorlaması olduğunu değiştirmez.

Kapitalizmin işçilere dayattığı yaşam biçimlerinin, onların devrimci potansiyelini yok etmediği; aksine, bu potansiyelin üretim ilişkilerindeki konumlarıyla korunduğu görülebilir.

İŞÇİ SINIFININ PROLETER NİTELİĞİ VE ÜRETİM İLİŞKİLERİNE DAİR

Marks, işçi sınıfını kapitalist üretim tarzının bir ürünü olarak tanımlar.

Kapital'in birinci cildinde Marks "İşçi, emeğini satarak yaşamını sürdürür; bu emek, sermayenin artı-değer elde ettiği kaynaktır" der. İşçinin proleter niteliği, üretim araçların-dan yoksunluğu ve emeğinin sömürülmesiyle belirlenir. Bu bağlamda, bir işçinin küçük burjuva gibi yaşamak istemesi ya da modern tüketim alışkanlıklarına kapılması, onun üretim ilişkilerindeki yerini değiştirmez. Bu, kapitalist sistemin ideolojik aygıtlarının bir sonucudur. Antonio Gramsci, bu durumu "hegemonya" kavramıyla açıklar: "Egemen sınıf, kendi dünya görüşünü alt sınıflara kabul ettirerek, onların rızasını üretir." İşçilerin tüketim kültürüne yönelmesi, bu hegemonyanın bir yansımasıdır; ancak bu, onların proleter niteliğini ortadan kaldırmaz.

Tarihsel bir örnek olarak, 19. yüzyıl İngiltere'sindeki sanayi işçilerini ele alabiliriz. Bu işçiler, dönemin zorlu koşullarına rağmen, kapitalist sistemin sunduğu sınırlı tüketim olanaklarına yönelmişlerdir. Ancak bu, onların Çarhist hareket gibi devrimci mücadelelere öncülük etmesini engellememiştir. Günümüzde de benzer bir durum söz konusudur: İşçilerin üretim araçlarına kısmi mülkiyete sahip olması (örneğin, bir ev, yazlık ya da araba alması) onları burjuvalaştırmaz; çünkü artı-değerin sermaye tarafından el konulması gerçeği değişmez.

Günümüz sömürü toplumunda, işçi sınıfının "zenginleşme isteği" üzerine sıklıkla spekülasyonlar yapılmaktadır. Burjuvazinin tüketim kültürü, işçileri daha fazla tüketmeye teşvik ederken, işçi sınıfı arasında bir "bireysel özgürlük" arayışını da körüklemektedir. Ancak bu durum işçi sınıfının kolektif olarak devrim yapma yetkisini tamamen kaybetmez. İşçi sınıfının kendisinin, kendi sınıfına rağmen üretim pozisyonundaki rolünü şiddetle reddetse bile proleterliği baki kalır. Örneğin Çorap fabrikasında makine çalıştıran birçok makina işçisi kendini işçi olarak görmez, kendilerini "makina ustası" olarak tanımlarlar. Başka örnekler plaza çalışanlarında, AVM çalışanlarında da sık sık görülmektedir. Büyük marketler zincirinde 12 saat çalışan raf sorumlusu bir işçi kendini işçi olarak değil "reyon sorumlusu" olarak görmektedir. Bu işçi sınıfının kimliğine yapılmış kültür yoğun bir saldırıdır ve burjuva kültürün bir ürünüdür. Sıkça yapılan proleter kimliği flulaştırma çabasıdır. Tarihsel olarak işçi sınıfı, her zaman devrimci bir sınıf olarak çıkmış, mücadele içinde devrimci bir sınıf olmuştur. Marks'ın ifadesiyle, işçi sınıfı

"kendisi için sınıf" olmadan önce, yalnızca bir "kendi içinde sınıf" olarak var olur. Yani, devrimcileşme, yaşadıkları sömürü koşulları ve örgütlenmeye bağlıdır.

Özellikle tüketicinin çoğalması ve bireysel refah arayışı, onları doğrudan burjuvalaştırmaz; ancak kapitalist ideolojinin hegemonyasına girmelerine neden olabilir. Bu noktada söz konusu hegemonyanın kırılması, komünist hareketin ve sınıf bilincini taşıyan unsurların işçi sınıfına ulaşmasıyla mümkün olacaktır. Devrimci liderlerin yokluğunda, işçi sınıfı yalnızca daha iyi ücret ve çalışma koşulları için mücadele eden, ancak kapitalizmi aşmayı hedeflemeyen bir güç haline gelebilir.

PROLETER İDEOLOJİNİN TAŞIYICISI KOMÜNİSTLERDİR

İşçi sınıfının devrimci potansiyeli, kendiliğinden bir bilinçle değil, ideolojik bir öncülükle açığa çıkar. Lenin, "Ne Yapmalı?" adlı eserinde bu noktayı vurgular: "İşçi sınıfı, kendi başına yalnızca sendikal bir bilinç geliştirebilir; sosyalist bilinç, ona dışarıdan, yani devrimci entelijensiya tarafından taşınmalıdır." İşçilerin zenginleşmek istemesi ya da kapitalist sistemin sunduğu refah hayallerine kapılması, onların proleter ideolojiden uzaklaştığı anlamına gelmez. Bu arzular, kapitalizmin ideolojik manipülasyonunun bir sonucudur ve ancak komünistlerin öncülüğüyle aşılabılır.

Paris Komünü (1871) ve Ekim Devrimi (1917), işçi sınıfının devrimci potansiyelini gözler önüne seren tarihsel örneklerdir. Paris Komünü'nde, sıradan işçiler, kapitalist devlete karşı kendi yönetim organlarını kurmuşlardır. Ekim Devrimi'nde ise, Bolşeviklerin önderliğinde, işçiler ve köylüler sosyalist bir düzenin temellerini atmışlardır. Günümüzde, "işçi sınıfı zenginleşiyor" ya da "devrim yapamaz" gibi söylemler, bu tarihsel gerçekleri göz ardı eder. İşçi sınıfı, üretim ilişkilerindeki konumu gereği, hâlâ devrimin öncü gücüdür. Burjuva kültürüne ait çeşitli davranışsal olgular yaşansa da ya da modern yaşam tarzı, bu gerçeği gölgeleyemez; zira proleter ideoloji, maddi koşullardan doğar.

SENDİKACILIK: SINIF ÖRGÜTÜ MÜ, ARABULUCU MU?

Sendikalar, tarihsel olarak işçi sınıfının mücadele araçları olarak ortaya çıkmıştır. Ancak, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, sendikaların rolü de tartışma konusu olmuştur. Rosa Luxemburg, Kitle Grevi,

Parti ve Sendikalar adlı eserinde, sendikaları "işçi sınıfının kapitalizme karşı günlük mücadelesinin bir aracı" olarak tanımlar, ancak uyarır: "Sendikalar, reformizme saplandığında, devrimci hareketin önünde bir engel haline gelebilir." Günümüzde, sendikaların yalnızca ücret artışı ya da tazminat pazarlığı için çalışması, Luxemburg'un bu uyarısını haklı çıkarır.

"Tazminat sendikacılığı" gibi yaklaşımlar, sendikaları sınıf mücadelesinden kopararak, işçileri kapitalist sistem içinde pasif bir konuma iter. Oysa sendikalar, işçilerin yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda politik bilincini geliştiren bir okul olmalıdır. Türkiye'de, 1980 sonrası sendikacılığın zayıflaması ve özelleştirmelerle birlikte "ücret sendikacılığı"na indirgenmesi, bu sorunun somut bir örneğidir. Sendikalar, işçilerin sınıf örgütü olma niteliğini yitirdiğinde, devrimci potansiyel de sekteye uğrar. Bu, ideolojik olarak sekte bir yaklaşımdır; zira sendikaları yalnızca bir "iş" olarak görmek, onların tarihsel misyonunu göz ardı eder.

Kapitalist sistem içinde sendikaların rolü de önemli bir tartışma altındadır. Geleneksel olarak sendikalar, ekonomik ilişkilerin savunması ve çalışma belirtileri için oluşturulmuş örgütlerdir. Ancak, birçok sendika sistemiyle bütünleşmiş ve yalnızca ücret artışları ya da kıdem tazminatı gibi sınırlı ödemeleri bir anlayışa sıkışmıştır.

Bu durum "tazminat sendikacılığı" olarak adlandırılmaktadır. Tazminat sendikacılığı, yıllık uzun vadeli sınıfsal çıkarlarını ve devrimci mücadeleyi göz ardı eden, yalnızca belirli maddi haklar üzerinde yoğunlaşan bir sendikal anlayıştır. Bu tür bir sendikacılık, işçileri kapitalist düzeni içinde tutmakta ve mücadeleyi yalnızca sistem içi reformlarla sınırlandır-maktadır.

Özellikle neoliberal politikaların yaygınlaşmasıyla birlikte sendikalar, genellikle toplu mücadeleden uzaklaşmaktan, bir tür "sigorta kurumu" gibi çalışmaya başlamıştır. Bu dönüşüm, işçi sınıfının mücadelecilik karakterini göstermekte ve onu pasifleştirmektedir.

Sendikaların bu şekilde ortaya çıkabilmesi için, ekonomik mücadele ile politik mücadele arasındaki bağın yeniden kurulması gerekmektedir. İşçilerin yalnızca ücret artışı değil, aynı zamanda üretim sürecinin söz sahibi olması, demokratik hakların geniş-

letilmesi ve kapitalist sömürüye son verme mücadelesine yönlendirilmesi gerekmektedir. Kimi sendikalar kendilerini genel uzlaşmacı tazminat sendikacılıktan uzak olduğunu sö-

yleyip başka bir açmazdan duruma sol soslu söylemler de ekleyerek, sendikaların sınıflar mücadelesindeki esas yerini başka bir tarz ile yani yöntem değiştirerek aynı noktaya hizmet etmektedir. Kapı önü sendikacılığında kısa vadeli işten çıkış hakları için var gücüyle mücadele etmek, fabrikanın içerisine yerleşik olarak konumlanması gereken sendika kalıcılığını yok saymaktadır. Uzun zamanlı işçi ile sendikalar arası bağı güçlendirerek, işçilere kendisi için sınıf olma bilincini geliştirmeyen sendikalar da açmazın başka yönüdür. Güncel yönelimlerde yeniyi yakalama adına sendikal kimliğin toplu sözleşme kabiliyetini görmezden gelen, önemsizleştiren bunu da «toplu sözleşmeli sendikalar ne yapıyor hepsi uzlaşmacı» gibi geri örneklere dayayarak yapması bozuk saatin günde 2 kez doğru göstermesi kadardır. Sendikaların kısa süreli yoğunlaştırılmış salt işten çıkışlarda gasp edilen özellikle ihbar tazminatı, kimi durumlarda sendikal tazminat ve benzeri kimi ekonomik hakları almaya kilitlenmiş mücadele eksenini, gelecekte işçilerin de sendikaları «paramızı söke söke alan iyi bir arabulucu» gözüyle görmesi yetersiz bir doğrudur. Bu doğru genel bir doğruya dönüşürse tehlikeli ve sendikanın sınıf okulları olma bilincini de ortadan kaldıracaktır. Zamanla gerçek sınıf sendikacılığı gösteremediği başarılar işçi sınıfında marjinal sendika çizgisi gibi görülecektir. Sendikalar her türlü ekonomik, demokratik sınıf çıkarlarını savunmalıdır burada bir sorun yoktur. Lakin günümüz açısından işçilerin sendikalarda kalıcı, sürekli iletişim kurmalarının ve düzenli sınıf eğitimleri almalarını sağlayan değişim 3 gün kapıda beklemekle yakalanmayacaktır. Bir temas kurulacağı doğrudur bu olsa olsa elemeci bir işçi iletişimi sağlayacaktır. 100 işçi etkilemek yerine 10 işçi etkilemek avuntu sayısına razı olmak cılızlaşan bir işçi sendika bağına dönüşecektir. Burada önemli olan 10 işçi değil değişimi yakalamayacağımız 90 işçidir. Sendikal hareket pusulasını iyi seçmeli manyetiği bozulmuş pusulalardan kurtulmalıdır. İbre duruma göre yön değiştirmemeli dış etkilere yapay enerji atmosferlerinden bozulmamalı her şeye rağmen her şey sınıfın kurtuluşu için ilkesi ile yön tutmalıdır.

BÖLGESEL GELİŞMELER SARMALINDA BİR ÇIKMAZ: KÜRT SORUNU



Rus emperyalizminin Ukrayna cephesinde savaşı yıpratma manevrasıyla kendi lehine çevirmesi ve ABD emperyalizmini çıkmaza sürüklemesi, öte yandan Çin sosyal emperyalizminin genişleyen pazar hâkimiyetinin yarattığı riskler, başını ABD'nin çektiği emperyalist blok için Orta Doğu'da tahakküm kurma ihtiyacını doğurmuştur. Buna bağlı olarak küresel ve bölgesel ölçekte derinleşen sosyal ve ekonomik krizler, bölgesel dizaynla yeniden biçimlendirilmekte olan Orta Doğu'daki parametrelerin sancılarını şiddetlendirmeye devam ediyor. Bu sancılı durum, Kürdistan coğrafyasını da bariz bir şekilde etkisi altına almıştır. Suriye'de BAAS rejiminin iflasıyla birlikte HTŞ'nin iktidara getirilmesi bölgesel dizayn operasyonlarının ilk büyük hamlesi olurken, Kürt sorunu emperyalistlerin ivedilikle ele almak zorunda kaldığı bir sorun olarak gündemdeki yerini korumaktadır.

SDG-HTŞ ANLAŞMASININ İÇERİĞİ VE KAMUOYUNDAKİ YANSIMASI

HTŞ'nin Suriye'deki azınlıkları, özellikle de Alevileri kapsamayan "demokratik" adımlarının katliamlarla çıkış gibi büyüme devam ettiği günlerdeyiz. 10 Mart'ta, ABD'nin girişimleriyle SDG

ile HTŞ arasında Şam'da 8 maddelik bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmanın bir süredir devam eden müzakerelere bağlı olarak imzalandığı duyuruldu. Anlaşmada, entegrasyon tartışmaları ve Kürtlerin Suriye'deki rolünün ne olacağı açıklık kazanmıştır: "Kürt toplumu, Suriye devletinin asli bir unsuru olarak kabul edilecek ve vatandaşlık hakları ile anayasal hakları güvence altına alınacaktır."; "Kuzeydoğu Suriye'deki (Rojava) tüm sivil ve askeri kurumlar, Suriye devleti yönetimi çerçevesinde entegre edilecek; sınır kapıları, havalanları ve petrol ile gaz sahaları devlet kontrolüne alınacaktır."

Görüldüğü üzere, "geçici hükümet", Kürtleri Suriye'nin "asli unsuru" olarak kabul edeceğini ve haklarının güvence altına alınacağını ilan etmiş, böylece entegrasyon tartışmaları da tüm sivil ve askeri kurumların Suriye devletine entegre edilmesi kararıyla son bulmuştur. Buraya parantez açalım; anlaşma, Rojava'nın özerk statüsünü, Kürtlerin ulusal haklarını tanıyan bir anlaşma değildir, şimdilik bu yönlü bir statünün tanınıp tanınmayacağı belirsizdir. Öyle ki, Alevilerle birlikte Dürzileri de nişan alan "Bölünmeye yönelik çağrılar, nefret söylemi ve toplumdaki ayrışmayı körükleyen girişimler reddedilecek-

tir." maddesinin Kürtlerin özerk statü talebine gölge düşürdüğü açıktır. Bununla birlikte anlaşmada yer alan bu maddeler kuşkusuz Rojava'nın akıbeti açısından önemlidir ve konjonktürel durumda beklentileri karşılamaktadır. Ancak cihatçı çeteler Alevi yerleşim yerlerinde terör estirdiği sıralarda demokrasi şölenine(!) dönen anlaşmanın Alevileri ve diğer azınlıkları hedef alan bazı maddeleri kitlelerde SDG'ye karşı tepkiye yol açmıştır. Bu tepkiler, haklı olarak, SDG'nin kapsayıcı söylemlerinin aksini ifade eden anlaşmanın altına imza atmasından kaynaklanmaktadır.

Anlaşmada yer alan 6. madde şöyledir: "Suriye devleti, Esad rejiminin kalıntılarıyla ve ülkenin güvenliği ile birliğini tehdit eden unsurlarla mücadelede desteklenecektir." Suriye topraklarının tamamında ateşkesi koşullayan(!) bir başka maddenin de yer aldığı anlaşmada göze çarpan bu manidar çelişmeyle, gerçekte "halkların kardeşliği" adına herhangi bir adımın atılmadığı, dolayısıyla müzakerelerin Suriye'deki pazar sorununun bir parçası olduğu açığa çıkmış oldu. Sanal medyada yer alan vahşet görüntüleri, "Esad rejiminin kalıntıları"nın Aleviler olduğunu ortaya koymuştur.

HTŞ'nin iktidarı ele geçirmesinden çok önce merkezi yapısını yitirmiş olan BAAS rejiminin "kalıntıları" ile mücadelede "geçici hükümet"e destek olacağını anlaşmayı imzalayarak taahhüt eden SDG ise tepkilerle karşılaştıktan sonra Şam'daki toplantıda Alevilere yönelik katliamların durdurulması için bir ön koşul sunduğunu öne sürse de buna dair bir belge söz konusu değildir, Şam anlaşmasının ardından Alevilere yönelik katliamlar BM'nin araştırma heyeti görevlendirmesine rağmen şimdiye kadar da devam etmektedir. SDG-HTŞ anlaşmasının Alevileri hedef alan maddeleri kamuoyunda tepkiye yol açmıştır ancak tepkiye yol açan yalnızca anlaşmanın bu maddeleri değildir. Aynı zamanda Rojava'daki Kürtlerin ulusal kazanımlarının ne ölçüde muhafaza edileceğinin belirsizliği de olan biteni tedirginlikle izleyen kamuoyunu tepkili bir pozisyonda konumlandırmıştır. Nitekim anlaşma, HTŞ'nin özerkliği de kapsayan "bölücülük" anlayışını meşrulaştırmakta, Kürt ulusal kazanımlarını hedef almaktadır. Bu noktada kamuoyunun tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, Suriye'deki süreci de tepkili ve tedirgin bir şekilde izlemesi anlaşılırdır. SDG-HTŞ anlaşması sol-sosyalist cenanın da gündemine girmiştir. Anlaşma, sosyal şovenlere Kürt ulusal kazanım-

larına saldırmak ve kara propaganda yapmak için ortam hazırlarken KUH (Kürt Ulusal Hareketi) çatısı altında mücadele veren devrimci-demokrat kurumlarda da çelişkili tutumlara yol açmıştır. Bu kurumların açıklamaları HTŞ'nin cihatçı-gerici niteliğini hedef almaktadır ancak SDG'nin izlediği politikalara suya sabuna dokunmayan türden yorumlar getirmektedir. HTŞ'nin anlayışı ve izlediği politikalar halka kan kusturduğu için meşru görülmemektedir ama SDG'nin HTŞ ile müzakere arayışı ve bu süreçteki temasları desteklenmesi gereken bir durum olarak ele alınmaktadır. Böyle bir perspektifin ortaya çıkmasındaki temel neden, KUH ile kurulan burjuva pragmatist ilişkilerdir. Devrimci bir kurumun anlaşmanın duyurulmasından kısa süre önce sanal medyada yaptığı "Katil HTŞ ile görüşüp el sıkışanlar bu katliamın iş birlikçileridir." yazılı paylaşımı Mazlum Abdi ile Colani'nin el sıkıştığı fotoğraflarla birlikte anlaşmanın duyurulmasından hemen sonra kaldırması bahse konu burjuva pragmatist ilişkilerin somut bir örneği olmuştur.

KONGRE İÇİN MALAZGİRT ÇIKIŞI

Suriye'deki süreçten ayrı olarak ele almayacağımız Türkiye'deki tasfiye süreci de tempolu geçmektedir. Bir yandan geniş kitleleri bu tasfiye sürecine ikna etme çalışmaları sürerken öte yandan DEM Parti'nin iktidardaki ve muhalefetteki faşist kliklerle görüşmeleri sürmektedir. Basına ve kamuoyuna kapalı gerçekleşen bu görüşmeler, tarafların "memnun" kalmasıyla sonuçlanırken, TC'nin ihtilafli alanlarda KUH'a karşı hava operasyonları titizlikle devam etmektedir. Son olarak DEM Parti, AKP ile görüşmüş ve görüşmede PKK'nin kongresini toparlayabilmesi için operasyonların durdurulması gerektiğine dair münakaşa edildiğini ve yine görüşmenin "olumlu" geçtiğini bildirmişti. Operasyonların durdurulması konusunda görüşmenin gerçekte ne kadar olumlu geçtiğini bilmiyoruz ancak AKP sözcüsünün "Bu konuyla ilgili mesele terör örgütünün silahları bırakmasıdır. Şart olarak herhangi bir şeyin gündeme gelmemesi gerekir. PKK'nın silah bırakmasını doğrudan hedeflemeyen ateşkes gibi bir takım geçiş kategorilerinin de olmaması gerekir." açıklaması, operasyonların hiçbir şartı tanımaksızın PKK'nin tasfiyesini hızlandırmak için sürdürüldüğünü göstermektedir. Kongre tartışmalarına faşist Bahçeli omuz vererek "bölücü terör örgütünün" derhal karar alması gerektiğine dikkat çekmiş ve Malazgirt'i işaret

etmiştir: "Bizim tasavvur ve teklifimiz, Hıdırilmez'in arifesinde, 4 Mayıs 2025 Pazar günü Muş'un Malazgirt ilçesinde DEM Partili belediye başkanının destek, katkı ve yardımıyla PKK'nın kongresini toplamasıdır. Bu kongrede fesih tartışmalarına son nokta konulmalı ve bu iş bitirilmelidir." Bahçeli'nin Malazgirt çıkışı, tarihsel bağlamıyla ele alındığında "Türklerle Anadolu'nun kapılarını açan son muharebe" olarak bilinen 1071 Malazgirt Savaşı'nı akıllara getirmektedir. Kongrenin nerede yapılacağı PKK'nin sorunu olmakla birlikte, Malazgirt'in açacağı kapıdan içeriye barışın gireceği düşüncesinin büyük bir yanılgı olduğunu, bunun anlamının olsa olsa TC'nin Kürtlerin ulusal mücadelesine açılan kapıya kilit vurmak olabileceğini belirtmekte fayda var.

DEMİRTAŞ'IN DEĞERLENDİRMELERİ

Gelelim "paradigma değişikliği" ile neyin kastedilmiş olunabileceğini yorumlama hakkını kendinde gören Demirtaş'ın "Korkma! Barış" başlıklı, "Türkiye Kürtlerin de devletidir." gibi bayatlamış, şovenist argümanlarla donattığı yazısına. Demirtaş, tasfiyenin teorisini yapmadan önce Kürtlerin sürece temkinli yaklaştığını ifade ederek doğru bir tespitte bulunuyor ve bu temkinli olma halini tarihsel ve güncel olmak üzere iki nedene bağlıyor: "Son yüz yıldır devletin Kürtlere yaptıkları, Kürtlerin devlete isyanları nedeniyle iki taraf da birbirine güvenmiyor, güvenemiyor. Bu, tarihsel neden. Önümüzde önemli bir seçim ve anayasa değişikliği olasılığı var. Siyasî ittifaklar, kutuplaşmalar ve siyasî hesaplar nedeniyle de taraflar birbirlerine güvenmiyor. Bu da güncel neden." Bu iki neden elbette somut gerçeklikle bağdaşmaktadır, fakat yazı, genel hatlarıyla somut gerçeklik karşısında geminin başını rüzgâra doğru çevirmektedir.

Demirtaş, bolca tarihsel anekdot yer verdiği yazısında TC'yi Kürtlerin de devleti olduğuna ikna etmek için özel bir çaba sarf ediyor: "Kürtler çeşitli nedenlerle Trakya'dan Anadolu'ya her şehre, her ilçeye dağılıp yerleştiler, buraları yurt edinecek kadar 'yerli' hale geldiler. ... Devlet de bu yüzyıl içinde, Kürt coğrafyası dahil olmak üzere Türkiye'nin en ücra köşesine kadar kurumsal varlığıyla girdi, yerleşti." Bu görüşlerin bir gerçeğe işaret ettiğinin altını çizmekle birlikte, Kürtlerin ülke geneline dağılıp yerleşmesinin esas nedeninin Türk egemen sınıflarının Kürt ulusu üzerindeki ulusal ve sınıfsal baskı olduğunu belirtmeliyiz. Demirtaş, Kürt ulusunun

1925 isyanından PKK hareketine kadar kendi devletini kuramamasının nedenini ulusal mücadeleye önderlik eden burjuva-feodal sınıfların tutarsızlığında değil, Kürt ulusunun TC'ye entegre olmasında görüyor: "Kürtler kendi ayrı devletlerini kuramadılar, Türkiye'nin her yerine yerleştiler, Türkiye'ye entegre oldular. Devlet de Kürtleri eritemedi." Devamında şunları ekliyor: "O halde Kürtlerin devlet talebini, devletin de bölünme korkusunu ortadan kaldıracak yeni paradigmanın en açık kavramsal içeriğini ortaya koyalım: Türkiye Cumhuriyeti devleti, Kürtlerin de devletidir." Açıkça görüldüğü üzere, devletin bölünme korkusunu ortadan kaldırmak için Kürtlerin devlet talebini ortadan kaldıracak "yeni paradigma" Türk şovenizminin yağında kavrulduktan sonra sığağı sığağı kitlelere tekrardan servis ediliyor, bu kez TC faşizmi tarafından değil, KUH tarafından! Burada Demirtaş, KUH'un önceki dönemlerde öne sürdüğü "Kürtler demokratik konfederalizm istiyor" gibi önemli bir demagojiyi de ortadan kaldırmış oluyor ve son yıllarda Kürt ulusu içerisinde güçlenen milliyetçilik ve bağımsızlaşma eğilimine dair tespitlerimizi haklı çıkarıyor: "Kürtlerin devlet talebini ortadan kaldıracak..."

Kürtlerin bağımsızlık istemini ortadan kaldırmak mümkün değildir. Varsayalım bu mümkün, ya sonra? Demirtaş şöyle devam ediyor: "Kürtler de kendi kimlikleri, dilleri, kültürleriyle Türkiye Cumhuriyeti'nin birinci sınıf yurttaşı, sahibi olacaklar. ... Devlet de artık tekçi resmî ideolojiyi tümünden bir kenara atarak Kürtlere tüm kapıları sonuna kadar açmalı; Kürtlerin diline, kültürüne, kimliğine saygı duymalı, bunları anayasal ve yasal güvence altına alarak eşit yurttaşlık temelinde entegrasyona zemin yaratmalıdır."

Toparlarsak... Kürt ulusal sorununun çözümü ulusal-kültürel özerklikle dahi mümkün değilken, Kürtlerin "TC'nin sahibi" olacağı, TC'nin de resmî ideolojiyi bir kenara atarak Kürtlerin ulusal haklarını yasal güvence altına alarak "eşit yurttaşlığa" zemin hazırlayacağı düşüncesi ancak bir ütopya olabilir. Zira KKT hakkı gasp edilmiş bir ulusun, kendisini ezen ulusla "eşit yurttaşlık" temelinde yaşayacağına inanması beklenemez. Bu görüşün sahipleri, Kürt sorununun çözümüne ancak tarih çarpırtıcısı olma bağlamında "katkı" sunabilir. Malazgirt'in kapıları bataklığa açılmıştır. Özgürlüğün yolu halkın çıkarlarına dayanan ulusal politikalar belirlemekten geçer!

MEBYA-DER Van Şubesi davasında birçok kişi ceza aldı



Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybedenlerle Dayanışma Derneği (MEHYA-DER) Van Şubesi yönetici ve üyelerine yönelik açılan davanın karar duruşması görüldü. "Örgüt üyeliği" iddiasıyla açılan davada, birçok kişiye ceza verildi. Gülistan Önver, Cihat Aksu, Seracettin Bayhar ve Ceyda Dindar'a 7 yıl 6 ay ceza verilirken Şevket Kaplan'a 6 yıl 10 ay, Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) Wan Milletvekili Mahmut Dindar'a ise 6 yıl 3 ay ceza verildi.

Ayrıca "örgüte yardım" suçlamasıyla Nebi Kaçak'a da 4 yıl 2 ay ceza verildi.

Newroz Tertip Komitesi hakkında suç duyurusu

İstanbul'da düzenlenen Newroz etkinliğinde dün 28 kişi gözaltına alınmıştı. İstanbul Valiliği, kentte kutlanan Newroz'a ilişkin Tertip Komitesi üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunduğunu açıkladı.

İstanbul Valiliği, dün Yenikapı Meydanı'nda yapılan Newroz kutlamasına ilişkin 28 kişi hakkında yasal işlem yapıldığını, Newroz Tertip Komitesi hakkında suç duyurusunda bulunduğunu açıkladı. Valilik, konuya ilişkin yaptığı açıklamada, suç duyurusunun kutlama sırasında, açılan görseller ve atılan sloganlara karşı Tertip Komitesi'nin gerekli önlemleri almaması nedeniyle yapıldığını belirtti. Valilikten yapılan açıklamada, şu ifadeler yer verildi: "23 Mart Pazar günü yapılan etkinlik sırasında suç içerikli görseller yayınlandığı, suç unsuru taşıyan sloganlar atıldığı, afiş ve pankart açıldığının tespiti üzerine düzenleme komitesine gerekli uyarılar yapılmıştır. Yapılan uyarılara rağmen, düzenleme komitesi tarafından sorumluluğu altındaki gerekli tedbirler alınmamıştır. Güvenlik güçlerimiz yasa dışı slogan atan, pankart açan 28 kişi hakkında yasal işlem başlatmış olup, düzenleme komitesi üyeleri hakkında adli makamlara suç duyurusunda bulunmuştur."

SURİYE ANAYASASI: ZULMÜN VE YOK SAYMANIN BELGESİ

10 Mart tarihinde HTŞ ve SDG arasında imzalanan anlaşmadan hemen sonra Şam yönetimi “beklenmedik” bir içeriğe sahip yeni anayasa ilan etti. “Beklenmedik” olması Şam’daki yönetimin niteliğiyle ilgili değil, güçsüzlüğüyle ilgilidir. Bu her iki gelişme Lazkiye ve Tartus’ta Alevilere dönük katliamların yaşandığı ve yaşanmaya devam ettiği bir dönemde yaşandı. Colani, bu adımların devamı olarak Bakanlar Kurulunun da oluşturulacağını ve bir devlet olmanın gereklerinin adım adım yerine getirildiğini ifade etti. Yeni yönetim sisteminde Colani cumhurbaşkanı olacak, başbakanlık iptal edilecek ve ülkeyi Bakanlar Kurulu yönetecek. Bakanlıklarda Suriye’de yaşayan çeşitli ulus ve azınlıkların (Aleviler hariç) temsilcileri olacağı açıklandı.

8 Aralık’tan bugüne Colani, memnun etmekle yükümlü olduğu emperyalist ülkelerin desteği ile attığı adımların önümüzdeki sürece yansımaları önemli. Bu konuda tartışmaya değer iki nokta bulunmaktadır: ilki SDG-HTŞ arasında imzalanan anlaşma ikincisi ise Suriye Anayasası’nın niteliğidir. Suriye’nin geleceği açısından önemli bu adımlar Alevilere dönük katliamların gölgesinde atılmış, “devlet” kurumları halkın kanıyla sulanmış, anayasa halkın kanıyla yazılmıştır.

Abdullah Öcalan’ın 27 Şubat tarihli fesih çağrısının ardından SDG’nin ne yapacağı tartışılmıştı. Tartışma bu “anlaşma” ile şimdilik noktalanmış görünmektedir. Gerek anlaşma gerekse de anayasanın ilan edilmesinden sonra Suriye’ye giden Türk devletinin bakanları, atılan adımlardan memnun olduklarını dile getirdiler. Hakan Fidan ve beraberindeki heyetin apar-topar yaptığı Şam ziyaretinin temel konusu kuşkusuz imzalanan anlaşma ve bu anlaşma maddelerinin hayata nasıl geçirileceğiydi.

TC devleti “tedbiri elden bırakmayacağız” cümlesiyle bu konudaki belirsizliklere işaret etti. Kürt ulusunun kazanımlarının tasfiye etme politikasından vazgeçmedikleri açık, ne var ki kendilerini de belirlemekte olan hegemonya aksi yöndeki gelişmeleri dayatmaya devam ediyor. Buna rağmen Şam’a baskı yapmaya devam edeceklerini biliyoruz. Ulusal Hareket’in tasfiyesine yönelik

adımların Suriye’de de hızlanması, her iki bölgedeki gelişmelerin eş zamanlı olarak gerçekleşmesi temel amaçtır.

Halkın kazanılmış haklarını korumasının yegâne yolunun silahlı güçlere sahip olmaları olduğu Suriye pratiğinde de görülmüştür. Silahlı güçlerin tasfiyesi halkın düşmanla savunmasız karşı karşıya bırakılmasıdır. SDG’nin imzaladığı anlaşmanın maddelerinden biri olan “Suriye ordusuna entegrasyonun sağlanması” maddesi tüm diğer maddelerden daha fazla önemlidir. Bu “entegrasyon” döneminde ve devamında başta Kürt ulusu olmak üzere tüm azınlıkların ilkin yaşam haklarının ve sonra da diğer temel haklarının nasıl korunacağı nasıl sağlanacağı temel sorundur. Bugünden gelecekteki olasılıklara dair söz söylemek doğru olmayacaktır; ama tarihsel süreç bize bu konuda iyimser olmamak gerektiği hatırlatan örneklerle doludur.

KÖHNE ZİHNİYETİN KÖHNE ANAYASASI!

Üzerindeki cübbeyi çıkarıp kravat takınca Colani’nin katil ve cihatçı yüzünün değiştiğine dünya kamuoyunun ikna olduğu varsayılıyor. Oysa ona bağlı çeşitli gruplardan askerî güçler başta Aleviler olmak üzere halka kan kustururken, katlederken “demokrasinin”, “çoğulcu yönetimin” inşası için 13 Mart’ta Colani tarafından 6 yıl boyunca geçerli olacak 53 maddelik bir beyanname imzalandı ve bu belge Suriye’nin yeni anayasası olarak duyuruldu.

20 Mart tarihinde HTŞ ve DSG arasında yeni anayasa metnine dair bir görüşme yapıldı. Görüşmede SDG tarafından Suriye’deki tüm ulus ve azınlıkların haklarının bu anayasa ile güvence altına alınması gerektiği ifade edildi. Anayasanın ilan edilmesinden birkaç gün sonra Dürziler ve Kürtler tarafından Colani’nin cumhurbaşkanlığının tanınmayacağını beyan edildiği eylemler yapıldı.

SDG ilan edilen anayasa ile ilgili “Baas rejiminin yıkılmasının üzerinden aylar geçmesine ve bu rejime ve onun baskıcı uygulamalarına karşı başkaldıran Suriye halkının sevincine rağmen bugün Şam’da, ‘Anayasa Taslağı’ bildirisi yayımlandı. “Söz konusu geçici anayasa

taslağındaki maddeler Baas rejiminin dayandığı yasalarla birebir aynı. Bu bir kez daha Suriye’nin gerçekliğinden ve çeşitliliğinden uzaktır. Suriye toplumunun ve ulusal kimliğinin tersine çevrilmesidir. Bu anayasa taslağı Suriye halkının; Kürt, Arap, Süryani ve Asurilere kadar tüm bileşenlerin ruhunu ve kimliğini yansıtan hiçbir işaret barındırmıyor. Kuzey ve Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi olarak, Suriye’de demokratik bir geleceğin ve ülkedeki iş birliğini güçlendiren ulusal katılımın belirlenmesi için, Suriye halkının dayanışmasına ve birliğine ihtiyaç olduğunu belirtiyoruz.

"Ayrıca bu geçici yasa taslağının Suriye çeşitliliğe ve Suriye ulusal bileşenlerinin katılımından uzak olduğunu, dolayısıyla bu bildirinin halkın karşı çıktığı önceki durumun uzantısı olan ‘bireysel zihniyeti’ bir kez daha yansıttığını belirtiyoruz. Bu geçici anayasa taslağı halkımızın temsilini temsil etmiyor ve Suriye’nin gerçek kimliğini tanımamaktadır. ‘Suriye’de gerçek demokrasiyi kurma girişimlerini zayıflatmanın’ bir biçimi ve çerçevesidir. Ayrıca içeriği Suriye’den ve halkının umutlarından çok uzaktır.

Olması gereken doğru anayasa, Suriye’nin geleceği ve nesiller boyu sürecek kalıcı demokratik bir yol olarak tüm bileşenlerin üzerinde uzlaştığı anayasadır. Umuyoruz ki bazı dışlayıcı, dar görüş ve düşünceler bizi tekrar başa döndürmez. Çünkü Suriye yarası yine açık kalır.” değerlendirmesi yapmıştır.

KAZANIMLAR ANCAK SAVAŞLA KORUNUR!

8 Aralık’tan bugüne Colani’yi makyajlama girişimleri görüntüyü kurtarmaya yetmemiştir. Emperyalistlerin desteği ile iktidara gelen “cihat yeminli” sahtekâr sürüsünün katliamları Colani’ye ve HTŞ’ye ait asıl gerçektir. Sahil bölgelerinde katledilen Alevilerin kanı henüz kurumamıştır ve katliamların devam edeceği sinyalleri vardır. Göstermelik inceleme ve soruşturmalar bu saldırıları engelleme hedefi taşıyor, bunlar devletleşmenin bir parçasıdır. Tıpkı diğer gerici devletler gibi iktidarlarını mazlum halkın kanıyla inşa etmekte. Sayıları bilinmeyen, yol kenarlarında yakılan, çuvallara konulup denize atılan ölümlerin üzerine kurulan bu devletin

yasaları sevinçle karşılanmadı. Onların yaşamak, hayatta kalmak gibi temel sorunları var ve ilan edilen yasama ve yönetim mekanizmalarında ne adları ne de yerleri var.

SDG ile yapılan anlaşma başta TC olmak üzere emperyalistler tarafından olumlansa da ülkenin belirsiz geleceğinde bu anlaşmanın nasıl uygulanacağı belirsizliğini koruyor. Colani’ye giydirilmeye çalışılan “devlet adamı” elbisesi henüz üstüne oturmuş değildir. Bu eğreti durumun giderilmesi ise sanıldığı gibi kolay değildir. ABD’nin Lübnan’a yönelik açıklama ve müdahalesi, İsrail’in Filistin’e yönelik yeniden başlayan saldırıları, TC’nin Kobanê ve Rojava’ya dönük devam eden bombardımanı bu sürecin hiç de kolay olmadığını/olamayacağını göstermektedir.

Bu sisli havayı dağıtacak olan mücadeledir. Kâğıt üzerinde varılan anlaşmaların sahada henüz somut bir karşılığı yoktur. Alevilere dönük gerçekleşen katliama emperyalistlerin ve ülkemiz hâkim sınıflarının tam destek sunduğunu biliyoruz. Aynı kaptan besleniyorlar. İktidarlarını sağlamlaştırmak için aynı yolu yürüyorlar. Aynı barbarlıkla saldırıyorlar. Yakıyorlar, yıkıyorlar, yağmıyorlar ve tüm bunları dünya kamuoyunun gözü önünde yapıyorlar.

Onları durduracak yegâne şey halkın örgütlü mücadelesi ve uluslararası dayanışmanın büyütülmesidir. Halkın çığılığına ülkemizden verilen destek egemenleri rahatsız etmiş ve Alevi kurumlarına gözdağı verme amacıyla Yeşilkent Cemevi Başkanı Aslan Uzun tutuklanmış, kısa süre sonra serbest bırakılmıştır. Bu gelişmeyi bir gözdağı olarak okumak gerekir ki tepkiler yükseldiği durumda bu saldırıyı daha fazla gündeme getireceklerdir. Bu saldırıların dayanışmayı zayıflatmasına izin vermemeli, halkın özgür-eşit yaşam talebini ülkemizde de yükseltmeliyiz. Buna halkın duyduğu özlem bir kez daha su yüzüne çıkmıştır. Sokaklar egemen kliklerin biri için değil tüm sistemin adaletsizliğine, halkı yok saymasına karşı dolmuştur. Özgür ve eşit yaşam bayrağı dalgalandığında bu sokaklar çok daha güçlü dolacaktır.

GENÇLİK BU ABLUKAYI DAĞITACAK!

Ekrem İmamoğlu'nun gözaltına alınmasıyla başlayan protestolar birçok ilde devam ederken üniversiteli gençliğin eylemlere kendi meşrebince katılmasıyla birlikte eylemler ilk güne nazaran daha hareketli bir nitelik kazandı. Eylemin ilk gününden itibaren, diploma iptali nedeniyle saldırının boyutunu doğrudan hissedilen ve üniversitelerde harekete geçerek alanları dolduran gençlik, belirgin bir özne haline gelmiş ve eylemlere yön vermeye başlamıştır. Bu durum, hareketin giderek daha militan bir hal almasına yol açmış ve söz konusu hareketliliği anlamak açısından önemli bir gösterge olmuştur. Gençlik bileşeninin militanlığı eylemde kararlılıkta, belirli bir alana hapsedildiğinde da saldırı altında olunmasına rağmen farklı karşı taktikler belirleme kabiliyetinde, hepsinden önemlisi eylem taleplerini daha net ve ileri koymalarında somutlaşmaktadır. Öyle ki İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin başlattığı ve neredeyse protestoların gerçekleştiği her eylem alanına yayılan barikat yıkma pratiği sürecin unutulmayacakları arasına girmiştir. Eylemlerin daha ilk gününde gerçekleşen bu pratik bütün süreçteki militan ruhun doğuşu olarak tanımlanabilir. Verili koşullarda barikat yıkma pratiği, geniş yığınların üzerlerindeki ölü toprağını atmasına ve gücünün farkına varmasına da neden olmuştur. Yine ODTÜ öğrencilerinin hem kampüslerde hem de sokaklarda süren kararlı direnişi, eylem yapan on binlerce kişinin yüzünün üniversite öğrencilerine dönmesini sağlamıştır.

GELECEKSİZLİK SARMALINDA ABLUKAYA KARŞI DİRENİŞ

E. İmamoğlu protestolarıyla başlayan gençlik isyanında ağır basan güdü esas olarak gelecek kaygısıdır. Gelecek kaygısını üniversite gençliği uzun bir zamandır yaşamaktadır. Yakın zamanda yaşananlar bu kaygının bir kitlesel eylemde ifade edilmesinden ibarettir. Üniversiteli gençlik birdenbire, bir diploma kumpasıyla geleceğinin tehlike olduğunu hissetmedi, onlar uzun zamandır ülkenin genel durumundan ve dolayısıyla geleceklerinden ötürü umutsuzluk içindeydiler. Ekrem İmamoğlu'nun serbest bırakılma olasılığında dahi öğrenci eylemlerinin geniş taleplerle sürmesi/yaygınlaşması bek-

lenmesi gereken bir gelişmedir. Hâkim sınıfların bitmek bilmez ekonomik ve siyasî krizi, içinden çıkılmayacak duruma çoktan evrilmiştir ve gençlik bu tablo içindeki en güvencesiz tabakadır. Bugün AKP-MHP faşist blokunun sistem içi güçler ilişkisindeki dengeleri bozması ya da koruyamaması sonucu E. İmamoğlu ve CHP'ye yönelik baskıyı bir ileri seviyeye taşıması karşısında gençlik de sokaklara dökülmüş; fakat taleplerini klikler dalaşındaki adaletsizlikle sınırlandırmamıştır. Eylemlerin üniversite öğrencileri tarafından hızlı bir şekilde boykota, genel grev çağrısına ve bir bütün "ablukaya karşı direniş"e evrilmesi bu durumun bir devamıdır.

Bununla birlikte ve bu durumu ortaya çıkaran başka bir koşul ise birçok öğrencinin/gencin saldıran, darp eden, işkence eden devlet ve polis gerçekliğiyle karşılaşmasıdır. Eylem kitlesinin karışık bir kitle olduğu aşikârdır. Yine kitlenin büyük çoğunluğu örgütsüzdür. Bu karışık ve örgütsüz gençlik kitlesi bir şekilde ideolojik olarak sisteme yedekleyen, sindiren, ehlileştiren politikallardan etkilenmektedir. Bir bütün bu geleceksizleştirme saldırısının sürekliliğinde eğitim sistemi başat bir rol oynamaktadır. Baskı ve geleceksizlik yayan üniversiteler gerçekliği bugün öğrenci gençliğin direkt sorunu olmaktadır. Dolayısıyla içinde gerici burjuva-feodal ideolojiden etkilenenlerin de olduğu bu karışık öğrenci kitlesinin yaşadığı deneyim daha büyük isyanlara da yol açabilecektir. Direnişteki öğrencilerin Gezi direnişi referansı da bu sürecin bir ürünüdür. Gezi'de sokaklarda ol(a)mayan gençliğin verdiği bu referans aynı zamanda öğrenciler için Gezi'nin meşrulaşması, kendi döneminde yarattığı etkiyi bugün en az onun kadar bir etki gücü ve miras haline getirme isteğinden kaynaklanmaktadır. Bugün öğrenci/gençlik eylemlerinin bileşeninden sloganına, eylem biçimine kadar yaptığı Gezi atıfları, mevcut eylemlerin çok daha geniş taleplerle, daha yaygın ve uzun süreli hale getirme istek ve potansiyelini de göstermektedir.

GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ ÇAĞRISIYLA BAŞLAYAN AKADEMİK BOYKOT

Yine eylemlerin "sıkıştığı" bir süreçte

sendikaları göreve çağırarak cürete erişen "genel grev-genel direniş" sloganı atan, akademik boykot çağrısı yapan; sarayın palyaçosu gibi davranan CHP'yi de teşhire girişen, polis saldırısı ve işkencesine karşı taktiksel olarak yeni yollar, biçimler deneyen öğrenci gençliğin bu çağrılarını yine kendileri tarafından pratiğe de dökülmüştür. Boykot; öğrenci gençliğin uzun dönemdir gündeminde olan, çeşitli deneyimiyle bugüne gelmiş bir direniş aracıdır. Tarihsel olarak öğrenci gençliğin sınıf mücadelesi ve bunun doğurduğu akademik-demokratik talep ve eylemlerde kullanılan; yine öğrenci gençliğin devrimcileşmesi ve öncüleştirmesinde etkili bir rol oynayan direniş biçimidir boykot.

Yakın dönemde ODTÜ'de başlayan ve neredeyse tüm ülke üniversitelerine yayılan "Başkaldırıyoruz" eylemleri, kayyım atamalarına karşı kampüs ve sokakların dolduğu Boğaziçi Direnişi süreçlerinde boykotun etkileri hissedilmişti. Sonunda kazanım elde edilmese dahi öğrencilerin birliğini pekiştiren, bu birlik sağlandığında yaratılan güç ve etkinin direkt hissedilmesiyle güvenin aşıldığı bu süreçler başlı başına önemli deneyimler olmaktadır. Bu deneyimin daha büyük isyanlara yol açabilme potansiyeli tam da buradan gelmektedir. Son eylemlerde birçok ilde çağrısı yapılan ve uygulanan boykota katılımı da buradan değerlendirmek doğru olacaktır. Örgütsüzlüğün hâkim olduğu son süreçlerde ÖGB ve faşistler iş birliğinde gerçekleşen saldırılarla öğrenci gençliğin demokratik eylem ve etkinlikleri engellenebilmekteydi. Ancak son eylemlerin öğrenciler açısından boykotla evrimleşmesi bu saldırılara karşı duruşu da kısmen güçlendirmiştir. Boykot yapılan üniversitelerde ÖGB'nin kampüslere kilitlediği gençlerin cam-lardan çıkarak boykota katılması, yine birkaç üniversitede faşist grupların öğrencilere saldırı girişimlerinin püs-kürtülmesi, öğrenci gençliğin baskı ve geleceksizliğe karşı daha aktif bir özne olmak istediğini göstermektedir.

EGEMENLERİN KORKUSU: DİRENİŞİN GENÇ RUHU

Tek tek örneklerle birlikte genel olarak öğrenci gençliğin eylemlerdeki doğal önderlik konumu gün geçtikçe artmış-

tır. CHP'nin Saraçhane çağrıları, farklı illerde demokratik kurumlar tarafından ya da kendiliğinden örgütlenen günlük eylemler sürmektedir. Direnişi belli bir sürece yaymak, farklı hareket tarzlarıyla ilerleme sağlamak çevrelendiği geleceksizlik cenderesinde boğulan ve çıkmak isteyen gençliğin bir anlamda zorunluluğu olmaktadır. Bu zorunluluk aynı zamanda örgütlenme zeminini de yaratmaktadır. Halihazırda haksızlığa isyan etmede, var olanla yetinmemede en dinamik güç olan gençliğin böylesi süreçlerde sistemle yüzleşmesi, sistemi ve kendini sorgulaması ve politikleşmesi büyük bir hızla gerçekleşmektedir.

Öğrenci gençliğin akademik, demokratik ve ekonomik sorunlar ekseninde yaşadığı çelişkiler başlangıçta faşist AKP-MHP blokunu hedefe koymasına neden olsa da eylem sürecinde polisin yoğun engellemelerin ve saldırısına karşı direniş beraberinde CHP teşh-rini gündeme getirdi. Gençlik CHP'yi de kapsayan bir genel karşı koyuşla "bütün ablukayı dağıtmak" isteyen bir yönelime girdi. Geleceksiz dayatmasına karşı gençlik bu ablukayı dağıtma iradesi gösterdiği oranda başarı sağlayacaktır. Bu irade gençliğin direniş, bu direnişi yaygınlaştırma ve büyütme eğiliminde kendini ortaya koymaktadır. Devletin korkusu ve cevabı da buna paraleldir. İlk günden beri yoğun gözaltı ve tutuklamalarla örgütlü ya da direniş içinde öne çıkan gençler hedeflenmekte ve tutuklama terörü esas olarak bu kesim üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Hapishanelerde çok genç yaşta; ama haklı öfkesi burnunda çok sayıda genç var. Egemenlerin korkusunu büyüten, saldırılarında pervasızlaşmasını getiren durum budur. Gençliğin bu eğilimini politik güce çevirecek ve daha fazla militanlaştıracak olan da devrimci iradedir. Kuvvîcimin tutuşturduğu kuru bozkıra yoğunlaşmak, bu kendiliğinden hareketi faşizme karşı örgütlü bir güce çevirmenin birinci koşuludur. Bozkırın ortasında nasıl davranacağını bilmekten bahsediyorsak yöneleceğimiz kaynak da açıktır. Akla ilk gelenden öğrenmeyi yaygın bir pratiğe dönüştürelim...

Ulusal Ayrımcılığa Dayanan "

Devletin birliği ve bütünlüğü hakkında çok fazla demagoji yapıldığını biliyoruz. Bu demagojinin gerisinde ulus devletin temeli olan milliyetçiliğin yarattığı derin manipülasyon vardır. Milliyetçilik ulus devlet, Her ulus devlet, kendini tüm ulusun gelişmiş, modern, demokratik ilerlemesinin bir sonucu olarak tanımlar ve sunar. Bu yolla ulusun bir parçası olarak halkla ulus devlet arasında bir illiyet bağı kurar. Halk aynı coğrafya, tarih ve dil içinde gelişen geleneğin ve dolayısıyla kültürün içinde yer alır. "Aynı kültürel" yapı içinde gelişen, hareket eden halk kitlelerinin ulusun egemen, sömürücü, ezen sınıflarından ayrışması bu sürecin devamında gelişerek güçlenir. Kuşkusuz, daha baştan bir ayrılık söz konusudur. Her ulus devlet belli bir sınıfın, ulusal burjuvazinin hegemonyası altında, bu sınıfın çıkarları doğrultusunda oluşur ve gelişir. Bununla birlikte tarih konusunda biraz çalışma yapmış herkes bilir ki burjuvazi bunu, halkı da kapsayan bir biçimde "tüm ulus" adına, "tüm ulusun çıkarları doğrultusunda" gerçekleştirir. Dolayısıyla her ulus-devlet halkın da devleti olarak gerçekleşir ve hüküm sürer. Devletin birliği ve bütünlüğü kavramı da bu nedenle halk için "kutsal" kabul edilir. Üstelik emperyalizm çağında bu devlet aynı zamanda bağımsızlık olup emperyalizme karşı olmakla da halk tarafından sahiplenilir. Bugün Türk halkında manipülatif bir olgu olarak varlığına tanık olduğumuz "devleti sahiplenme" tutumu da buradan beslenmektedir. Halk, ulusal birliğin teminatı olarak gördüğü devleti bu nedenle hamisi olarak sahiplenmektedir. Ulusalcılık ya da daha çok rağbet gören bir söylem olarak "ulusal birlik" anlayışının burjuva özü açığa çıkartılıp alt edilmedikçe, halkın ulusal kimliğe esareti ortadan kaldırılmadıkça ilhakçı yaklaşım da halkın zihinlerden silinmeyecektir. "Ulusal birlik", "vatan-millet" demagojisi kitlelerin kendi çıkarlarını ulusun egemenlerinden ayırt edememesi, dolayısıyla kendi bağımsız yolunu açamamasının temel nedenlerindendir. Kitlelere dönük, onu zehirleyici bu yaklaşım "bölünme korkusu" ile büyütülür ve süreklileştirilir. "Devletin birliği ve bütünlüğü" söylemi ulusal birlik ve bütünlük olarak kavratılmakta, dolayısıyla "farklı ulusal kimlikler" ayrılıkçılığı içerdiği için olabildiğince bastırılmaktadır. Bu, egemen sınıfların çıkarları bakımından gayet anlaşılır ve meşru bir politikadır. İlhakçılık da bu nedenle bu kesimler için kaçınılmazdır.

Bizim yoğunlaşmamız gereken nokta hem ilhakçılığın teşhididir hem de gerçek bir birliğin halkın çıkarları bakımından gerçekleştirilebileceğidir. Her türden milliyetçiliğin ayrılıkçılığı getirdiğini de bu iki noktadan hareketle açıklamalıyız.

BİR KORKU NESNESİ: AYRILIKÇILIK
Başlangıçta şunu ifade etmek gerekir ki "ayrılıkçılık" sadece "kendi bağımsız devletini arzulayan" ezilen ulus milliyetçiliğinde vücut bulan bir durum değildir. İlhak da ayrılıkçılığı içerir. Çünkü "zora dayanan birlik" ayrılıkçılığı körükler. Komünistlerin ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmaktaki temel amaçları ulusların eşitliğini sağlamak ve birliğin de eşitlerin birliği olarak gerçekleştirmektir. Burjuvazi ulusların kendi kaderini tayin hakkını "kendi ulus-devletini kurmak" amacı olarak kavrar ve savunurken komünistlerin "eşitlerin birliğini" gerçekleştirmek amacıyla olmaları temelden iki farklı yaklaşımdır. Bu temel farklılığı belirleyen şey ilkinin burjuvazinin çıkarlarına dayanması ikincisinin halkın çıkarlarına dayanmasıdır. Ulusal birlik ve bütünlük ya da aynı anlamda kavrandığı ölçüde devletin birliği ve bütünlüğü politikasına karşı mücadelenin bu temel farklılık üzerinde yürütülmesi gerekir.

Kuşkusuz komünistler de ulusun birliğinden yanadırlar. Her ulusun, kendini emperyalizmden ve her türden çağ dışı anlayıştan koruması ve kurtarması için birliğini sağlamak komünistlerin bir politikasıdır. Ne var ki bunun temelinde halkın çıkarlarını gerçekleştirmek amacı vardır. O nedenle komünistler ulusların kendi kaderini tayin hakkının gerçekleşmesi halini her durumda savunmazlar. Bir hakkın varlığını savunmakla o hakkın gerçekleşmesini istemek aynı şey değildir. Bunu Lenin boşanma hakkı ile açıklamıştır. Boşanma hakkını tam olarak savunuruz; ama bu her boşanma isteğini desteklemek, herkesin boşanmasını istemek anlamına gelmez. Hak savunuculuğunu, söz konusu hakkın sahibinin iradesinin bağımsız olarak gerçekleşmesini savunmaktan ibaret olduğu açıktır. Polonya'nın "Devlet kurma hakkını" tam olarak, hiçbir şart ileri sürmeden savunurken "devlet kurma" kararını kabul etmekle birlikte Polonya halkının çıkarları bakımından eleştiren Lenin'in savunduğu politikanın tam içeriği budur. Bu nedenle Lenin ve Stalin'le de devam eden SBKP politikası ayrılıkçı değil birlikçi olmuştur.

Sadece her ulusun kendi ulus devletini kurmalarına karşı olan politikalarıyla (SBKP Programının 3. maddesi) değil aynı zamanda her ulusun kendi devletini kurma hakkını tam olarak tanıyan politikalarıyla de (Programın 9. maddesi) ayrılıkçılığın yerine birliği savunmuş ve gerçek anlamda sağlamışlardır. Sovyetler Birliğinin bütün sosyalist döneminde ulusal soruna yaklaşımın temel politikaları bunlardır.

Sosyalist insanın komünist partisi içindeki burjuvazinin iktidarı ele geçirmesinden hemen sonra sonlandırılmasıyla bu politikaların dayandığı temel de yıkılmıştır. "Reel sosyalizmin başarısızlığı" olarak tanımlanan olgu

biri de budur. Bu, ulus-devletçiliğe dayanan ukth ilkesinin uygulanması bakımından burjuvaziye karşı büyük bir zaferdir. Çünkü bir burjuva ilke olmakla birlikte ukth özellikle emperyalizm çağında gene burjuvazi tarafından hemen her zaman çiğnenmiş, uygulanmamıştır. İlke egemen ulusların çıkarları doğrultusunda defalarca ve açıkça ihlal edilmiştir. İlhakçılığın, işgalciliğin yaygınlığı, uluslar arasındaki düşmanlığın sürekliliği bu gerçekliğin ispatıdır. Uluslar arasındaki düşmanlıktan kastımız somut olarak ulusal burjuvazilerin çatışmalı çıkarlarıdır. Oysa ulusun büyük bir kitlesini oluşturan emekçilerin çıkarları ortaktır. Sosyalizmin zaferi de buna dayanır. Emekçilerin egemenliğinde bir



gerçekte sosyalizm döneminde burjuvazinin iktidarı yeniden ele geçirmesidir. Komünistler bu olguğu "sosyalizmin başarısızlığı" olarak değil, komünist partisinin burjuvazi tarafından ele geçirilmesi ve iktidarı gasbeden burjuvazinin sosyalist inşayı sonlandırması olarak tanımladılar. Sosyalizmin neleri başardığını öğrenmek isteyenler için Sovyetler Birliği'nin ve Çin'in tarihi her zaman incelenmeye değerdir. Sosyalizm koşullarında uluslar, tam hak eşitliğine sahip olmakla aralarında düşmanlığı değil birliği pekiştirmişlerdir. Farklı uluslardan emekçilerin birliği üstünde inşa edilen sosyalizmin zaferlerinden

sistem doğaldır ki emekçilerin çıkarlarına dayanır, bu çıkarları gerçekleştirir. Dolayısıyla böyle bir sistemde ulusal sorun için bir neden kalmaz. Ulusların farklı dillerinin, kültürlerinin baskı altına alınması için bir neden yoktur. Aksine ulusların dili de kültürü de sosyalizm yönünde gelişim gösterir ve bu gelişim ortak bir proleter kültürün oluşmasının da zemini olur. "Sovyet halkı" kimliği bu yeni ve ilerici kültürün taşıyıcısıdır. Aynı şey Çin yeni demokrasisinin ve sosyalizminin geliştirdiği Yeni Çin halkı için de geçerlidir.

"Reel sosyalizmin" ulusal sorunun çö-

Birlik ve Bütünlük" Zorbalıktır

zümünde “ulusların tam hak eşitliğine” dayanan politikası açıkça tartışmadan, somut olarak değerlendirilmeden ve bu yolla mahkûm edilmeden ileri sürülen savlar geçersiz kabul edilmelidir. Sosyalizmin büyük zaferlerini küçümseyen, inkâr eden burjuvazinin yalanlarına, ikiye bölünmüşlüğüne dayanan saldırısına katılmakla sınırlı bu savlar ezilen ulusların haklı, meşru ve zorunlu mücadelesine açık, köklü bir saldırı olmaktan ibarettir.

DEVLET KURMA İMKÂNI

Bu savları bugün Kürt Ulusal Hareketinin öncülerinden duyuyoruz. Bunun yeni bir durum olmadığını da biliyoruz. Daha başlarken de ulusal hareket ukth ilkesini burjuva bir içerikte savunduğu için yıllar

“reel sosyalizmin başarısızlığından” söz edilirken de dayatılan gerçeklik budur. Emperyalizm koşullarında ezilen ulusların kurtuluş imkânı antiemperyalizmi tutarlı bir şekilde gerçekleştirebilmesine bağlıdır. Tutarlı antiemperyalizm dediğimizde kastettiğimiz kapitalizmi aşan bir toplumsal sisteme sahip olabilmektir. Her toplumsal sistemin belli sınıfların çıkarlarına dayandığı tarihsel ve bilimsel bilgisiyle hareket ettiğimizde antiemperyalizmde tutarlı olabilmenin koşulunun proletaryanın çıkarlarına dayanmak, bu çıkarların gerçekleştirilmesi olduğunu anlarız. Ulusal baskıya karşı mücadele eden ezilen ulustan her burjuva anlayışın tutarlı antiemperyalist bir çizgi izleyememesi burjuvazinin ka-

pitalizmi aşamayacak olmasındandır. Ezilen ulus burjuvazisi açısından, her ne kadar kendi bağımsız devletini kurma iddiası ve eğilimi olsa da bir dünya ekonomisi olarak gelişmiş kapitalizmden kopması, “kendi ayakları üzerinde dikilen” bir ekonomik sistem kurması mümkün değildir. Bu nedenle “kendi devletini kurma imkânı” egemen devletlerin politikalarına, genel ve bölgesel konjonktürün sunduğu olanaklara sıkıca bağlıdır.

Kürt Ulusal Hareketi, kendi bağımsız devletini kurma hedefinden uzaklaşmasını sözünü ettiğimiz “imkândan” ayrı,

“reel sosyalizmin çözümünün” başarısız ve geçersiz olmasıyla açıklarken hem gerçekliği bükmemektedir hem de sosyalizmin büyük zaferini inkâr etmekle ona açıkça saldırmaktadır. Bu bakımdan o, burjuvazinin saflarındadır. Ulusal baskıya karşı mücadelesine, hareket olarak imhaya karşı devam edegelen ısrarlı direnişine, ezilen ulusun ulusal bilincini uyandırırken gösterdiği büyük fedakârlığa rağmen gerçek olan budur ve bu ulusal hareketin başından beri taşıdığı özün vardıgı sonuçtur.

Ulusal Hareketin sözünü ettiğimiz “imkândan” uzaklaşmasını bir ideolojik kırılma

olarak yorumlamak hareketi başından beri belirleyen ideolojinin doğasını, eğilimlerini anlamamak olacaktır. İdeolojik kırılma değil, burada “yeni koşullarda değişen siyasî hedefler” söz konusudur. Kendi ulus-devletini kurma hedefi ile bir ulus-devletin parçası olmak arasında ideolojik bir fark olduğu iddiası ilk bakışta doğru gözükebilir. Fakat ayrıntılı bir incelemeyle bunların aynı ideolojiden kaynaklanan farklı siyasî hedefler ya da sonuçlar olabileceği görülecektir. Böyle bir aynılığın tespiti için ulusal burjuva çıkarların gerçekleşmesinin sınırlarına yoğunlaşmak gerekir. Yukarıda sözünü ettiğimiz “devlet kurma imkânı” bu tartışmanın ya da değerlendirmenin odak noktasıdır. Ulusal burjuva sınıf bakış açısından bu imkânın dönemler içerisinde değişebileceğini, bazen bu imkânın varlığından bazen de olmadığından söz edilebilir. Ulusal hareket geçmişte bu imkânın varlığından hareket etmiş ve bağımsız-birleşik bir vatan mücadelesi başlatmıştı, bugün ise bu imkânın olmadığını savunmaktadır. İdeolojik düzlemde bunlar ayrı değil aynıdır. Bu konuda değineceğimiz bir önemli nokta da sosyalizmin ulusal soruna yönelik politik çözümünün ekonomik ve proleter içeriğidir. Sosyalizmin ulusal sorunu ulusların tam hak eşitliği temelinde çözdüğünü ifade ettik. Bu hak eşitliğinin de nihayet “her ulusun kendi devletini kurma hakkıyla” tanımlandığını açıkladık. Bu çok güçlü bir politikadır ve alt edilemezdir. Bir burjuva ilke olmakla birlikte ukth ilkesinin burjuvazi tarafından hayata geçirilemeyeceğini, ezen ulus burjuvazisinin ve özel olarak emperyalizmin bu ilkeyi kendi çıkarları doğrultusunda esas olarak imkânsız kıldığını da açıklamıştık. Tüm diğer ilkeler gibi UKKTH ilkesi de pratikte ilgili ulusun burjuvazisinin çıkarlarına göre yorumlanmakta ve bu çıkarlarla çeliştiğinde ihlal edilebilmektedir. Kürtlerin bir ulus olduğunun reddedilmesi ve kendi kaderini tayin hakkından mahrum edilmesi bunun bir örneğidir. Osmanlıdan Cumhuriyete geçişte bir ulusal varlık olarak kabul görmesine karşın ulus-devletin inşasıyla birlikte bu kimlik reddedilmiş, UKKTH ilkesi de hiç gündeme gelmemiştir. Bu açık bir ilhak politikasıdır ve bu politika başından beri zor yoluyla hayata geçirilmiştir. Günümüzde halkın geniş bir kesiminde çok yoğun bir biçimde görülen Kürt ulusal davasına ve mücadelesine düşmanlık şiddete dayalı bu ilhaklıktan bağımsız değildir. Ezen ulustan egemen sınıfların çıkarlarına göre kurulan Cumhuriyet

farklı milliyetlerin varlığını reddederek belli bir ulusun kimliğinde “birlik ve bütünlük” sağlamaya giriştiler. Bugünkü birlik ve bütünlük egemen sınıfların çıkarlarına dayanan bir devletin birliği ve bütünlüğüdür. Bağımsız olduğu ileri sürülen devletin de başından itibaren ekonomik bakımdan bağımlı bir devlet olması bu birlik ve bütünlüğün zor yoluyla, her türden farklılığın baskı altında tutulmasıyla mümkün olması-neden olmuştur. Ulusun sömürücü ve iş birliği sınıflarının çıkarlarının gerçekleştirilmesine dayanan bu zor yoluyla birlik ve bütünlük politikası halk içinde ulusal düşmanlıkların korunması için de bir neden olmuştur. Sosyalizmin ulusal sorunu tam hak eşitliğiyle çözebilmesinin temel nedeni ulusal farklılıkların proletaryanın çıkarlarının gerçekleşmesi bakımından bir engel olmamasıdır. Ulusal farklılıklar bir bütün olarak, farklı uluslardan halkın çıkarlarının önünde bir engel değildir. Aksine ulusal farklılıklar halkın çıkarlarının gerçekleşmesi bakımından yararlı ve geliştiricidir. Sosyalizm farklı ulusal kültürleri, hatta tüm ulusal birikimleri proletaryanın kültürünün oluşması ve gelişmesi sürecinde asimile eder, daha ileri, güçlü ve özgür bir kültürel yapının öğelerine dönüştürür. Burada ne dil ne kimlik yasağı söz konusu olur, tüm ulusal kültürlerin kendiliğinden asimilasyonu sosyalizmin gelişmesi şartlarında gerçekleşir ve proleter kültürün oluşmasına bu yolla katılır. Sosyalizm, ekonomik model olarak toplumsal mülkiyeti esas aldığı için ulusal ayrıcalıklara dayanan bir gerekçe kabul edilmez; bu nedenle her ulus için tam hak eşitliği sağlanmasının önünde hiçbir engel bulunmaz. Ulusal farklılıkları devletin birliği ve bütünlüğü bakımından sakıncalı bulanların ulusal baskıları, zorla asimilasyonu ve özel olarak ilhakçı politikaları desteklediklerini bilmeliyiz. Birlik ve bütünlük gibi ilk anda pek muteber görünen ve kabul gören kavramların gerisinde tarihsel ve yoğun bir gerçekliği inkâr anlayışının varlığına özel olarak dikkat çekmeliyiz. Farklı uluslara karşı ilhaklılığı sahiplenilen, sürdüren ve savunan, katliamlara varan zorbalığı görmezden gelen her türden anlayışla sıkı mücadele ancak ve sadece tam hak eşitliğinde ısrar edilerek mücadele edilebilir. Güçlü ve gerçek bir birlik ve bütünlük sağlamanın yolu da tam hak eşitliğinde gerçekleşebilir. Bunun mümkün olduğunu sosyalizm süreçleri kesin biçimde ispatlamıştır.



sonra, “kendi devletini kurma” imkânı azalınca bu ilkenin geçersiz olduğunu savunmuştur. Bir ulusal hareket için “Kendi devletini kurma imkânının” ne anlama geldiği hiç kuşkusuz belirleyici bir konudur. Böyle bir imkân varken ulusal hareket kendi kaderini tayin etmek üzere hareket eder. Lenin’in özellikle vurguladığı gibi onun esas eğilimi kendi devletini kurmaktır. Ezilen ulus burjuvazisi için sorunun çözümü kendi devletini kurmaktır. Oysa kendi devletini kurma imkânı emperyalizm koşullarında sınırlıdır ve ezen ulusların burjuvazileri bu imkânı yok etme politikasıyla hareket ederler. Bugün

TRUMP İLE PUTİN ARASINDA TEMKİNLİ ATEŞKES!

Ukrayna'da ateşkes için ilk adımlar atıldı. 19 Mart'ta Rusya Dışişleri Bakanlığının duyurusuyla dar çerçeveli, süreli (30 gün), tüm enerji ve altyapı alanlarını kapsayan ateşkes ilan edildiği açıklandı. Bu sürece çalkantılı görüşmelerden sonra gerçekleşti. Özellikle ABD Başkanı Trump'ın Zelenski ile Beyaz Saray'da diplomatik krize yol açan görüşmesiyle bu sürecin en önemli kilometre taşı döşenmiş oldu.

Kalıcı ateşkesin önünde birtakım engeller devam ediyor. Rusya'nın kalıcı bir ateşkes için öne sürdüğü Ukrayna'nın NATO'ya katılmasının gündemden kalkması, Dombas ve Kırım'ın yeni statüsünün tanınması, Rusya'ya yönelik yaptırımların kaldırılması gibi talepler devam ediyor. Kalıcı ateşkes için ise özellikle Ukrayna'ya yönelik AB ve ABD'nin cephane yardımlarının kesilmesi ile Ukrayna'nın asker seferberliğini durdurmasını ekledi.

Trump'ın, seçilmeden önce sinyallerini verdiği, seçilmesinin ardından ise Beyaz Saray ile Kremlin arasında yoğunlaşan trafik nihayetinde Putin ve Trump arasında gerçekleşen iki telefon görüşmesi ile sonuçlandırıldı, süreli ateşkeste anlaşıldı. Telefon görüşmelerinin ikincisinin gerçekleştiği 18 Mart Kırım'ın 2014'te Rusya'ya referandum yoluyla bağlandığı tarih. Bunun bir subliminal mesaj olduğu aşikâr.

Bu görüşmelerde, savaşın diğer bileşeni Ukrayna yönetimine adeta bir figüran rolü oynatılmaktadır. AB'li emperyalistlerle Trump arasındaki trafiğin ardından sağlanan ateşkes sürecinde Zelenski ABD'nin birtakım dayatmalarına boyun eğmiştir. Bunların başında yeraltı kaynaklarının kullanımının ABD'ye devredilmesi vardır. Ukrayna'nın en önemli gelir kaynağı yeraltı kaynaklarıdır. Henüz tam bir teslimiyet

olmasa da ABD'nin bütün dayatmalarına boyun eğecek bir Zelenski gerçekliği var. Trump Rusya'nın anlaşma şartlarını kabul ederek kendince sınırlarını çizmiş bir şekilde Zelenski ve Ukrayna'nın geleceğini riske etmiş durumda.

Zelenski'nin arkasında savaş boyunca her türlü desteği esirgemeyen AB'li emperyalistler gerçeği var. Bu desteğin sınırlarının da ABD'nin çizdiği çerçevede kalacağı Beyaz Saray ziyaretlerinde ortaya çıkmıştır.

Şimdilik süreç ABD'nin yanı sıra İngiltere'nin de daha aktif konumlanmasıyla ilerlemektedir. Aralarında bir süredir itilaf olsa da tarihsel müttefikler ABD ve İngiltere sahayı paylaşma çerçevesinde bir çalışma yürütmektedir. Trump'ın Asya-Pasifik yoğunlaşması, ekonomik külfet vb. gibi bir dizi gerekçe ile Ukrayna'dan elini çekme projesi İngiltere'ye ve beraberindeki Almanya ve Fransa başta olmak üzere AB emperyalistlerine Ukrayna'ya daha fazla yoğunlaşma alanı açmaktadır. Nitekim "Sınırları yeniden çizmeye çalışan Rusya tehditi"ne karşı "Daha güçlü bir Avrupa, ortak tehditleri caydırmak için ABD ile birlikte çalışır" diyen Avrupa Komisyonu Başkanı Von der Leyen'in açıklaması ateşkes yaklaşımın sinyallerini vermişti.

Zaten sahada olan İngiltere, Ukrayna'nın yönlendirilmesinde daha açık bir rol almaya başlamıştır. Özellikle "Rus tehditi"ne karşı ABD ile birlikte, kısmen çelişkili de olsa ateşkesi yeşil ışık yakan İngiltere, Ukrayna'yı güçlü bir şekilde desteklemeye devam etmektedir. Brexist sonrası dış politikasını "Rekabetçi Bir Çağda Küresel Britanya" hedefiyle yürüten İngiltere, ABD'nin aksine güçlü düşmanın Rusya olduğunu düşünmekte ve Ukrayna politikasında da buna göre konumlanmakta, Rusya ile Avrupa arasında Ukrayna'yı ilk cephe olarak tahkim etme amacındadır. Bu noktada AB'li emperyalistlerin koordinasyonunda önemli roller üstlenmiştir. ABD'nin ateşkes dayatmasına direnen Ukrayna söz konusu desteği kullanma çabasıdır. Nitekim, geçici ateşkes öncesinde Rusya'nın

"Avrupa'dan cephane yardımlarının kesilmesi" şartı sonrası Zelenski'nin "böyle bir şey söz konusu değil, Almanya

Başbakanı ile görüştük. Yeni cephane desteği sunulacak sözünü aldım" açıklaması bunun göstergesidir.

KALICI ATEŞKES MÜMKÜN MÜ?

18 Mart'ta başlayan bir aylık ateşkes düşük seyirdeki karşılıklı saldırılara rağmen devam ediyor. Ateşkes öncesi kimi hamleler Rusya'nın elini daha da güçlendirmiş gibi. Özellikle ateşkestten birkaç gün önce Kursk'taki Ukrayna hâkimiyetine karşı gerçekleştirdiği kapsamlı saldırı, Ukrayna'nın geri çekilmesine yol açtı. En büyük yerleşim alanı olan Suca kasabasının Rus güçleri tarafından geri alınmasının ardından Ukrayna güçlerinin alandaki hâkimiyetini önemli oranda kaybettiği belirtiliyor. 850 km karelik bir alanda denetim sağlayan Ukrayna bu karşı saldırı ile birlikte sınır hattında bulunan 50 km karelik bir alana çekilmiş oldu. Sürecin en kapsamlı saldırısının Rusya tarafından gerçekleştirilmiş olması sahadaki güç dengesinin de bir göstergesidir. Ukrayna-Rusya savaşının Rusya'yı yıpratmış bir gerçek, ancak bunun bir tıkanma olarak tanımlanamayacağını ifade etmek gerekir.

Savaşın genel stratejisini uzun süreli yıpratma savaşı olarak belirlemiş olan Rusya için Ukrayna'yı mağlup etme hedefi günceldir. Bunu sürdürebilen bir güçten bahsediyoruz. Ateşkesi, istediğini alma koşulu ile kabul etmeye hazır bir Rusya'dan da bahsedebiliriz. Bu anlamda genel olarak taleplerini (Ukrayna'da yeni bir seçim ve yeni bir hükümet hariç) kabul eden ABD'nin ateşkes için yoğun bir çaba içinde olduğu görülmektedir. ABD'nin bu tavrı Rusya'ya karşı Ukrayna'yı güvenlik sınırı olarak gören AB'li emperyalistler açısından pek kabul edilebilir bir yaklaşım olmasa da buna karşı koymaları da mümkün değil. Nitekim, Trump'ın İngiltere Başbakanı Starmer'e "Rusya'yı biz olmadan yenebilir misiniz?" çıkışı ateşkes şartlarını kabullenmelerine yönelik bir uyarı niteliği taşımaktadır. Özellikle ABD ile İngiltere arasında Ukrayna politikasında bir çatlağın olması şimdilik pek mümkün değildir ancak sorun diğer AB'li emperyalistlerin yaklaşımlarıdır. Bir süredir ABD ile AB'li emperyalistlerin

itilafı pratiklerine rağmen söz konusu Rusya ve Çin tehdidi olunca ortak bir tavır almak şartı kendisini dayatmaktadır. Batılı emperyalistler Rusya'nın tavizlerini içeren ateşkes koşullarında ısrar ederken Ukrayna'nın bunun dışında hareket etmesi söz konusu değil. Ekonomik ve askerî olarak bu desteği almadan Rusya'ya karşı direnebilecek bir Ukrayna yok. Rusya ise büyük oranda kabul ettirdiği şartlarını "Avrupa savaşı konuşuyor, bundan vazgeçmeli" diyerek garantiye alma yolunda ilerliyor.

Rusya, enerji kaynaklarına ve Karadeniz'deki saldırılara yönelik kısmi bir ateşkesi şimdilik ılıman yaklaşıp da genel anlamda geri adım atma sinyali vermiyor. Daha önce Rusya Dışişleri Bakanlığı ve Güvenlik Konseyi Danışma Kurullarında görev yapmış olan Feodor Voitlovsky, Rusya'nın ateşkes yaklaşımını şu sözlerle özetledi: "Rusya için uzun vadeli perspektif, taktiksel bir ateşkestten daha değerlidir. Rusya ile ABD'nin ve Rusya ile NATO'nun, birbirlerinin çıkar alanlarına müdahale etmeden bir arada var olmasını sağlayacak bir model ortaya çıkarabiliriz." Ukrayna konusunda Putin'in, Ukrayna'nın NATO'ya asla katılmayacağını garanti edilmesi, Orta ve Doğu Avrupa'daki Batı ittifakının geriletilmesi, Ukrayna ordusuna sınırlamalar getirilmesi ve Ukrayna'nın iç siyaseti üzerinde belli bir düzeyde nüfuz sahibi olunması gibi geniş kapsamlı hedeflerinden geri adım atacağına dair işaretler yaygın. Ancak sürecin başında olunmasına rağmen, Rusya'nın devam eden saldırıları -özellikle drone saldırıları- ve Ukrayna'nın bu saldırılara verdiği yanıtlar, tarafların hâlâ mücadeleyi sürdürdüğünü gösteriyor. Kalıcı bir ateşkes için şartlar zorlanırken sürecin aktörleri arasındaki diplomatik trafik bir süre daha devam edecek gibi görünüyor.

24 Mart'ta Suudi Arabistan'da gerçekleşen Rusya-ABD görüşmesi öncesinde, Ukrayna ile görüşen ABD heyeti, enerji kaynaklarının ABD'ye devri konusunda büyük oranda anlaşmaya varıldığını açıkladı. Bu gelişme, Zelenski'nin kalıcı ateşkes için ABD'nin dayatmalarına koşulsuz boyun eğdiğinin bir göstergesi olarak yorumlanıyor. Artık gözler Putin'in vereceği yanıtta...



HALKIN EYLEMİNDE BİRLEŞELİM!



PKK'nin tasfiye edilmesinin hedeflendiği bir süreçteyiz. Bu süreçte demokratik haklara, tüm Kürt yurtsever hareketin kazanımlarına yönelik pervasız saldırı devam etmiştir. DEM Parti belediyelerine kayyımlar atanmış, ispatlanamayan suçlamalarla HDK yasalar nezdinde suçlu ilan edilmiş ve onlarca kişi tutuklanmıştır. “Çözüm” için görüşmeler sürerken DEM Parti ile CHP'nin “Kent Uzlaşısıyla” kazandığı Esenyurt belediyesi de bu saldırılardan nasibini almış, belediye başkanı tutuklanmış ve yerine kayyım atanmıştı. Devam eden süreçte AKP-MHP faşist bloku, muhalefette bulunan faşist kliklere yönelik çeşitli iddialarla gözaltı ve tutuklama saldırıları düzenlemiştir.

Bu saldırıların sonuncusu CHP'li İstanbul Büyükşehir Belediyesine yönelik 19 Mart'ta gerçekleştirilen operasyon oldu. “Örgüt yöneticisi olmak”, “örgüte üye olmak”, “irtikap”, “rüşvet”, “nitelikli dolandırıcılık”, “kişisel verileri hukuka aykırı ele geçirmek” ve “ihaleye fesat karıştırmak” iddialarıyla gerçekleştirilen operasyonda İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu ve 105 kişi gözaltına alınmış, İmamoğlu ile beraber 51 kişi tutuklanmıştı. Bu gelişmelerle birlikte kitleler 19 Mart'tan bu yana başta İstanbul olmak üzere birçok kentte sokağa dökülerek direnişe geçti. Başlangıçta İmamoğlu'nun gözaltına alınmasına tepki olarak gelişen eylemler, CHP'nin kitleleri pasifize etmeye çalışan tutumunun da etkisiyle faşist diktatörlüğün halk düşmanı politikalarını hedef alarak büyüdü ve yayıldı. Kürt sorununa çözüm geliştirme, silahlı Kürt hareketi PKK'yi, uzlaşarak barışçıl zemine taşıma gündemiyle ve Newroz kutlamalarıyla meşgul olan DEM Parti patlak veren kitlesel eylemlere resmî düzlemde tepki göstermek dışında, merkezî bir kararla kendi kitlesini sokak eylemlerine çağırarak gibi herhangi bir reaksiyon göstermemiştir. Bunun nedeninin “süreci” akamete uğratmak olduğu barizdir. Bununla birlikte DEM Parti'nin yer yer alanlarda olduğu görülse de bu durumun genel tutumu etkilemediğinin altını çizelim.

Emperyalistlerin yeni pazar arayışları dünya halklarını, tıpkı Ukrayna-Rusya savaşında olduğu gibi haksız savaşlara sürüklemektedir. Uluslararası düzlemde, tekeli emperyalist devletlerin çıkar dalaşının olduğu düzey, yoksullaşmanın ve hak gaspının dünya halklarını

yeni isyanlara sürüklemesi hem ezen hem de ezilen uluslarda milliyetçiliği güçlendirmektedir. Bu durum kaçınılmaz olarak Türk ve Kürt milliyetçiliğini de güçlendirmektedir. DEM Parti'nin “çözüm” anlayışında Türk ve Kürt milliyetçiliğini törpüleme hedefinden söz edilse de bu kapsamda atılan her adım, milliyetçiliği törpülemek yerine yeniden üretmektedir.

Kürt ulusunun her zamankinden daha çok baskılandığı ve kuşatıldığı, Türk milliyetçiliğinin körüklendiği ama Türk halkının siyasî alandan uzaklaştırıldığı bir dönemde iki ulusun rızası dayanmayan bir “barış” ütopyası söz konusudur. Her türden engellemeye ve zorluğa rağmen yurtsever hareketin büyük bir çaba ve özveriyle kazandığı yerle yönetimlerdeki üstünlüğünü reddeden, halka dayanarak ve onların desteğini sağlayarak inşa ettikleri yönetim aygıtlarını dağıtan devlette söz hakkına sahip olabileceği umulmaktadır. “Eşit yurttaşlık” sağlanarak TC'nin Kürtlerin de devleti haline geleceği ileri sürülmektedir. Bu “süreci” başından beri açık tasfiyeci niteliğinden dolayı inandırıcı bulmayan Kürt halkında da travmatik süreçlerin de etkisiyle milliyetçi duygular gelişkindir. Patlak veren halk eylemliliklerine karşı Kürt yurtseverlerinin ezici bir çoğunluğunun “Bizim belediyelerimize kayyım atanırken Türkler ses çıkarmadı. Biz neden ses çıkaralım?” gibi antipatik bir tutum içerisinde olduğu ve bu tutumun Kürt halkını kısmen etkilediği görülmektedir. Bu durum faşist kliklerin şovenist politikalarıyla, DEM Parti'nin “süreç”ten kaynaklı pasif tutumuyla ve Kürtlerin “çözüm” süreçlerinde her defasında büyük zararlar görmesiyle ilgilidir.

Güncel politik gelişmelerle birlikte kitlelerin bilincinde yer alan ezen ezilen ulus ayrımını doğru tahlil etmek gerekmektedir. Türk egemen sınıfları, Kürt yurtsever hareketinin örgütlü halka dayanarak fiilen edindiği, Kürt kimliğine dayanan demokratik kazanımlarını gasbederken KUH'un meşru mücadelesini terörize etmek için “birlik ve bütünlüğün harcı” olarak pazarladığı Türk milliyetçiliğine ihtiyaç duymaktadır. Türk halkının bilincinde Kürtler terörizmle, bölücülükle eşitlenmektedir. Ulusal kimliğini diliyle, kültürüyle yaşayan ve sürekli üreten, bununla birlikte ulusal hakları inkâr edilen Kürtlerde ise ilhak

altında olmaktan ve kendisini kuşatan şovenist politikalarla ötürü haklı bir milliyetçi eğilim söz konusudur.

Faşist klikler tarafından hayata geçirilen şovenist politikalar aynı resmî ideolojiye sahip olmakla birlikte bazen örtülü bazen de açıktan hâsıl olmaktadır. Türk egemen sınıflarının milliyetçi politikaları Türk halkını ezen ezilen ulus ayrımı yapmaktan alıkoyarak bulanık suda kulaç atmaya zorlamaktadır.

Bu koşullarda Kürt halkında ezilen ulus milliyetçiliğinin gelişimi kendiliğinden bir olgu olarak değerlendirilmeli ve yaklaşım da buna uygun olmalıdır.

Bu durum, Kürt yurtseverlerinde batı illerinde dalga dalga büyüyen halk eylemlerinin niteliğini doğru kavramaya, eylemleri “Türklerin eylemi” ve “İmamoğlu için sokağa çıkmaya değmez.” gibi sonuçta hatalı bir yaklaşımla değerlendirmeye yol açmıştır. Öncelikle eylemlerin başlangıçtaki nedenlerin sınırlarını aştığı ve artık halk eylemlerine dönüştüğü gerçeğini teslim etmek gerekir. İmamoğlu'na yönelik düzenlenen operasyonun ise yalnızca kurumuş bozkırı tutuşturan kıvılcım olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca halihazırda CHP'nin riyakârlığıyla karşı karşıya kalması alanlarda direnen kitlelerde büyük bir tepkiye neden olmuştur. Kitleler CHP'nin faşist niteliğini İmamoğlu, Mansur Yavaş, Özgür Özel gibi temsilcilerinin işkenceci polisleri meşrulaştırma ve eylemleri halkın eylemi olarak sahiplenmeme, terörize etme, sönümlendirme çabalarıyla daha net görmüştür.

Saraçhane'de konuşma yapan faşist Yavaş, "Doğu'da bir yerde bana göre paçavra olan bayraklar sallanırken, o mitinge gidenlere polisler pamuk şekeri verirken buradaki müdahaleyi doğru bulmuyorum." sözleriyle Yavaş, ilhakçı devlet aklının en bilindik refleksi olan böl-yönet siyasetini burada da tekrar etmiş, ancak kitleler bu oyunu bozmuştur. Bu sözlerle Türk milliyetçisi bir kesim riayet etse de Özel, devlet aklının zorunlu bir manevrası olarak özür dilemek zorunda bırakılmış ve kitlelerin tepkisi karşısında geri adım atmış, alandaki kitle güçlü bir şekilde bu özür talebini alkışlayarak M. Yavaş'ın ayrıştırma çabasını boşa çıkarmıştır.

Newroz kutlamalarında açığa çıkan olumsuz yaklaşımlara değinmeden geçemeyeceğiz. Yukarıda da belirttiğimiz üzere Kürtler içerisindeki bazı kesimler patlak veren eylemleri halkın eylemi olarak görmezken yine bazı kesimler Newroz kutlamalarını da halkın eylemi olarak değerlendirmemektedir. Bu kesimler “barış” söylemleri nedeniyle Newroz kutlamalarına gitmemekte ve kitlelere Newroz kutlamalarına gitmemeyi önermektedirler. Bugün emperyalist planlara dahil edilen barış söylemlerinin, Kürt halkını ulusal direniş hattından koparıp, devletin ilhakçı politikalarına entegre etmeyi amaçlayan bir politik manevra olarak yükselen şovenizm karşısında anlamlı bir kazanım içermediği tartışmasız bir gerçektir. 27 Şubat'ta Abdullah Öcalan'ın PKK'ye kendisini feshetme çağrısında bulunmasının ve özerklik talebinden de vazgeçmesinin Kürt halkını hüsrana uğrattığı açıktır. Bu duyguya karşılık gelen Newroz kutlamalarına katılmama isteği açıktır ki duygusal bir tepkiden ibarettir. Newroz, yalnızca bir kültürel ritüel değil, Kürt halkının binlerce yıllık özgürlük mücadelesinin en önemli simgelerinden biridir. Egemenler Newroz'u, içini boşaltarak uzlaşmacı politikalarla eklemlenmeye çalışırken, direniş geleneği buna izin vermeyecektir. 4 bin yıldan daha eski bir tarihe sahip olması, ayrıca Demirci Kawa efsanesinde halkın zalim Dehak'a karşı isyan ateşini tutuşturarak zaferi müjdelediği gün olan Newroz, Kürtler için halkın birliğine ve özgürlük için mücadelesine işaret etmektedir. Newroz'u, özü gereği, düşmanla uzlaşmacı politikaların altına imza atan hiçbir siyasete ait görmemek, halkın binlerce yıllık direniş geleneğinin kazanılmış değeri olarak sahiplenmek gerekir.

Son olarak belirtmeliyiz ki, yurtseverlere ve devam eden halk eylemlerine gitmeme tavrına dönüşen bu yaklaşımlar, kuşkusuz ezilen olma halini de anlamamaya yol açmaktadır. Ezilen ulusun kaderini kendi iradesiyle tayin etme hakkı, uzlaşmacı ve edilgen bir çizgiyle değil, ancak kitlesel mücadele ve örgütlenme ile mümkündür. Bu mücadeleden kaçan her tutum, emperyalist saldırganlığa zemin hazırlamaktan başka bir sonuç doğurmaz. Bu anlam bulanıklığı ancak egemenlerin pandülünde sağa-sola savrulan taşlar olmak yerine halkın haklı kavgasını büyüterek aşılacaktır.

SAVUNMAYA YÖNELİK SALDIRILAR VE HUKUKUN DİRENİŞİ

AKP iktidarı, bir kez daha, şaşırtıcı olmayan saldırılarla en temel hakları savunan ve halkın özgürlüğü için mücadele eden özneler üzerinde yoğun bir baskı yaratmış durumda.

Yıllardır Kürt illerinde tekrar eden irade gaspları, yerel yönetimlere yapılan sürekli saldırılar bugün Saraçhane’de yaşadığımız süreci doğurmuştur. Bu saldırılardan yargının önemli sac ayağı olan savunma (avukatlar) da paylarını aldılar. Geçtiğimiz yıllarda çoklu baro sistemi ile parçalanmak istenen savunmanın meslek örgütü barolara bir darbe de yargı eliyle vuruldu.

Peki ne oldu?

19 Aralık 2024, Kobanê yakınlarında haber geçen gazeteciler Nazım DAŞTAN ve Cihan BİLGİN Türkiye’nin SİHA saldırıları ile katledildi. Saldırıya dair basın açıklaması yapmak isteyen basın mensupları ise gözaltına alındı, bir kısmı ise tutuklandı. İstanbul Barosu yaşananların ardından 21 Aralık 2024 tarihinde sanal medya hesabından şu açıklamayı yaptı:

“Basın mensuplarının çatışma bölgelerinde hedef alınması, Uluslararası İnsancıl Hukukun ve Cenevre Sözleşmesi’nin ihlali niteliğindedir. Dahası, savaşa taraf olmayan sivilin hedef alınması, Roma Statüsü’nde savaş suçlarından biri olarak ifade edilmiştir.”

Baronun yapmış olduğu açıklama gerekçe gösterilerek İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığınca İstanbul Baro Başkanı İbrahim Özden Kaboğlu ve Yönetim Kurulu üyeleri hakkında "Terör örgütü propagandası yapmak" ve "Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yaymak" suçlamasıyla soruşturma başlatmış, 14.01.2025 tarihinde de 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 77/5 fıkrası gereğince [kendilerine verilen yetkiyi "amaç dışı" kullandıkları iddiası] görevlerine son verilmesi talebiyle Asliye Mahkemesine başvurarak görevlerine son verilmesine ve yerlerine yenilerinin seçilmesi talebinde bulunmuştur. İstanbul 2. Asliye Hukuk Mahkemesi 4 Mart 2025 günü başlayan ilk duruşmanın ardından 21 Mart 2025 günü 8 saat süren ikinci duruşmada bu talebi kabul ederek, İstanbul Barosu Başkanı ve Yönetim Kurulu üyelerinin görevine son vere-

rek Baronun en geç bir ay içerisinde yeni yönetim kurulu seçmesine karar vermiştir. Gelişmeler göstermektedir ki istinafta olan bu karar iktidarın temsilcisi görevi gören yargı tarafından jet hızıyla onaylanacaktır. Hukuka, insan haklarına demokrasiye aykırı olan bu yargılamada İstanbul Barosu Başkanı aynı zamanda Anayasa profesörü olan İbrahim Kaboğlu, davanın dayanağı olan hükmün Anayasa’ya aykırılığını iddiasına mahkeme tarafından gerekçesiz olarak reddedilmiştir. Ayrıca belirtmek gerekir ki baro başkanı ve yönetim kurulu üyeleri hakkında yürütülen ceza yargılaması derdest olup halihazırda bir hüküm dahi verilmemişken verilen görevden alma kararı masumiyet karnesi ilkesine aykırı olup, savunmanın bu ceza yargılamasının bekletici mesele yapılması talebi de reddedilmiştir.



Yargılama sırasında savunmaların bitmesiyle birlikte mahkeme karar öncesi taraf olmayan avukatları salondan çıkarmak istemesine tepki gösterilmesi üzerine salonu boşaltmak için polis çağırılmış, savunma bunun üzerine reddi hâkim talebinde bulunmuştur. İktidarın isteğine göre sipariş edilmiş bu yargılamada bu talep de reddedilmiştir. Tüm bunları protesto eden avukatlar önce adliye önünde açıklama yapmış akabinde görevlerinin başında olacaklarını belirterek Taksim’de olan İstanbul Barosuna yürümeye başlamış, polis engeli ve müdahalesini aşarak baroya varmışlardır. Türkiye Barolar Birliği Başkanı Erinç Sağkan ile İstanbul Baro Başkanı İbrahim Kaboğlu baroda gelişmeler hakkında açıklama yapmışlardır.

Sağkan, açıklamasında şunları söyledi; “Bugün hukuk adına bir utanç günü yaşadık. Bu utanç gününü hukukî bir değerlendirmeye meşrulaştırmaya hiç niyetim yok. Bugün hukukî bir

yargılamayla değil, siyasî bir baskıyla yargının araçsallaştırıldığı bir görüntüyü gördük. Üzerinde değerlendirme yapmaya çok fazla gerek yok. Birkaç gün önce söylediklerimizi belki de tekrar hatırlatmamız gerekiyor. Hukuka aykırı kararlarla baskıyla cüppemizin önünü iliklememizi bekliyorlarsa eğer, onlara şunu tekrar hatırlatmak isteriz: İktidarlardan kaynaklanan güçlere tapmayız. Baskıya zulme boyun eğmeyiz, biat etmeyiz. Gücümüzü erkten değil, halktan alırız ve mücadelemizi de halk için veririz. 147 yıldır olduğu gibi, dün olduğu gibi ve bundan sonra da olacağı gibi, saygılarımı sunuyorum.”

Kaboğlu ise; "Biraz önce Çağlayan Adliye Sarayından çıktık ve yürüyerek baromuza geldik. Baro bizimdir, baro halkındır. Baro, hukuku etkili kılmak için savunmanın kalesidir. İstanbul Barosu

değil yalnızca, avukatlarımızın kapısını çalan mağdur yurttaşların mağduriyetlerinin bir an önce giderilebilmesi için biz münferit olarak İstanbul Barosu yönetimi, birlikte çalışmalarımıza devam edeceğiz. Hukuktan bu denli rahatsız olanlar, bugün hukuk dışı konumlarının kendileri için ne kadar tedirgin edici olduğunu bir kez daha anlamış bulunuyoruz. Bugün verilen karar, kamu vicdanında mahkûm edilecektir. Hukuku katledenlerin hukuk yoluna girmesi dileğiyle hepimizin yolu açık olsun. Nice hukuklu günlere.”

Yargının bir kurumu olarak savunma, tarih boyunca saldırıya uğramıştır. Hatta avukatlık mesleği tam da bu saldırılar karşısında doğmuştur. Dolayısıyla, savunmaya yönelik baskılar yalnızca AKP iktidarına özgü değildir. Bunun en somut örneklerinden biri, 1980 darbesi sırasında İstanbul Barosu’nun kapısına mühür vurulmasıdır. Ancak baronun avukatları bu mühür söküp atarak 12 Eylül hukukunu tanımadıklarını ilan etmiştir. Bugün de benzer bir baskı uygulanmakta, barolar etkisiz hale getirilmek istenmektedir. AKP, hâkim ve savcılar kontrol altına aldığı gibi avukatları da bu düzenin bir parçası hâline getirmek istemekte, yargıya bütünüyle diz çöktürmeyi hedeflemektedir. Ancak savunma, tüm baskılara rağmen dimdik ayakta mücadelesine devam etmektedir. Hukuk güvenliğinin ortadan kalktığı, antidemokratik uygulamaların arttığı bir dönemde, avukatlar adaletin son kalesi olarak meydanlarda, cezaevlerinde, karakollarda ve haksızlığın yaşandığı her yerde direnmeye devam etmektedir. Günlerdir ülkenin dört bir yanında avukatlar, müvekkilleriyle görüşebilmek için saatlerce nöbet tutmuş, hatta gözaltına alınmıştır. Oysa savunma yılmaz, savunma susmaz; bu, tarih boyunca defalarca kanıtlanmıştır.

Savunmaya yönelik saldırılar yalnızca bugüne özgü değildir. Adil yargılanma hakkını savunduğu için açlık grevinde yaşamını yitiren Avukat Ebru Timtik’i, Dört Ayaklı Minare’nin önünde katledilen Avukat Tahir Elçi’yi ve yıllardır hukukî gerekçe olmadan tutsak edilen avukatları unutmadık. Bu direniş yalnızca avukatlar için değil, toplumun tüm kesimleri için öğreticidir ve sahiplenilmelidir. İnsanlık onurunu savunan bu mücadele, baskıya karşı hukukun direnişidir.

1878 yılından bu yana eşi benzeri olmayan bir baro olmuştur ve var olacaktır. İstanbul Barosunun kapısını mühürlemeye hiç kimsenin gücü yetmez. Buna yalnızca avukatlar değil, halk karşı çıkar. Çünkü avukatlar, savunma özneleri, halkın hak ve özgürlükleri için vardır ve bunu savunmaya devam edeceklerdir. Bugün gerçekten kara bir gün. Yargı ve hukuk adına Türkiye Cumhuriyeti’nin birikimleri, insan hakları ve hukukun üstünlüğü birikimi adına kara bir gün. Ama eminiz ki hukukçular bu kara günü, kara lekeyi dayanışmayla büyüterek, savunmayı daha saygın kılarak Türkiye genelinde tıpkı bugün olduğu gibi bu dayanışma halkalarını büyütecek ve Türkiye’deki 200 bin avukatın İstanbul Barosunu sahiplendiğini görmekten geleceğe yönelik mutluluk duyuyoruz, umut besliyoruz. Bir Türkiye Cumhuriyeti’nin geleceğinin hukuk olması için İstanbul Barosu’nda çalışmalarımıza devam edeceğiz. Tıpkı bugüne kadar olduğu gibi 67 bin avukatın sorumluluğu

ABD'DE İKİNCİ TRUMP DÖNEMİ

Tekelci kapitalizmin anarşik doğası, üretim fazlalığına, ekonomik krizlere ve sermaye birikiminin tıkanmasına yol açmaktadır. Bu durum, pazar alanları sorununu gündeme getirir. Krizin derinleşmesi, pazarların yeniden paylaşılması mücadelesini şiddetlendirir. Pazar alanlarındaki daralma, onu genişletme ve koruma mücadelesine yönlendirir.

ABD, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın galibi olarak emperyalist sistemin başat gücü haline gelirken Almanya ve Japonya savaşın mağlup ülkeleri olarak ciddi bir gerileme yaşadılar. Günümüzde, başta Çin olmak üzere İngiltere, Almanya ve Japonya yeniden ekonomik güç merkezleri haline gelirken, Rusya'nın askerî ve jeopolitik hamleleri emperyalist rekabeti daha da şiddetlendirmektedir.

ABD'nin küresel ticaretteki hegemonik rolü 21. yüzyılın ikinci çeyreğinde önemli ölçüde düşerken Çin, BRICS ve Asya Altyapı Yatırım Bankası gibi yapılar ABD'nin hegemonik rolünü zayıflatmaktadır. ABD, yüksek ticaret açığı, hızla artan borcu (ulusal gelirin yüzde 123'üne ulaşmış durumda), devasa bütçe açığı, dünya üretimine azalan katkı ve dolar hegemonyasının tehdit altında olmasıyla karakterize edilen bir kısır döngüye sürüklenmiştir.

Krizden çıkış politikaları uygulanmaya çalışılsa da devam eden savaşlar ve aşırı silahlanmaya dayanan bu politikalar ABD ekonomisindeki zayıflamayı engelleyememiştir. Buna rağmen "önce ABD" politikası, gümrük duvarları ve yeniden sanayileşme vaatleriyle işçi sınıfının refahını artırmayı hedefleyen Trump, işçi ve emekçilerin desteğini alarak ikinci kez başkan seçilmiştir. Trump dönemi, emperyalist politikalarda geleneksel angajmanlardan sapma gibi görünse de kapitalist sistemin yapısal dinamiklerinden bağımsız değildir. Krizdeki bir sermaye devleti, bu yükü emekçilerin sırtına yükleyecek ve halk hareketlerini bastırmak için her türlü önlemi alacaktır. Trump'ın ilk dönemi, işçi sınıfı haklarına yapılan saldırılarla anılmaktadır. İkinci döneminde ise, kriz derinleşmiş ve işçi haklarına yönelik ağır saldırılar beklenmektedir. Bu saldırılara Trump, bir dizi kararnameyle başladı.

Trump'ın aldığı kararlar arasında güney sınırında ulusal acil durum ilanı ve duvar inşasının hızlandırılması bulunmaktadır. Pentagon, Trump yönetiminin talebiyle Meksika sınırına 1.500 ek asker gönderdiğini açıkladı. Bununla, göçmenlerin sınır geçişlerinin tamamen bitirilmesi amaçlanmakta. Ayrıca, Trump yönetimi, Biden'ın başlattığı sığınmacı kabul programını iptal etti ve sığınma talebinde bulunan göçmenlerin, başvuruları neticelenene kadar Meksika'da kalmasını zorunlu kılan politikasını yeniden uygulamaya koydu. İdam cezasını tekrar devreye sokan bir kararname de imzaladı.

Trump ile birlikte ABD Hükümet Verimliliği Departmanı (DOGE) kuruldu. Bu birimin başına Elon Musk getirildi ve bu departman 30 bin kamu çalışanını işten çıkardı. 75 bin kişi istifaya zorlandı ve devlet yatırımlarını denetleyen 17 görevli atıldı. Musk, 2 trilyon dolar tasarruf sağlanacağı iddiasında bulunurken, bu uygulamaların emekçi halka ne gibi sonuçlar doğuracağı belirsizdir. Trump, federal işe alımları durduran bir kararname imzaladı ve federal çalışanların ofiste çalışmasını zorunlu kıldı.

Trump, ABD ordusu ve diğer bazı kategoriler dışında, sistem üzerinde tam kontrol sahibi olana kadar yeni federal işe alımları durduran bir kararname, federal çalışanların ofiste çalışmasını zorunlu kılan ve evden çalışmalarına izin verilmeyen bir belge ile "ifade özgürlüğünün yeniden tesis edilmesini emreden" bir yönerge ve kolluk kuvvetleri ve istihbarat kurumlarının çalışmalarının gözden geçirilmesini öngören bir kararname imzaladı.

Trump imzaladığı kararnamelerle ABD'nin Dünya Sağlık Örgütü'nden (WHO) çekilme sürecini başlattığını, dış yardımları durdurduğunu ve dış yardım programlarının gözden geçirileceğini duyurdu. Biden'ın Küba'yı ABD'nin terörizmin devlet sponsorları listesinden çıkarma kararını geri almak için bir direktif yayınladı. Trump ayrıca kontrolü tamamen ele geçirene kadar herhangi bir federal kurumun yeni yönetmelik çıkarmasını donduran bir yönerge imzaladı.

ABD'nin tüm federal departmanlarının

dan Amerikalıların yaşam maliyetlerini ele almalarını isteyen bir yönerge, kurumlardan barınma, sağlık hizmetleri ve temel ev eşyaları, yiyecek ve yakıt maliyetlerini düşürmeye bakmalarını öngörmekte. Ayrıca Trump yönetimi, sosyal güvenlik fonlarını ABD malî sermayesine yönlendirerek paradan para kazanma iştahını kabartmakta ve sosyal güvenliği tümünden riske atmaktadır.

Trump, ABD üretim gücünü sınırladığı gerekçesiyle Paris İklim Anlaşması'ndan çekilme kararı aldı, ulusal enerji acil durumu ilan ederek stratejik petrol rezervlerini doldurma sözü verdi. Yeşil (çevre dostu) istihdamı artırmayı, fosil yakıt endüstrisini düzenlemeyi ve kirliliği sınırlamayı amaçlayan bir dizi uygulamayı durdurdu. Bu yolla başta Çin'le olmak üzere gireceği ticarî savaşta avantaj sağlamayı ummaktadır. 2021'de Kongre Binasını basan yaklaşık 1.600 kişinin affı ve bu baskında komplo kurmaktan hüküm giyen aşırı sağcı gruplar Oath Keepers ve Proud Boys üyelerinin cezalarının hafifletilmesini onayladı. Donald Trump'ın, Uluslararası Ceza Mahkemesine (UCM) yönelik yaptırımlar öngören başkanlık kararnamesi, saldırganlığını sınırlama olasılığı olan hiçbir ilişki istemediğini göstermektedir. Süreçler keskinleşirken emperyalistlerin riyakârlıkla meşhur "adalet" "uluslararası suçlarla mücadele" gibi argümanlara daha az ihtiyaç duyacağına işaret etmektedir. Zira emperyalistler arası ve iç klik gerginliklerinin tırmanması Netanyahu örneğinde olduğu gibi aralarında bir mücadele aracına dönüşebilmektedir. Trump şimdi bunları önünde büküntü olarak tanımlıyor.

İşçilerin sendikalaşma ve işverenle pazarlık gibi konulara bakan bir kurum olan Ulusal Emekçi İlişkileri Komisyonuna müdahale işçi sınıfına büyük bir saldırdır. Bu kurum emekçiler için önemli bir destektir. Bu saldırı bir tesadüf değildir. Çünkü hem Elon Musk hem de Amazon patronu Jeff Bezos yıllardır bu kuruma saldırmaktaydı. Bu adım Amerika'da 2024 yılında yüzde 9,9'a düşmüş sendikalı emekçilerin yeni bir kıpırdanması olarak görülebilecek ve 2021'den sonra hız kazanan yeni bir sendikalaşma hareketinin de önünü kesmeye yöneliktir.

Halka saldırılarını devam ettiren Trump, ABD'nin yalnızca "erkek ve kadın" olmak üzere iki cinsiyeti tanıyacağını ilan eden bir kararname yayınladı. Aynı kararnamede "toplumsal cinsiyet ideolojisini" teşvik eden veya destekleyen tüm hükümet programlarını, politikalarını, açıklamalarını ve iletişimlerini sona erdirdi.

Siyonizm'i neredeyse resmî ideoloji olarak kabul ettiren Esther Projesi de bu dönemde gündeme gelmiştir. Filistin taraftarlarının çoğunluğunu Hamas'ın denetimi altında Amerika'ya, Amerika'nın geleceğine, demokrasiye, kapitalizme ve özgürlüklere saldırı içindeki düşman güçlerin amacı Amerika'nın İsrail'e sağladığı desteği kesmekmiş. Bu raporun yayınlanması ile fitili Columbia Üniversitesi'nde ateşlenen Filistin'e destek mitinglerine katılanlara ceza niteliğinde yaptırımlar, üniversitenin finansal imkânlarının sınırlandırılması, protestolara katılan öğrencilerin tutuklanması aynı döneme gelmektedir. Bilindiği üzere New York kentindeki Columbia Üniversitesinde başlayan Filistin yanlısı protestolar ülkenin farklı eyaletlerindeki birçok üniversiteye yayıldı. Polis gösterilere sert müdahalelerde bulunmuş aralarında öğretim üyelerinin ve öğrencilerin de bulunduğu en az 570 kişiyi gözaltına almıştı. Trump, Columbia Üniversitesi'nin 400 milyon dolarlık fonunu, "antisemitizmle mücadelede eksiklik gösterdiği ve Yahudi öğrencileri ve personeli koruyamadığı" gerekçesiyle iptal etti. ABD Genel Hizmetler İdaresi (GSA), Adalet Bakanlığı, Eğitim Bakanlığı ve Sağlık ve İnsani Hizmetler Bakanlığı ile yaptığı ortak açıklamada, Columbia Üniversitesinin federal kurumlarla yapmış olduğu çeşitli kategorilerdeki kontratlarının da iptal edildiği duyuruldu.

Trump'ın ikinci dönemi, ABD'deki iç klik çatışmalarının büyüdüğü bir dönemdir. Ancak, Trump'ın uygulamaları sadece onun kişisel özelliklerinden değil, aynı zamanda ABD tekeli burjuvazisinin çıkarlarını savunmasından kaynaklanmaktadır. Emperyalist hegemonya arayışı, ABD'nin gücünü korumaya yönelik bir stratejidir. Bu süreç, krizle başa çıkmaya çalışan egemen sınıfların yoğun saldırılarıyla karakterizedir.

SARAÇHANE'NİN ARDINDAN

19 Mart'ta Ekrem İmamoğlu ve çok sayıda kişinin gözaltına alınmasının ardından sokak eylemleri başladı. Aynı gün, CHP protestolar için İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Saraçhane'deki binası önüne çağrı yaptı. Bu çağrı, 19 Mart'tan itibaren ülke gündemini sarsan bir sürece dönüştü. Saraçhane'de oluşan sokak eylemleri hattı, bugün en çok tartışılan konular arasında yer alıyor. Bu yazıda hem Saraçhane'deki eylemleri ele alacak hem de çok konuşulan üniversite öğrencilerinin durumunu aktaracağız.

AŞILAN BARİKAT VE DEĞİŞİM

19 Mart'ta İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin çağrısıyla toplanan binlerce genç ilk polis barikatını aştı. Bu barikatın aşılması devam eden direnişlerin ilk kıvılcımıydı. Üniversitelilerin isyanı İstanbul'un dört bir yanına yayıldı. Bu isyan gelişen sokak eylemliliklerinin de ilk adımını oluşturdu. Daha sonra ülke geneline yayılan üniversiteli öğrencilerinin isyanı -özellikle ODTÜ'lülerin eylemi- yıllardır mayalanan öfkenin patlak vermesiydi. Saraçhane eylemlilikleri 1. gününden itibaren Bozdoğan Kemerü önünde, barikatta üniversitelilerin eylemlilikleriyle devam etti. Öğrenciler Taksim Meydanı'na gitme iradesiyle polis barikatına defalarca yüklendi. Bu irade, zamanla öğrenci kitlesinde 'Taksim'e yürüme' bilincinin kökleşmesini sağladı. İstanbul Üniversitesi'nin barikatı aşması, Taksim'e yönelik ablukanın da dağıtılabileceği umudunu yarattı ve bu umut protestonun direniş tarafında, özellikle de üniversite öğrencileri arasında yayıldı.

Saraçhane, özellikle 25 Mart'a kadar polis saldırıları ve direnişin keskin bir şekilde karşı karşıya geldiği bir merkez haline geldi. Burada üzerinde asıl duracağımız şey bu çatışmanın 'direniş' boyutudur.

Genel olarak ilkin şu gerçeğin altını çizmeliyiz: Devrimcilerin ve genel olarak solun yıllara yayılan direnişi ile sokak eylemleri, üniversite gençliği için önemli birer referans noktası olsa da on binleri aşan bu eylem sürecinde öğrenciler ortak taleplerde buluşamadılar ve sözlerini bir hedefte birleştiremediler. Bozdoğan

Kemerü'nde, polis barikatı önünde süren direniş devrimci eylemin referansına dayanıyordu; fakat aynı zamanda bu direnişi zaafa uğratan bir bekleyiş de söz konusuydu. Direniş Saraçhane'nin bir yanında otobüste gelişmeleri izleyen CHP'liler varken sürüyordu ve bu durum uzun süre değişmedi. Bu da gösteriyor ki sokaktaki öğrenciler, yalnızca 'Ekrem İmamoğlu'na sahip çıkan' bir kitle değil, çok daha geniş ve derin bir toplumsal tepkinin parçasıydı. Saraçhane'de ve yürüyüşlerde sohbet ettiğimiz öğrencilerin gündeminde 'demokrasi', 'ekonomik kriz' ve 'geleceksizlik' gibi kavramlarla ifade edilen çok daha derin bir öfke vardı.

ÖNDERSİZ, KENDİLİĞİNDEN BİR NEHİR

Sanal medyada, sokakta en çok konuşulan ve dikkat çeken konu "öndersizlik" durumuydu. 19 Mart'tan itibaren CHP

Direnin handikapları vardı: Barikatlar aşılmalıydı; ama nasıl? Direnişe geçmek gerekiyordu; ama nasıl? Kitle hareketinin talebi ve hedefi olmalı; ama ne? Şunu unutmamak gerekiyor: On binlerce öğrenci için bu ilk sokak eylemi deneyimiydi, devlet şiddetiyle ilk tanışmaydı. Elbette bu öğrencilerin ideolojik donanımları ve maruz kaldıkları kuşatma için de ayrıca bir analiz yapılmalı. Birçok ayrıntı ve farklılık böyle bir analizin konusu olacaktır. Fakat bu yazıda biz Saraçhane'deki eylemliliklerin gidişatı ve sonucuyla yetineceğiz.

Saraçhane'de polis barikatının önüne kadar gelen kitlenin talebi Taksim'e giden yolun açılması için barikatın kaldırılmasıydı. Bu ilk günlerdeki ortak talepti. Öğrencilerin barikata yüklenmediği her anda polis yoğun biber gazıyla saldırdı. Polise karşı kitle her şekilde direndi. Su şişeleri, maytap, meşale vs.

virler' kurarak dayanışma gösterdiler; hemen herkes biber gazına karşı bireysel önlemler aldı. Ancak polis saldırısının yoğunluğu direnişi zorlaştırdı. Özellikle miting tarafının sonlanmasının ardından polis, kitleye çok şiddetli saldırılar düzenledi. Öğrenciler işkence gördü, yakın mesafeden kapsüllerle üzerlerine biber gazı sıkıldı, yerlerde tekmelendiler. Fütursuz polis şiddetini bu "masum" ve esasen hazırlıksız gençler en çıplak şekilde yaşadılar.

POLİTİK BİLİNCİN HASSASİYETİ

Öğrencilerin ortaklaştığı sorunlar dünden bugüne artan bilindik sorunlardı. Fakat ideolojik bütünleşmede ve sorunların kaynağını tahlil etmede yetersiz kalındı; bu da direnişin zeminini ve biçimini belirledi.

"Milliyetçilik" direnişe rengini veren temel dinamik oldu. Sloganlar özellikle Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı bir zemine kaydı. "2. Çözüm Süreci" de milliyetçiliğin köpürtülmesi için bir gerekçe oldu. "Sağ-sol fark etmeden alanlarda buluşalım", "gün birleşme günüdür", "vatan elden gidiyor" ajitasyonu öğrencilerin gerçek taleplerini öteledi. Devletin ilk gözaltıları da öğrenci örgütlerini hedefleyince alan faşizmin kurucu kodlarının hâkimiyetine girildi. Polise karşı direniş pasifleşti. Direniş engellenmeye çalışıldı.

Bunu sahada en çok propaganda eden grup Zafer Partililerdi.

Saraçhane dışında üniversite gençliği yığınlar halinde ve coşkulu bir şekilde sokaklarda ve meydanlardaydı. Bu gençliğe dair "lumpen", "faşist", "adrenalin bağımlısı" vb. gibi birçok tanım yapıldı, yapılmaya devam ediyor. Fakat şunu görmek gerekiyor, çoğu genç öfkenin yaratmış olduğu enerjiyle adeta bir sel gibi hareket ediyordu; Neyi yıkacağını bilmeyen ama süpüren bir yığın seli. Bu Saraçhane'deki öğrenci gençliğin temel özelliği idi ve örgütsüzlüğün doğal yansımasıydı.



açıklamaları ve Bozdoğan'daki direniş yan yana devam etti. Önce çeşitli öğrenci örgütlerinin kitleyi yönlendirmeye çalıştığı görüldü. Belirli üniversitelerde yoğunlaşan öğrenci örgütlerinin, geniş öğrenci kitlesini tanıyıp etkilemesi zaman aldı. Kendi üniversitelerindeki durum hakkında elimizde yeterli bilgi olmasa da sokaklardaki öğrenciler üzerinde devrimci-ilerici öğrenci hareketlerinin etkisinin güçlü olmadığı açıktı. Bu durum, farklı ideolojik yaklaşımlara sahip geniş öğrenci kitlesinin -devletin kurucu kodlarıyla yetişmiş bir gençliğin- bu kurucu kodları referans olarak "direnişe" geçmesini de açıklıyordu.

Bu, sokağa taşan öfkenin, geleceklerine barikat çekilen gençliğin tepkisiydi. 2. gününden itibaren öğrenci kitlesinin sayısı arttı. Saraçhane CHP için miting, öğrenciler için ise öfke ve direniş alanıydı. Bu defa kitle polis saldırısına karşı daha donanımlıydı. Ancak gençlerin saldırılara karşı savunma becerisi, büyük ölçüde dünyadaki direniş eylemlerinden -özellikle Hong Kong öğrenci eylemleri ve Gezi İsyanı'ndan- gözlemledikleri savunma tekniklerine dayanıyordu. Teknik becerilerini geliştirseler de öğrenciler, barikatı aşma, hedeflerini netleştirme ve taleplerini ortak bir sesle haykırma konusunda birleşemediler. Öte yandan, biber gazının etkisine karşı alanda 're-

“İBOCULAR GELİYOR” VE YARATTIĞI ETKİ

Saraçhane’yi anlatırken bir de “İbocular Geliyor” cümlesiyle özellikle sanal medyada yankılanan sesi de anlatmamız gerekiyor. Partizan’ın eylemlere katılım çağrısı yapmasının ardından alandaki hareketliliği farklı bir etki yarattı. Partizan, flamalarıyla alana girmesinin ardından hem alanda hem sanal medyada bir etki bıraktı. Özellikle “direnişin öğretisi” ve “direngenliğin sembolü” olarak alanda var olan İbolu flamalar kitleye cesaret verdi. İdeolojik olarak çarpışan, aynı yerde olmadığını düşünen kitlenin İbocuları alanda sahiplenmesi bu ideolojik çarpışmaların ne kadar kaygan olduğunu da gösteriyor. Kitlelerin politik düzeyi tartışmalı olsa da kitlenin içerisinde olmanın ve onu değiştirmek için doğru araçları kullanmanın önemini bir kez daha görmüş olduk. Haberlere de konu olan ve çokça paylaşılan “hava fişek” günü ise kitleyi bir başka etkilendi. “Direniş sembolü” olarak tanınmanın gücü tam da burada ortaya çıktı. Alanda polisin yoğun gaz saldırısı sürerken, barikatın önündeki kitle bu saldırıyla yavaş yavaş geri çekilirken “İbocular geliyor” sesleri duyuldu. O anda kitlede ciddi bir coşku oluştu. “Barikatı aşın”, “bizi Taksim’e götürün” sesleri daha bir yükseldi. Devrimcilerin varlığı ve onlara duyulan özlem Saraçhane’de bir kez daha görüldü.

YÜZ BİNLERİN İÇİNDEKİ ÖFKE

Saraçhane eylemlilikleri İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne (İBB) kayyım atanması riskinin şimdilik sonlanmasıyla CHP tarafından bitirildi. Buradaki eylemlilik CHP’yi aşmış olmakla birlikte yukarıda değindiğimiz sınırlılıkları taşıyordu. Bitirme kararının sonuç vermesi bu nedenle anlaşılmaz değildir. Devletin her türden saldırı aracının da buna katkı verdiğini söylemeliyiz.

Üniversite öğrencilerinin dışında Saraçhane önüne akın eden yüz binlerce kişi vardı. 7 gün boyunca “mesele Ekrem değil” söylemlerinin de elbet bir karşılığı var. Alana gelen her yaştan ve sınıftan kesimde biriken öfkeyi görmemek mümkün değil; bunu inkâr etmek olsa olsa bir politik tercih olur. Zaten CHP, tüm seçim sürecinde kitlede biriken bu öfkeyi bir şekilde sandığa kanallandırmak çabasında oldu. CHP, sokağa çıkmak isteyen, taleplerini haykırmak isteyen kitlenin önünde set oldu. CHP ve Özgür Özel dar alanlara çağrı yaparak

yüksek “tansiyonlu” konuşarak kitlenin öfkesini sindirmeye çalışmaktadır. Geniş kitleleri alanlara davet ederken onların taleplerini dar politikalara, çözümsüz hedeflere sıkıştırmaktadır. CHP’nin popülerleşmesi ve “muhalif çekim merkezi” haline gelmesinin nedeni de kitlenin öfkesine söylemlerle karşılık vermesidir. Fakat Saraçhane’de yükselen sesler CHP muhalefetine ötesindedir. Geniş kitlelerde -özellikle gençlikte- CHP’nin de bir “çözüm odağı” olmadığı açıktır. Akın akın gelen kitlede “Erdoğan karşıtlığı” ve “yoksullaşmanın” öfkesi büyük. Bu öfkenin Saraçhane’de Ekrem İmamoğlu ile meydana çıkması şaşırtıcı değildir. Erdoğan’a alternatif olarak gösterilen İmamoğlu geniş kitlelerin “değişime” dair umudunu geliştirdi. Bu umut sistemin “iyileşeceği”, “düzeleceği” hayalini gerçekleştirebilir miydi? Geniş kitlelerden buna dair net ifade duymadık, aksine belirgin bir muamma söz konusu. Sistemin çürümüş, ölüm saçan ve köleliğe mahkûm eden yapısı isyanların yatağı olmaya devam etmektedir. Önderliksiz isyanlar ise sistem partilerinin, hatta faşist hareketlerin (çünkü bunlar egemen güçlerin parti ve hareketleridir.) çemberinde erimektedir. Eylemlerin pasif kılınması ve kitledeki büyük öfkenin sindirilmesi girişimleri Maltepe gibi yalıtık alanlar, miting çağrılarıyla “gösteriye” dönüştürülmek isteniyor. İsyana gebe üniversite gençliği “mitinge değil eyleme geldik” sloganlarıyla tam da buna karşı çıkıyor. Bu karşı çıkış olumludur, bu olumluluk güçlü bir devrimci yön içermektedir.

SARAÇHANE’DEN ÇIKIŞ: ŞİMDİ NE OLACAK?

Saraçhane’den ilk kopuş Beşiktaş Meydanı’ndaki öğrenci buluşması oldu. Saraçhane’deki polis şiddeti ve dayatılan pasif savunma öğrencilerin öfkesini dışarıya taşımayı sağladı. 24 Mart’ta on binlerce öğrenci belki de öğrenci hareketinin uzun zamandır görmediği bir kalabalıkla Beşiktaş Meydanı’na geldi. 23 Mart’ta yaşanan polis şiddeti ve işkencesi öğrencilerin polis ile arasındaki bağı değiştirdi. “Bizim polisimiz” söylemleri kitlede çatırdamalara yol açtı. Bu elbette toptan bir kopuş değil. Öğrenci kitlesindeki devlet, polis algısı değişime uğradı; bu değişim birçok soruyu beraberinde getirdi. “Şiddetsiz eyleme şiddetli saldırı” öğrencilerin eylem biçimlerine, yöntemlerine dair sorularını artırdı. Fişlenmeye karşı önlem alan öğrenciler, saldırılara karşı direnişte yönsüz kaldılar. Beşiktaş’taki yürüyüş boyunca öğrenciler ile polis arasında

atışmalar sürdü. 23 Mart’ta yoğun gaz sıkın, öğrencilere şiddet uygulayan ve yerlerde tekmeleyen polisler 24 Mart’ta “uysal, kibar ve nazik”ti. Öğrencilerin yürüyüş talepleri dinlendi ancak rotayı polis belirledi, Taksim sloganları artarken Taksim’e yönelen her adım “diyalog” adı altında engellendi. Beşiktaş’tan yola çıkan on binler yönünü nereye çevireceğini bilemeden uzun bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca “yine Saraçhane’ye mi gidiyoruz”, “Saraçhane’ye niye gidiyoruz”, “nereye yürüyoruz” hezeyanlarıyla duruma tepki gösteriyordu. Kitlenin önünde “bizim polisimiz” diyerek kitleyi yönlendiren grup on binlerin sesi olmadı, sokaktaki cehalete yenildi. Yönünü Taksim’e çeviren kitlede Taksim’in anlamı ve ifadesi zayıftı. “Neden Taksim’e gitmeliyiz?” sorusu “Taksim’in bir geçmişi var, Gezi’den bir geçmişi var” cevaplarıyla karşılık buluyordu. Yine on binlerin yönsüz akını, ortaklaşmayan talepler, hedefsiz yürüyüşler bir dizi soru işaretlerine yol açtı. Kitleler sokağa çıkmaya, sesini duyurmaya ihtiyaç duyuyor. Fakat bu ses karmaşık, dar ve yetersizdi. On binler Taksim’e ulaşsa dahi talepsizlik ve yönsüzlük Taksim’i de manasızlaştıracaktı. Gezi İsyanı öğrenciler için çok güçlü bir deneyim ve referans içeriyor. Fakat Gezi’deki taleplerin netliğini maalesef öğrenci eylemliliklerinde göremiyoruz. Milliyetçilikle soslanmış sloganlar sanal medyada ve sokakta belirsizlik yaratıyor. Cinsiyetçi küfürler, zayıf sloganlar, yönsüz yürüyüşler elbette devletin onaylayacağı bir durum. Fakat tüm yürüyüşlerde şunu da gördük ki günün sonunda polis yoğun şiddetiyle yüzlerce öğrenciye işkence uyguladı.

Beşiktaş Meydanı’nda başlayan yürüyüş Saraçhane’de son buldu. Ayrı olarak Galata Köprüsü’nde oturma eylemi yapan bir gençlik kitlesi de vardı. Bu kitle Saraçhane’deki polis şiddetine karşı bulunduğu yeri eylem alanı yapmak istedi. Günün sonunda polis yine şiddet uyguladı ve durum değişmedi.

Öğrencilerin 24 Mart Beşiktaş çıkışını 25 Mart’ta Maçka çıkış izledi. Polis işkencesi, ev baskınları ve tutuklamalar öğrencilerin isyanını kıramadı. Maçka’da on binlerce genç tekrardan buluştu. 25 Mart’ın hedefi kayyım atanan Şişli Belediyesi’ydi. Maçka Demokrasi Parkı’nda bir araya gelen üniversiteliler belediyeye doğru bir yürüyüş başlattı. 25 Mart buluşması hedefi en net olan buluşmalardan biriydi. Belediyeye atanan kayyım karşı yapılan bu yürüyüş devletin kayyım saldırılarına karşı bir

yanıttı. Fakat yürüyüş boyunca yine geniş kitlelerde bu bilinç zayıftı. Belediye hedefi, atılan sloganlarla uyuşmuyordu. Öğrencilerin sokak özlemi, isyan etme arzusu öyle güçlüydü ki on binler kilometrelerce İstanbul’da yürüyüp sloganlar atmak istiyordu. Halkın öğrencilere olan desteği de epey fazlaydı. Bu desteğe öğrenciler sloganlarla yanıt verdi ve herkes sokağa davet edildi. Yürüyüşün belediye hedefi ve halkla buluşması sokağı büyüttü. Mahalle aralarından çok sayıda kişi öğrencilerle birlikte yürüyüşe katıldı. Şişli Belediyesi önünü yoğun ablukaya alan polis, eylemin sonlandırılması için uzun süre diretti. Polis, “Diktatör Erdoğan” sloganı yasaklı denilerek saldırı tehdidinde bulundu. Bir sahne üzerinden üniversite temsilcileri taleplerini ve sorunları dile getirmek istedi. Fakat yukarıda da defalarca vurgu yaptığımız gibi talepler ortaklaşmayınca üniversite temsilcilerinin sesi de alanda pek duyulmadı. Öğrencilerin 25 Mart yürüyüşü de böylelikle sonlandı.

SOKAK ÖĞRETİYOR, YÖN GÖSTERİYOR

Son olarak, sokağın öğretici gücüne değinmekte fayda var. On binlerce öğrenci ilk defa sokağa çıktı. Polis şiddetiyle yüzleşti. Hak mücadelelerin nasıl engellendiğine şahit oldu. Sokaklara akın eden on binlerce genç bu deneyimlerle yönünü bulacaktır. Bu elbette devrimcilerin yol açması, kitlelerle buluşması ve onlarla büyümesiyle olacaktır. Bugün sloganlar, söylemler geri ve yetersiz olabilir. Fakat kitlelerle buluşan her devrimci önderlik büyümeye, geliştirmeye ve yönlendirmeyi sağlayacaktır. Öğrenci eylemlilikleri sadece İstanbul’da değil, Ankara, İzmir, Eskişehir ve birçok şehir devam etmektedir. Kitlelerle buluşmak onları anlamının bir yoludur. Devlet, öğrenci gençliği baskılamak için uydurma gerekçelerle, dayanaksız iddialarla yaygın bir tutuklama gerçekleştiriyor. Bu yöntem “burjuva demokrasisi”nin alamet-i farikası olan ifade özgürlüğünün ne derecede sınıfsal bir mesele olduğunu ve bizimki gibi ülkelerde genellikle, hatta neredeyse daima engellenen bir hak olduğunu bir kez daha göstermektedir. İsyen eden halkın ifade özgürlüğü bugün tüm dünyada saldırı altındadır. Filistin’deki kıyıma karşı mücadelenin karşılaştığı saldırı bu gerçekliğin altını tam olarak çizmiştir. Biliyoruz ki her yerde ve bugün ülkemizde de büyüyen ve yön bulmak için çabalayan gençlik önüne çıkan barikatları aşmak için denemeye devam edecektir. Bu onun yasasıdır.

NADİR ELEMENTLER EMPERYALİSTLERİN İŞTAHINI KABARTIYOR!



İkinci ABD başkanlığı dönemine hızlı bir giriş yapan ve her gün manşetlik haberlerle gündemde kalmayı bir biçimde başaran Donald Trump son olarak gündemimize “nadir elementleri” taşıdı. Trump’ın Ukrayna işgalini ABD emperyalizmine olanaklar yaratacak biçimde kullanmak çabası onun “ticarî zekâsının” ürünü gibi yansıtılsa da gerçeklik Rus emperyalizmiyle ABD emperyalizminin paylaşım kavgasından ibaret yeni bir kavgayla karşı karşıya olduğumuzdur. Nadir elementleri gündemimize taşıyan bu hamleden sonra bu elementleri tanımak sistemin dinamikleri hakkındaki bilimizin derinleşmesi bakımından yararlı olacaktır.

Son yıllarda nadir elementler, cep telefonlarından bataryalara, bilgisayarlardan güneş panellerine ve arabalara kadar pek çok sanayi sektöründe yaygın olarak kullanılmaktadır. Özellikle ABD ile Çin sosyal emperyalizmi arasındaki rekabette, bu elementlerin temini ve kontrolü uzun süredir önemli bir sorun olarak gündeme gelmektedir. Teknoloji ve üretimde kritik bir rol oynayan bu maddeler, sınırlı kaynaklara sahip olmaları nedeniyle emperyalist güçler arasındaki çekişmeyi daha da derinleştirmiş ve yeni bir boyuta taşımıştır.

Bugün, özellikle enerji depolama ve

bu alanda geliştirilen ürünlerde hayati bir role sahip olan bu elementler, sanayinin ve günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmektedir. Temiz enerji teknolojilerinde vazgeçilmez olmaları nedeniyle bazı durumlarda “temiz elementler” olarak da adlandırılmaktadırlar.

ELEMENTLER VE ÖZELLİKLERİ

Herhangi bir maddeyi element olarak adlandırabilmemiz için, yalnızca aynı atomlardan bir araya gelmiş olması gerekir. Yani kimyasal yapısında farklı bir atom türü bulunmamalıdır. Başka maddelere ayrılmayan ve bir bileşik oluşturmayan saf maddelere element denir.

Atomların aynı olup olmadığını belirleyen kıstas ise atom çekirdeğinin yapısıdır. Yani bir atom çekirdeğini oluşturan parçacıklar veya sayıları, o maddenin hangi element olduğunu ortaya çıkarır. Atom çekirdeği ise en az bir olmak üzere iki ayrı cins parçacıktan oluşur. Bu parçacıklar, proton ve nötronlardır. Bir atom çekirdeğinde en az bir proton yani artı yüklü parçacık olmak zorundadır. Nötron olmasa dahi, çekirdeğinde bir proton ve yörüngesinde bir elektron bulunan yapıyı en hafif element olarak kabul etmemiz

mümkündür. Bu çekirdeğinde yalnızca bir proton bulunan ve yörüngesinde ise bir elektron bulunan element, doğanın en eski ve en çok bulunan elementidir. Bu elementin adı, hidrojenidir.

Büyük Patlama’nın (Big Bang) ilk üç dakikasında evren, yüksek enerjili ve hızla hareket eden parçacıklardan oluşuyordu. Evren genişledikçe sıcaklık düştü ve parçacıklar enerji kaybederek birleşmeye başladı. İlk atom çekirdekleri bu dönemde oluştu. Ancak bu çekirdekler hâlâ iyonizeydi; yani elektronlar çekirdek yörüngesine tutunamıyordu. Evren soğumaya devam ettikçe, yaklaşık 380 bin yıl sonra, ilk nötr atomlar ortaya çıktı. Bu atomlar, çekirdeklerinde bir proton bulunan hidrojen atomlarıydı. Artık elektronlar atom yörüngesine tutunabiliyordu, böylece eşit sayıda elektron ve proton bulundurduğu için nötr atomlar oluşmaya başlamıştı.

Elementler birbirinden farklılaşmak ile birlikte, aynı elementin birden fazla formu da bulunabilir. Çekirdekteki proton sayısı elementin türünü belirlerken nötron sayısı ise izotopların farklılaşmasına sebep olur. Örneğin hidrojenin çekirdeğinde yalnızca bir proton var ise bu en yaygın hidrojen izotopudur. Ancak farklı sayıda nötron içeren hidrojen izotopları da mevcuttur.

ELEMENTLERİN OLUŞUMU VE DAĞILIMI

Zaman içerisinde yüksek nükleer faaliyetlerin bulunduğu ortamlarda, yüksek sıcaklığı bulunan yıldız çekirdekleri, nebular, iki nötron yıldızının çarpışması ve süpernova gibi ekstrem koşullarda, atomlar birbiri ile birleşmeye başladılar. Atom çekirdeklerini birbiri ile kaynaştıran, yüksek basınç ve sıcaklık koşullarıydı. Bu koşullarda ancak ya yıldız çekirdeklerinde ya da bu yıldızların yakıtlarını tüketmeleri ile oluşan daha yüksek sıcaklık ve basınç koşulları sağlayan süpernova patlamalarıydı. Bugün için bildiğimiz, yıldızlar içerisindeki nükleer faaliyetlerin etkisi ile demire kadar olan atomlar oluşabilmektedir. Ancak demirden daha ağır atom çekirdeklerinin oluşması için yıldızlar içerisindeki koşullardan daha ekstrem koşullar gerekmektedir. Dolayısı ile, şunu diyebilmekteyiz. Evrenin ilk oluşumunda ve nükleosentez döneminde yalnızca hidrojen ve sınırlı miktarda helyum çekirdeği oluşabilmişti. Yani başlangıçta evrende ve dolayısı ile her yerde var olan element hidrojeni. Zaman içerisinde hidrojen atomlarının birleşmesi ve ortaya çıkan yeni atomların da yine uygun koşullar altında kaynaşmaları ile birlikte daha ağır element atomları oluşmaya başla-

dı. Bu sebeple de bugün evrenimizde en bol bulunan element, hidrojenidir. Elementlerin çekirdekleri ağırlaştıkça, yani oluşmaları için daha fazla zaman ve ekstrem koşullar gerektikçe, doğada bulunma miktar ve olanakları da o kadar azalmaktadır.

NADİR TOPRAK ELEMENTLERİ

Kimi elementler yer kabuğunda ayrı biçimde bulunmazlar, genellikle diğer elementler ile bileşik haldedirler. Bunların daha ağır yani az bulunur olmaları yanında aynı zamanda saf biçimde elde edilemeyerek bir ayrışım sürecine ihtiyaçlarının oluşu, onların nadir element olarak adlandırılmalarına sebep olur. Bu elementler aynı zamanda düşük yoğunluklarda yerküreye yayılmış durumdadırlar. Yeryüzüne farklı yoğunluklarda dağılmış, bileşik halde ve düşük oranda bulunan bu elementlerin aynı zamanda sanayide önemli bir yer tutuyor oluşları, onların nadir toprak elementi olarak adlandırılmalarına sebep olmaktadır.

İlk olarak 18. yüzyılda İsveç'te keşfedilen bu mineral grubu hafif nadir toprak elementleri ve ağır nadir toprak elementleri olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. 1950'li yıllar öncesinde Brezilya, Hindistan gibi ülkelerde çıkarılırken daha sonra Güney Afrika bir fosfat olan monazit mineralleri ile birlikte çıkarılmaya başlanmış, Çin'de ise bastnazit cevherinden elde edilmeye başlanmıştır. Bugün için, özellikle bu elementlerin elde edinmesinde Çin önemli bir yer tutmaktadır. Ayrıca bu elementlerin yüzde 5'lik bir kısmının Ukrayna'da, yoğunlukla Rus işgalinin bulunduğu Luhansk ve Donetsk gibi bölgelerde olduğu tahmin edilmektedir.

Bu maddeler içerisinde yalnızca Prometyum bileşik olarak bulunmayıp, nükleer bataryalarda kullanılmaktadır, ancak ekonomik değeri görece düşüktür. Ancak 21 atom numaralı skandiyum, lantan, 39 atom numaralı itriyum gibi elementlerin yanı sıra, 57 ve 71 aralığındaki atom numaralarına sahip nadir elementlerin üretimi hem oldukça zahmetlidir hem de ekonomik olarak kullanılabilirlik alanları görece geniştir. Ayrıca ekonomik kullanım alanları büyük ölçüde teknolojik gelişim ve enerji üretimi ile iç içedir. Bu durum, nadir elementleri aynı zamanda kritik elementler haline getirmektedir.

EMPERYALİST REKABET VE NADİR ELEMENT MADENCİLİĞİ

Kritik elementler; sanayi, üretim ve teknolojik gelişimin vazgeçilmez unsurları olup, gelecekte tedarikinde sorun oluşabileceği varsayılan minerallerdir. Bugün için, kritik mineraller kimi ülkeler arasında ekonominin yapısı ve üretim kapasitesine göre farklılık oluştursa da dünya ekonomisinin geleceği ve ihtiyaçları için ortak derecede ihtiyaç olan elementler ve mineraller de mevcuttur. Kritik minerallerin özelliklerini şu biçimde örneklendirmek mümkündür.

Bugün, dünya çapında son yıllarda neredeyse en bilinen hammadde kaynakları ile eşdeğer bir popüleriteye kavuşan Lityum, kritik hammaddeler arasında gösterilmektedir. Geçmişte daha az tahriş edici ve erime noktası yüksek olan özelliklerde sabunların üretiminde kullanıldı, sinir sistemi üzerinde olumlu etkileri olduğu iddiası ile depresyon gibi psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde yer aldı. Bununla birlikte, atom kaynaşma tepkimelerinde ve füzyon bombalarında kullanıma geçirildi. Lityumun nötron bombardımanına tutulması sonucu bir Hidrojen izotopu olan radyoaktif Tritiyumun elde edilebilmesi ve böylece füzyon tepkimesi için uygun koşulların açığa çıkarılabilmesi, lityuma olan talebi artırdı. Günümüzde özellikle arabalar da dahil olmak üzere elektrikli araçların kullanımının yaygınlaşması ile birlikte, şarj edilebilir özelliği bulunan piller geliştirilmeye devam edilirken bu alanda yine, lityum elementi öne çıkmaktadır. lityum iyon pillerinin hayatımıza girmesi ile birlikte, lityum madenciliği yeniden önem kazanmış oldu. Tek kullanım alanı bunlar da değildir, gres yağlarından cam üretimine kadar lityum bazlı üretim neredeyse alternatifsiz hale gelmiştir. Yani, özellikle enerji dönüşümü gibi bir gündemin olduğu, fosil yakıt bazlı elektrik enerjisi üretiminin kısıtlanmaya çalışıldığı ve bu alanda yeşil dönüşümün sağlanmasına dair adımlar atıldığı bir dönemde, yeşil enerji sektörünün fosil yakıtlar yerine temel dayanağı bu mineraller olmaktadır. Elbette bu minerallerin üretimi, çıkarılması ve kullanımı tabiata ve ekosisteme ağır darbeler vurmaktadır. Fosil yakıtlar terk edilerek karbon salınımının azaltılması marifeti ile ekosisteme verilen zarar azaltılmaya çalışılırken ya da en azından iddia edilirken, bir diğer yandan bu sektörün can damarı olan mineral madenciliği ile ekosisteme bir başka yönden darbe indirilmektedir. Yeşil dönüşümün ve temiz enerji safsatasının doğru olmadığı açıktır. Özellikle Lityum madenciliği, su kaynakları açısından ciddi bir tehdittir. Ancak açık olan bir diğer husus, mineral madenciliğinin öneminin artmaya

devam ettiği ve gelecekte daha fazla sektörün bu minerallere dayanarak üretim gerçekleştireceğidir. Dolayısı ile nadir elementler de dahil olmak üzere kritik madenler için, geleceğin madenleri demek mümkündür. 2040 yılına kadar, başta lityum olmak üzere; grafit, kobalt ve nikel gibi kritik maddelere yönelik ihtiyacının artarak devam edeceği, bununla birlikte nadir toprak elementlerine de ihtiyacın sürmesi beklenmektedir.

EMPERYALİST ÇEKİŞMENİN YENİ SAHASI: NADİR ELEMENT MADENCİLİĞİ

Nadir toprak elementlerinin çıkarılmasında ön planda Çin yer almaktadır. Yalnızca nadir elementlerde değil, kritik hammadde üretiminde de Çin yine ilk sırayı çekmektedir. Şili, Avustralya, Endonezya gibi ülkelerde hammadde kaynağının Çin'den daha fazla olmasına rağmen üretim ve hammadde işleme gücü sebebi ile en büyük üretici yine Çin olmaktadır. Örneğin, lityum'un yüzde 50 oranında çıkarımı Avustralya'da gerçekleşmesine rağmen, yüzde 60 dolayında işleme safhası Çin'de tamamlanmaktadır. Diğer hammaddelelerin de büyük çoğunluğunda tablo bu biçimdedir. Yani coğrafi olarak hem hammadde kaynağının yoğunlaştığı alanlardan biri olan Çin, aynı zamanda işleme safhasının en önemli unsuru olarak bulunmaktadır. ABD emperyalizmi, üretim kapasitesini yeniden yükseltmek ve bu alandaki Çin hegemonyasını kırmak adına çeşitli hamleler geliştirmektedir. Bu hamlelerin ilki ABD liderliğinde, AB'li ülkeler ve Türkiye'nin de içerisinde bulunduğu MGO (Kritik Mineral Güvenliği Ortaklığı) oluşturmak oldu. Böylece, ileri teknoloji ve sürdürülebilir enerji faaliyetlerinde kilit rol oynayan değerli minerallerin çıkarılması ve işlenmesi konusunda tedarik zincirlerinin çeşitlendirilmesi için bir adım atıldı. NTE'lerin küresel rezervinin neredeyse yüzde 40'ına sahip olan Çin'in bu alandaki hakimiyetini kırmak elbette kolay olmayacaktır. ABD emperyalizmi bu sebeple var olan kaynakları talan için girişimlerini yoğunlaştırmaktadır.

Sonuç olarak, nadir elementler üzerindeki rekabet giderek şiddetlenmektedir. Hammaddeye duyulan ihtiyaç arttıkça, emperyalist güçler bu kaynakları ele geçirmek için daha agresif politikalar izlemektedir. Gelecekte, bu çekişmenin daha da derinleşmesi ve nadir elementler üzerinden yeni jeopolitik krizlerin doğması muhtemeldir.

ABD ve Rusya arası ateşkes müzakerelerinde ilerleme

ABD ile Rusya arasında, 24 Mart'ta Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da 12 saat süren bir görüşme gerçekleştirildi. Bu görüşme, 23 Mart'ta Cidde'de Ukrayna heyetiyle yapılan görüşmelerin ardından geldi.

Reuters'ın, üst düzey bir Ukrayna hükümet kaynağına dayandırdığı haberine göre, ABD'li yetkililer, Rusya ile yapılan görüşmelerin ardından Ukraynalı müzakerecilerle daha fazla görüşme yapmayı planlıyor. Trump, görüşmelerin ardından yaptığı açıklamada, Ukrayna'nın kritik mineralleri konusunda ABD-Ukrayna arasında gelir paylaşımı anlaşmasının yakında imzalanmasını beklediğini belirtti. Trump ayrıca, ABD yönetiminin Kiev'le Ukrayna'daki enerji santrallerine sahip olma olasılığını görüştüğünü ifade etti.

KARADENİZ'DE ATEŞKES VE GÜVENLİK KONULARI

ABD-Rusya görüşmelerinin odağında, üç yıldır süren Rusya-Ukrayna savaşını sona erdirecek daha geniş kapsamlı bir ateşkes bulunuyordu. Görüşmeler, Karadeniz'deki gemi güvenliğine yönelik saldırıların sona erdirilmesine odaklandı. Al Jazeera'nın Kiev'den bildirdiğine göre, Ukrayna, Rusya'nın Karadeniz gemiciliğini koruyacak bir anlaşmayı kabul etmeyi ve özellikle Odesa, Kherson ve Mykolaiv limanlarına yönelik bombardımanın durdurulmasını talep etti. Karadeniz'e odaklanan bu görüşmeler, ABD'nin Suudi Arabistan'da Rusya'ya önerdiği 30 günlük geniş ateşkesten çok daha dar bir çerçevede gerçekleştirildi. Geçtiğimiz hafta, Rusya Devlet Başkanı Putin ve Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski, birbirlerinin topraklarındaki enerji altyapısına saldırmamayı kabul ederek sınırlı bir ateşkesi onaylamıştı. Ancak her iki taraf da karşı tarafı, belirlenen enerji hedeflerine saldırmakla suçladı. Trump, görüşmelerin gidişatından memnuniyetini dile getirerek Putin'in sürece katılımını övdü ve çatışmanın daha da tırmanmasını önleme çabalarının "kontrol altında" olduğunu ifade etti. Beyaz Saray, iki ülkenin kalıcı barış için çalışmaya devam edeceğini ve ABD'nin, Riyad'daki anlaşmalar çerçevesinde barışçıl bir çözüm için müzakereleri kolaylaştırmaya devam edeceğini bildirdi.

Tutsak Partizan Aysel Kaya sürgün sevk edildi

Marmara Kapalı Hapishanesinde bulunan Tutsak Partizan Aysel Kaya Kocaeli 1 Nolu F Tipi Hapishanesine sürgün sevk edildi.

9 Mayıs 2023 tarihinde tutuklanarak Silivri'de bulunan Marmara Kapalı Hapishanesine konulan Aysel Kaya'ya 5 Temmuz 2024 tarihinde 7 yıl 6 ay hapis cezası verilmişti. Marmara Kapalı Hapishanesindeki tutsaklığı boyunca iletişim, görüş ve hücre cezalarıyla sindirilmeye çalışan Kaya sürgün sevk edildi.

Yaşar İnce hastaneye kaldırıldı, hapishane idaresi ailesine haber vermedi

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesinde bulunan Tutsak Partizan Yaşar İnce hastaneye kaldırıldı, hapishane idaresi ailesine ve vasisine haber vermedi.

2006 yılından bu yana tutsak bulunan ve ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olan Yaşar İnce kalp krizi şüphesiyle hastaneye kaldırıldı. Çarşamba günü göğüs sıkışması ve kalp ağrısı şikayetiyle ambulansla Tekirdağ Şehir Hastanesine kaldırılan Yaşar İnce'ye anjiyo yapıldı. Anjiyo yapılan İnce'nin kalbe giden damarlarının açık olduğu yüksek tansiyon nedeniyle kalp

sıkışması yaşadığı belirtildi. Anjiyonun ardından gardiyanlar Yaşar İnce'yi hapishaneye götürmek istedi. Sağlık çalışanlarının itiraz etmesinin ardından İnce hastanede kaldı. Yaşar İnce'nin 2 gün hastanede kalmasına rağmen hapishane idaresi ailesine ve vasisine herhangi bir bildirimde bulunmadı.

Yaşar İnce İnsan Hakları Derneği'nin hasta tutsaklar listesinde yer alıyor. İnce'nin yüksek tansiyon, şeker, hepatit B, vertigo, karaciğer yetmezliği gibi birçok hastalığı bulunuyor.



Hindistan'da 22 Maoist gerillanın ölümsüzleştiği iddia edildi

Hindistan'da bugün faşist Hint Ordusu ile Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) arasında çatışma yaşandığı belirtildi. Chhattisgarh'ın Bijapur ve Kanker bölgelerinde yaşanan çatışmalarda 22 Maoist gerillanın ölümsüzleştiği iddia edildi.

Bijapur-Dantewada sınırı yakınlarında sabah erken saatlerde çıkan çatışmada 18 Maoist gerillanın, Kanker bölgesindeki Koroskodo köyü yakınlarında çıkan çatışmada ise 4 Maoist gerillanın ölümsüzleştiği iddia edildi. Haber Hindistan burjuva-feodal med-

yasında "son dakika" olarak paylaşıldı.

Çatışma haberlerine dair HKP (Maoist) henüz bir açıklama yayımlamadı.



ESP, SKM ve SGDF'li tutsaklardan 5 günlük açlık grevi eylemi

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'na (SGDF) dönük İstanbul merkezli operasyonda 24 Ocak'ta tutuklanan ve 8 Mart'ta tutuldukları Marmara Kapalı Hapishanesinden farklı hapishanelere sürgün edilen 34 devrimci tutsak, 5 günlük açlık grevine başladı. Ezilenlerin Hukuk Bürosu avukatları aracılığıyla kamuoyuna bilgi gönderen tutsaklar, 24-28 Mart tarihlerinde yüksek güvenlikli kuyu tipi hapishanelere sürgün sevk işkencesine maruz kalmalarına karşı açlık grevine başladıklarını belirtti.

Yargılandıkları mahkemenin yakınındaki bir hapishaneye sevk edilme talebiyle açlık grevine başlayan ESP'liler, 28 Mart Cuma günü açlık grevini sonlandıracak.



"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Gazoğlu (Parti Militanı): 30 Mart 1981'de Necdet Oynargül'ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Hasan Gazoğlu, Beyoğlu Karakolunda işkenceyle katledildi.

Emin Uğurlu (Parti Militanı): Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Veysel Yıldız (Parti Militanı): 28 Mart 1982 yılında Malatya'da gözaltına alındı. Veysel Yıldız yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermeyerek 31

Mart 1982'de katledildi.

Ali Uçar (Parti Üyesi): Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Güney Konak köyünde 1959 yılında doğan Ali Uçar zorluklar içinde büyüdü. Ali Uçar, 1976 yılında Proletarya Partisi ile ilişki kurdu ve hızla gelişerek hemen aktif görevler almaya başladı. Özellikle askerî eylemlerde görev aldı. O dönem birlikte faaliyet yürüttüğü Cemil Oka, Selahattin Doğan ve Ali Yılmaz'la birlikte birçok kamulaştırma eylemine de imza attı. Birçok askerî eylemde başarı sağlayan Ali Uçar, 1977-78 yıllarında İstanbul

Askeri Komitesi'nde yer aldı, 1978 yılında yapılan I. Konferansın ardından Parti üyesi oldu. II. Konferans'tan sonra iki ayrı Bölge Komitesinde görev yaptı. 1979 yılında Doğu Anadolu Bölgesi Alt Bölge Komitesinde görevlendirilerek bölgede aktif faaliyet yürüten Ali Uçar, Elazığ şehir merkezinde halk düşmanı Musa Osman'ın ve Dersim Çemişgezek'te MHP'li Yaşat Uytu'nun cezalandırılmasında görev aldı. 1982 Kasım ayında İstanbul ve çevre illerine askerî komutan olarak atandı. Bu, cunta sonrası oluşturulan ilk askerî komisyondur. Cunta koşullarında pek çok insanın sokakta dolaşmaya cesaret edemediği dönemlerde o askerî eylemler ile kurtuluşun yolunu gösteriyordu. Son olarak görev yaptığı dönemlerde İstanbul Bakırköy-İncirli'de bir evi boşaltmaya giden Ali Uçar, polis kurduğunu pusuya düştü. Var olan imkanları ile düşmanına ve teslimiyete kurşun sıktı. Bu çatışma sırasında 6 Nisan 1983'te ölümsüzleşti.

Kenan Harite (Parti Taraftarı): 1988 yılında Almanya'ya yerleşti ve demokratik kitle örgütlerinde faaliyetlerini sürdürdü. Kenan Harite 31 Mart 2005'te çalıştığı fabrikada iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Dilek Polat (Parti İleri Militanı): 1972 yılında Dersim'in Merkez ilçesine bağlı Dikenli köyünde doğan Dilek Polat Dokuz Eylül Üniversitesinde okurken Komso-mol'da örgütlendi. Partinin çağrılarına yanıt olarak 1999 Eylül'ünde Karadeniz gerilla faaliyetine katıldı.

Dilek Polat gerilla alanında mıntıklalarda komutanlık üyesi ve özel görev birimlerinin komite üyesi olarak kendini cisimleştirebilirdi. Dilek Polat Dersim-Karadeniz Bölge Komitesi'ne (D-KBK) bağlı Karadeniz Komitesi (KK) üyesi ve Özel Birim Komutanı olarak faaliyet sürdürüyordu. 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu ilinde bomba düzeneğinin kazayla patlaması sonucu ölümsüzleşti.

HUSİLER, EMPERYALİZMİN ZAYIF KARNINA VURMAYI SÜRDÜRÜYOR

ABD, İngiltere ve Siyonist İsrail'in Orta Doğu'da saldırganlığı sürüyor. ABD Başkanı Donald Trump başkanlık döneminin ilk saldırı emrini Yemen için vermişti. 15 Mart'ta Trump'ın Husilere karşı "büyük bir saldırı" emri verdiğini beyan etmesi ardından ABD uçakları başkent Sanaa ve Rada kentinde ve kasabalarda onlarca sivil ve askerî noktaya radarlar, füze sistemleri ve sihalar ile saldırdı. Kasabaların elektrik santrallerini hedef alan ABD, açık biçimde sivil altyapıyı yok etmeye yönelik hamlelerini sürdürüyor. 24 Mart'ta sivil binalara yönelik saldırısında çok kişi yaşamını yitirdi ve yaralandı.

Tüm bu saldırılar ABD ve İngiltere tarafından gerçekleştirilirken, saldırı için Kızıldeniz'de tutulan ABD'nin uçak gemisi ile birlikte Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn ve Kıbrıs'ta bulunan ABD üsleri kullanıldı. Suudi Arabistan Yemen'e yönelik saldırılar için düşmana hava sahasını açtı.

Ensarullah Hareketi, 2023 Ekim'den bu yana Filistin'e Yemen'den fırlattığı roketlerle fiili bir destek vererek direniş eksenini genişletti. Gönderdiği güdümlü füzelerin birçoğu Suudiler ve Mısır devleti tarafından imha edilse de bir kısmı Siyonist hedefleri vurmayı başardı. 15 Kasım'da Ensarullah, Siyonist işgale karşı bir başka hamle yaparak Kızıldeniz ve bir kıyısını kontrol ettikleri Bab-el-Mandeb boğazından geçerek Siyonist işgale giden gemileri için abluka ilan etti. Yemen, 1 yılı aşkın süredir Kızıldeniz, Bal-el Mandeb, Umman Denizi ve Adden Körfezi'nde gerçekleştirdiği saldırılar ile birçok emperyalist, Siyonist hedefi yok etti. ABD tarafından yapılan açıklamalara göre Husiler 2003'ten bu yana ABD savaş gemilerini 174 kez, ticarî gemileri ise 145 kez hedef aldı. ABD'nin tüm bu saldırganlığı ardından ise geri

adım atmayarak düşmanın saldırılarını cevapsız bırakmayacaklarını ve Filistin direnişini sürdüreceklerini, Gazze'ye insanî yardım girişinin engellenmesi durumunda gemilere yönelik saldırıların devam edeceğini duyurmuştu. ABD ise tam da bu korkuyla Kızıldeniz ve Aden Körfezi'ne bakan füze rampalarını imha etme girişiminde bulunsa da bu saldırılardan sonuç alabilmiş değil.

Kızıldeniz'in uluslararası deniz ticaretindeki rolü daima kritik önemde olmuştur. Küresel deniz ticaretinin en az yüzde 15'i, konteyner trafiğinin ise yaklaşık yüzde 30'a yakını Kızıldeniz'de sürüyor. Asya ve Avrupa arasındaki en kısa deniz yolunu açan körfezin alternatifini ise nakliye süresi ve maliyetleri yüksek oranda artıran Ümit Burnu. 2023 Ekim'den bu yana küresel nakliye sektörü artan maliyetler altında eziliyor, yeni rotalar aramaya çalışıyor.

Dünyanın ikinci büyük şirketi olan ve işgal devletine bilfiil askerî mühimmat taşıyan Maersk, Husilerin saldırıları ile kargo gemilerinin Kızıldeniz'den geçişini aylardır askıya almış durumda. Dünya kargo taşımacılığının altıda birini yöneten Maersk, gemilerinin rotasını Afrika'nın etrafını dolaşarak geçecek biçimde değiştirmek zorunda kaldı. Bu değişim, tek bir gemi için birkaç bin kilometre ve yolculuğu iki haftadan fazla uzatan bir teslimat süreci anlamına geliyor. Husiler saldırıları ile emperyalist kapitalistleri şu iki seçenek arasında sıkıştırmıştır: Ya risk almamak için uzun rotayı izleyerek her bir nakliyatı zarar edecekler ya da Kızıldeniz'den yok edilme riskini alarak geçecek, üstelik sigorta maliyetleri çok daha yüksek olacak. Tüm bu durum ve kısıtlı askerî imkâna sahip Husilerin ABD donanmasını ve emperyalist ticarî altyapıyı hedef alması, küresel deniz ticareti altyapısının kırılganlığını ortaya çıkarıyor. Görüyoruz ki emper-

yalistler bugün küresel ticaret hacmini destekleyecek büyüklükte bir altyapıya sahip değil. Ortak denizcilik bilgi merkezi raporlarına göre hâlâ büyük kargo şirketleri Afrika'nın güney ucunda bulunan Ümit Burnu'ndan geçen uzun yolu tercih ediyor. Filistin ve Siyonist İsrail arasındaki ateşkes anlaşması ise Kızıldeniz'deki hareketliliği artırmadı.

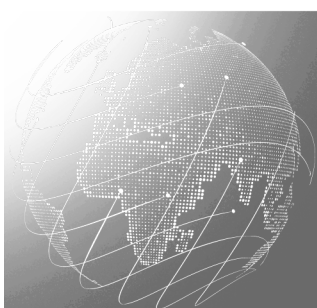
Husilerin Siyonist gemilere saldırısı, uyguladığı abluka ve kuşatması soykırıma gitmekte olan mühimmatı geciktiriyor; Kızıldeniz'deki emperyalist ve Siyonist kontrol ve hâkimiyeti kırıyor. Buna rağmen ABD medyasına baktığımızda konu hakkındaki değerlendirmelerde tüm bu saldırıların hedefi olan Yemen'in adının dahi geçmediği, bu saldırıların İran'a yönelik saldırılar olarak yansıtıldığı görülüyor.

Yemen'e yönelik saldırılar, Trump'ın Hamaney'e 5 Mart'ta gönderdiği mektuptan 10 gün sonra gerçekleşti. Trump mektubu ile ya müzakere ya savaş denlemi kurarken İran yönetimi 2015'te yapılan nükleer anlaşmadan tek taraflı çekilen güvenilmez ve zorba yönetimle görüşmenin anlamsızlığını ifade ederek müzakere talebini reddetmişti. ABD Savunma Bakanı sanal medya paylaşımı yaparak şunu ifade etti: "Husilerin hamisi olan İran'ı uyarıyoruz." Tüm bu pratikler ve söylemlerle birlikte ABD'nin operasyonlarının üç hedefi olduğunu söyleyebiliriz. ABD Husilerin füze rampalarını imha etmek, Husi liderlerini tespit etmek ve öldürmek ve bir sonraki hedefin İran olduğu mesajını vermek istiyor. Bir yandan Yemen'e saldırırken bir yandan İran üzerindeki yaptırımları genişletmeye devam ediyor. İran için ise Esad iktidardan düşmüşken ve işgal devletinin hava saldırıları direniş ekseninin hareket kabiliyetini büyük oranda zayıflatmışken Ensarullah Hareketi'nin önemi artmaya devam ediyor. Hama-

ney yeni yıl konuşmasında Husileri ve Hizbullah'ı "direnişin sembolleri" olarak selamladı ve Yemen'in kazanacağını etti. Eski Devrim Muhafızları Komutanı Hüseyin Allahkaram ise geçtiğimiz günlerde Yemen'in İran'ın direniş ekseninin omurgası olarak Suriye'nin yerini aldığını iddia etti.

Beyaz Saray saldırılar ardından yaptığı açıklamada, ABD saldırılarının Yemen'de çok sayıda Husi liderini öldürdüğünü ve İran'ın isyancı grubu desteklemeyi ve Kızıldeniz gemilerine yönelik saldırılarını durdurması için "uyarıldığını" beyan etti. Ancak Ensarullah Hareketi her açıklamada ve hamlede geri adım atmayacağını, Kızıldeniz'i terk etmeyeceğini ortaya koyuyor. ABD ve İngiltere'nin Ocak 2024'ten bu yana grubun askeri cephaneliğini azaltmak için düzenlediği saldırılar hareketi hâlâ ciddi ölçüde zayıflatmış değil. İşgal devleti saldırıları bile Yemen'in altyapısına zarar verse de Husileri felç etmedi ve tüm bu saldırılar egemenlerin Husilerin liderlerini saptamadaki sınırlılıkları ortaya koyuyor. Üstelik bugün işgal devletine yönelik tutumu, Filistin davasını savunmaktaki ısrarı ve eylemli dayanışması ile Husiler bölge halkları arasında önemli bir destek kazanmış durumda. Ülke içerisinde ise kuzey Yemen'de kontrollerini sağlamlaştırdılar.

Politik çizgisinin yanlış ve eksik yönlerine rağmen bizim bakmamız gereken Yemen'de halkı örgütlemeyi ve savaştırmayı, elindeki kısıtlı askerî imkanlarla ABD'ye, İngiltere'ye ve işgal devletine meydan okumayı başarmış olan harekettir. Yemen defalarca göstermiştir ki demir kubbeler aşılmaz, milyar dolarlık uçak gemileri karadan denize gönderilen ucuz güdümlü füzelerle batırılmaz değildir. Egemenlerin demir kubbesi, kitleleri örgütlemeyi ve savaştırmayı başarmış bir hareket karşısında çaresizdir.



YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!



Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi
yenedemokrasi_@
yenedemokrasi@
yenedemokrasi35.net
yeni_demokrasi
YeniDemokrasiGazetesi
yenedemokrasi@
yenedemokrasi@

KURTULUŞ NİSAN GÜNEŞİNİN AYDINLIĞINDADIR



Yeni Demokrasi
gazetesi